

UFO-DEBAT

ufo-nyt

26. årg. Jan/Febr. 1984 Nr. 1

SUFOI ©

**Nye teorier på international kongres
UFOnauter på besøg i Danmark?
UFOer i Nordgrønland
Nærobervation i Exeter
Rejsebrev fra USA**

Abonnement 120 kr. årligt · Løssalg 24 kr. pr. nummer

ufo-nyt

26. årg. Jan/Febr. 1984 Nr. 1

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE

FORSIDEN:

Forsidens foto af Jupiter (øverst) og 3 af dens måner er sammensat af flere billeder. Nederst th. ses lidt af Callisto, tv. Ganymedes og i midten Europa.

SATS & MONTAGE, SVENDBORG
SVENDBORG TRYK

INDHOLD:

SIDE

Leder: Hvad er UFOerne?	3
Nærobervation: Gensyn med Exeter	4
Udefra: UFOer i Nordgrønland	8
Ufologi: Udviklingen i USSR/ 2	10
Mindeord: Irma Andersen	15
Mænd i sort: Fremmede blandt os/ 2	16
Indrapporteringer: Danmark	20
Rapport fra Fyn: Nærobervation af 3. grad	22
Internationalt: 3. kongres i England	25
Udefra: Cash/Landrum/ 2	31
Rumfart: Rejsebrev fra USA	36
Focus på: Torben Birkeholm	40
UFO-klassiker: Sjællands Odde, 1967	43
UFO-FORSKNING, annonce	48

SUFOI reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af medlemskontingent (d.kr. 120,- for året 1984) til SUFOI, giro 9117725. Abonnement for Grønland og udland (undtagen Skandinavien) d.kr. 148,00.

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med kildeangivelse, bringe signerede artikler i uddrag. (Hele artikler kun efter skriftlig aftale med redaktionen).

ADRESSEÆNDRINGER bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs Ekspedition, Postboks 6, 2820 Gentofte.

FÆLLESABONNEMENT MED Det Ukendte:

UFO-NYT's abonnenter har ret til en rabat på kr. 26,00, hvis De også tegner abonnement på tidsskriftet Det Ukendte. Det vil sige, at UFO-NYT 1984 plus DET UKENDTE, 6. årg., samlet koster kr. 215,00. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at abonnementet bliver registreret hos Det Ukendte.

SUFOI

Ekspedition og regnskab:
Skandinavisk UFO Information - SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstås vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOIs formand, Informationsafd.: Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Næstformand, Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken Skrånt 3-15A, 2620 Albertslund. Tlf. (02) 64 44 69.

Næstformand: Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Redaktionsgruppe:

Ansvarshavende redaktør: Henrik Pedersen,

Nikolaj Plads 1, 4., 1067 København K.

Flemming Ahrenkiel, Holmevangen 5,

2970 Hørsholm. Tlf. (02) 86 92 70.

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17,

5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59,

4920 Søllsted. Tlf. (03) 94 11 69.

SUFOIs Sekretariat: Karen M. Linneballe, Margrethe-

vej 11, 2960 Rungsted Kyst. Tlf. (02) 57 07 36.

Foredragsafdeling: Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv.,

7000 Fredericia. Tlf. (05) 92 00 81.

SUFOIs Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderup-

vej 6, 2610 Rødovre. Tlf. (01) 70 90 86.

Datakonsulent: Per Andersen, Damsbovænge 13 st. tv.,

2500 Valby. Tlf. (01) 30 27 47.

Fotoafdeling: Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14,

Benløse, 4100 Ringsted.

SUFOIs Efterforskningsafd.: Lars K. Lassen, Lyshøj-

gårdsvej 97 st. tv., 2500 Valby. Tlf. (01) 30 46 44.

SUFOIs Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ring-

gade 208, 5. tv., 8000 Århus C. Tlf. (06) 19 88 90.

SUFOIs Rapportcentral: Torben Birkeholm,

Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Repræsentanter på Sjælland:

Lars Bostrom, Kornvænget 19, Uvelse,

3550 Slangerup. Tlf. (02) 27 86 69.

Peter A. Hansen, Ericaparken 12,

2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Jørgen H. Olsen, Elmevej 17, 4450 Jyderup.

Tlf. (03) 47 63 65.

Repræsentanter på Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg.

Tlf. (09) 21 39 46.

Repræsentanter i Jylland:

Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg.

Tlf. (08) 16 33 19.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup.

Tlf. (06) 22 59 20.

Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia.

Tlf. (05) 92 00 81.

Ole Christensen, Hesseldam 32, 6200 Åbenrå.

Tlf. (04) 62 56 48.

Benny Gade, Skærmberg 3, Hover,

6971 Spjald. Tlf. (07) 34 80 73.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-5030 Landås,

Norge. - UFO-Norges alarmcentral og kontakt for

UFO-NYT lesere i Norge. Tlf. 05 - 28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

Red.

LEDER

Hvad er UFOerne?

Af Peter A. Hansen.

Øverst oppe på denne side – i venstre hjørne – står 15 linier. Har De nogen sinde læst dem? Der er tale om SUFOIs »grundlov« – vores formål.

I andet afsnit står de »famøse« ord, som vi så ofte får revet i næsen: »... Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.« ...

Formuleringen er på den ene side ganske logisk. Man kan jo ikke udtale sig i alle enkeltheder om ting, der er uopklarede. På den anden side fastlæser vi også situationen, mener nogle kritiske røster. Når vi så godt som aldrig fremsætter teorier og søger at efterprøve dem, så vedbliver fænomenerne at være uopklarede.

På dette tidspunkt vil jeg komme med en opfordring til alle bladets læsere:

Skriv til UFO-NYT om UFOerne. Hvad er UFOer for noget? Hvor kan de tænkes at stamme fra? Hvilken natur har de? Kom frem med Deres teorier og lad os drøfte dem her i bladet!

Vi har før bragt teorier til torvs, men kun sjældent i form af en egentlig debat. Spørgsmålet er, om vi nærmer os det punkt, hvor vi sidder inde med så stor en mængde oplysninger om UFO-fænomenet, at vi kan tillade os at tale om, hvad der er typisk for et UFO?

Vi er stærkt i tvivl herom! Eksempelvis arbejder Rapportcentralen til stadighed på at fremskaffe et så ensartet grundmateriale som muligt på grundlag af de indkomne rapporter. Alle muligheder for fejltolkninger af kendte fænomener skulle gerne have været taget i betragtning – og for-

kastet. Alligevel må vi tilstå, at det ikke altid er praktisk muligt at kontrollere alle enkeltheder i det indkomne materiale. *Vi har simpelt hen ikke resourcer til det.* Følgelig kan vi ikke love højt og helligt, at enhver modtaget og accepteret UFO-beretning *ikke kunne have været forklaret som værende noget kendt*, hvis alle kræfter var blevet sat ind på netop denne ene opgave!

Disse betragtninger skulle gerne antyde, hvorfor SUFOI er så forsigtig med at »fremhæve eller afvise nogen bestemt teori«. Men lad mig vende tilbage til opfordringen fra før:

Skriv til UFO-NYT om Deres »yndlingsteori«. Prøv at begrunde den, gerne ud fra nogle rapporter, vi har bragt her i bladet i tidens løb.

Vi vil så i løbet af de kommende numre bringe indlæggene. Ønskes et indlæg bragt uden navn, så respekteres det. Dog ønsker redaktionen til enhver tid at vide, hvem afsenderen er.

UFO-NYT har i tidens løb omtalt flere teorier, bl.a.: rumrejsende fra et ukendt sted i Mælkevejen, uopdagede naturfænomener, tidsrejsende, for livlig fantasi hos observatørerne, bevidst svindel, o.m.a. – Dog har medlemmerne aldrig udtalt sig i større stil her i bladet.

Nu er det vores håb, at der vil starte en udbytterig debat, som SUFOIs daglige medarbejdere kan lære af. Vi er lydhøre over for nye ideer, begrundelser og synsvinkler. Aktive medlemmer er en betingelse for en levende forening.

Brevene bedes sendt til:

SUFOI, POSTBOX 6,
DK-2820 GENTOFTE.

NÆROBSERVATION

Gensyn med Exeter

Mange af vore læsere er bekendt med John Fullers mesterlige UFO-undersøgelse i Exeter, New Hampshire, fra bogen »Tilfældet i Exeter«¹⁾. Hvis ikke bør man læse den, fordi der er forbløffende lighedspunkter mellem den gamle sag og så dette meget nye UFO-tilfælde, der fandt sted kun nogle få kilometer øst for Exeter. Ydermere har undersøgelsen af dette sidste tilfælde bragt et andet frem i lyset, som måske kan have nær tilknytning til det klassiske Exeter-tilfælde.

Type: NO. 1.

Dato: 30. sept. 1982.

Tidspunkt: 22.15.

Varighed: 3-5 minutter.

Antal vidner: 4.

Sted: Exeter, New Hampshire.

Scenen er atter en øde landevej, klokken er lidt over 22.00, og det er en kold og frisk, måneklar New England aften. 4 kvinder, alle ansat ved New England Bell Telephone Co., er på vej hjem fra et mindre marked i en by noget nord for Exeter. De kører i en Mercedes; ejeren, Mary Ann Poland, fører vognen. De er trætte efter dagens dont og glæder sig alle til en drink i Studio 2 — en landevejskro. Det er voksne kvinder på i gennemsnit 38 år, og de har ansvarsfulde ledende stillinger ved telefonselskabet i forskellige nærliggende byer.

»Hov, se dér, Mary Ann; det er ikke noget fly,« sagde jeg. »Nej«, svarede hun. »Det er det ikke, det kan det bestemt ikke være.«

Rose Messina, forsædepassageren, fortsætter sin beretning ved vort lange interview. »Vi begyndte alle at råbe: »Stands vognen! Hvis du ikke standser, springer vi ud.« Så åbnede vi dørene, og Mary Ann bremsede, men vi var ude, før vognen stod stille. De to af os (Rose og Mary LaMontagne, passageren på højre bagsæde) sprang ud og begyndte at jagte det observerede objekt. Det standsede og stod fuldstændig stille, uden en lyd.«

Under vort interview med chaufføren, Mary Ann, fortalte hun, hvordan det hele begyndte: »Jeg kørte vognen, og vi var på vej til en bar... Det var en kold og klar aften, og vejen var øde. Pludselig så jeg noget, der lignede et meget lavtgående fly. Jeg iagttog det, mens jeg kørte. Det kom nærmere, og

med ét så det ud som et stort, blændende lys, der kom imod mig. Jeg troede stadig, det var et fly, og jeg rakte over og tog fat i Rose, der sad og døsede. »Rose«, sagde jeg. »Det fly flyver meget lavt; du skal forestille at være anden-pilot, så tag og vågn op!« Hun sad stille et øjeblik, og så sagde jeg (hun?): »vent lidt, det er ikke noget fly«... Det kom imod os, og jeg fik gjort de 2 på bagsædet opmærksom på det. De kiggede lidt på fænomenet og sagde, »nej, det er ikke et fly, stands vognen!« Nå, men jeg betragtede stadig objektet, mens jeg bremsede op, og så begyndte disse 2 tosser, som jeg vil kalde dem, at springe ud af vognen, før den var standset. Der var det, praktisk taget på taget af vognen, helt stille, som om det var stationært.»

Jeg kunne have ramt det med en sten!

Lad nu Mary LaMontagne, der havde siddet på bagsædet, og som var sprunget ud for at betragte det mærkelige objekt, overtage beretningen:

»Objektet var så tæt på os, at jeg — hvis jeg havde haft en sten at kaste med — kunne have ramt det; jeg har en ret god boldarm! Det kom hen og svævede så lige over træerne. Det var umådelig stort og meget, meget lyd- løst. Man hørte kun bladenes raslen.«

Den 4. passager, den ældste i gruppen — der havde siddet bagi ved siden af Mary LaMontagne, før hun hastigt sprang ud sammen med Rose Messina — bekræftede i sit interview det væsentligste af de andres beretning. Hun var kommet ud af vognen ret så hurtigt, men kunne ikke følge med de 2 yngre kvinder, der fór ned ad en sidevej, (det var faktisk en eller andens indkørsel) for at jage objektet, som syntes at have en decideret hypnotisk indflydelse på dem. Ja, i så høj grad (fortalte de senere), at de overhovedet ikke var bange, og de ville endda være gået om bord, hvis der havde vist sig en mulighed for det! Endnu den dag i dag har de svært ved at forklare den magiske indflydelse, objektet syntes at have haft på dem. Dette på trods af, at »jeg normalt er bange af mig. Hvis det havde været et flystyrt eller en anden ulykke, ville jeg være forduftet; men sådan følte jeg det slet ikke her,« sagde Mary. Rose sagde om det: »Normalt er jeg bange for mørke og somme tider for min egen skygge«.

Som en solstråle

Hvordan så dette UFO så ud? Efter

de fires sammenlagte udsagn får man dette billede: Et æggeformet objekt, meget stort, tilsyneladende fast og metallisk, vingeløst og komplet lyd- løst. Der var røde lys, der hvirvlede rundt langs dets ækvatoriale plan, og en lysstråle eller lysbundt »så bredt som en væg« kom ned fra dets side (som vist på begge uafhængige skitser); det virkede »som en solstråle, når den bryder ned gennem skyerne.« Strålen var hvid og bevægede sig ikke rundt; det vil sige, den virkede ikke som et søgelys, men som et sammenhængende lysbundt, der imidlertid ikke så ud til at oplyse omgivelserne synderligt.

Alle observatørerne var imponerede over, hvor tæt ved jorden objektet var. »Det rammer træerne,« sagde én, og én mente, at det ville forulykke, mens en tredje (mens hun endnu troede, det måske kunne være et fly) sagde: »Åh, det fly ser ud, som om der er noget helt galt med det.«

En lydløs helikopter?

Som svar på spørgsmålet: »Hvis De nu kunne placere en almindelig, daglig- dags genstand oppe på himlen, hvad ville så ligne objektet mest i facon?«, gik sammenligningerne fra: »et æg« til »en gammel sigte (dørslag), jeg købte for et par måneder siden«, og til: »bare

noget ovalt«. Til spørgsmålet, om det ikke kunne være et fly eller en ballon, var svarene direkte og eftertrykkelige. (Om luftfartøjer): »Jeg rullede vinduet ned for at lytte til denne her tingest, for jeg havde aldrig set noget, der kunne holde sig svævende på den måde. Hvis det havde været en helikopter, ville vi have hørt den karakteristiske lyd fra propellerne... så langt var det næde. Og intet almindeligt fly kunne have bevæget sig så langsomt uden at styrte ned... og der var absolut ingen lyd fra det.«

Med hensyn til spørgsmålet, om det kunne have været en ballon (hvilket kunne passe med den observerede bevægelse) skylder vi Tom Jenkins, redaktør af »Atlantic News and Advertiser« fra Hampton, New Hampshire, en tak. Han gjorde os opmærksom på denne nye Exeter-sag, og han undersøgte tillige muligheden for en eventuel tilstedeværelse af balloner i nærheden på netop denne aften. Resultatet var totalt negativt. Desuden ville hvirvlende lys og lysstråler kræve en kraftforsyning, som det ville være svært for en ballon at »fodre« under flugten.

Større end et hus

Med hensyn til størrelse og afstand er svarene varierende i detaljerne; men

USAs luftvåben skjulte noget i 1. Exeter-sag

Et meget interessant »biprodukt« er kommet frem som følge af undersøgelsen af denne nye tilfælde i Exeter. De, der har læst John Fullers bog om den første Exeter-sag, vil huske hans forgæves forsøg på at få lidt information fra Pease Air Force Base vedr. jetjagere i forbindelse med sagen. Basen fastholdt, at der ingen aktivitet havde været, og at intet UFO havde været jaget af jettfly.

Tom Jenkins, reporter og redaktør af Atlantic News, som udførte den egentlige undersøgelse af det nye tilfælde i Exeter, har konstateret, at Pease basen i virkeligheden havde opsendt jettfly med det formål at jage et UFO, formodentlig selv samme aften, som det første Exeter-tilfælde foregik. Ved en samtale med Robert Mark, nuværende politichef i Hampton, Connecticut, fandt Jenkins frem til (og dette blev bekræftet af Larry Fawcett, der i sin egen- skab af politimand fik lov til at interviewe politichef Mark og fik Marks til- ladelse til at fortælle historien) at Mark på tidspunktet for det 1. Exeter-tilfælde havde været sikkerhedsvagt ved

Pease basen og personligt havde iagt- taget UFOets overflyvning og den på- følgende jagt med kampfly, der blev opsendt umiddelbart efter, at UFOet var passeret.

Et strålende oplyst »fartøj« overfløj basen, og idet det fløj meget lavt hen over basen, blev dennes lys slukket på rad og række langs dets rute »som om nogen havde slukket for kontakterne«, blot for at komme igen, da UFOet var passeret. Marks 2 kolleger i sikker- hedsvagten blev voldsomt chokerede; den ene besvimelede, og den anden be- gyndte at græde. Mark selv styrtede derimod hen til kommunikationstårnet og lyttede til jettpilaternes samtale. Han husker, at de talte om, at de ikke kunne indhente den indtrængende, og at den var forsvundet i det fjerne som en rød glød. Uheldigvis kan Mark ikke huske den nøjagtige dato, bortset fra at det var meget tæt på datoen for den første hændelse og meget vel kan have været samme dag. I hvert tilfælde bekræfter Marks udsagn vor mistanke om, at luft- våbnet ikke altid fortæller os sandheden, når det drejer sig om UFOer.

der var enighed om, at hvad det end var, var det meget stort og meget tæt på. Størrelse er som regel noget af det sværeste for en UFO-forsker at få nogen vurdering af. I dette tilfælde var der almindelig enighed om, at objektet var meget, meget tæt på, en sand nærobervation, og de sammenlignede størrelsen med kendte ting: »Større end et hus«, og »så stor som en fragtflyver, men tykkere,« »en dime på 7½ cm's afstand« og »næsten så lang som en fodboldbane«; Jeg har set mange jumbos...men jeg siger dig, det var større!« og »så stort som en skøjtebane«.

Om lysenes styrke: »De var meget skarpe...vi kunne have taget fotos uden blitz. Faktisk er Rose en dygtig fotograf, og hun var godt sur over, at hun ikke var i sin egen vogn og derfor ikke havde sit kamera med (hvilken spildt chance!). Hvis objektet var kommet direkte imod os i stedet for til venstre, tvivler jeg på, om vi kunne have set nogen form på objektet — så kraftige var lysene.«

Forsvandt bag trætoppene

Alle var enige om, at objektet forsvandt ved, at det dalede ned bag trælinjen (en senere undersøgelse af terrænet viste, at der umiddelbart bag træernes frontlinje fandtes en dyb klippekluft).

Der var også enighed om observationens varighed. Alle mente det kun drejede sig om nogle få minutter. Fra det tidspunkt, det først blev observeret — og iberegnet tiden, mens de 2 passagerer sprang ud af bilen, og de to's jagt ned ad sidevejen — til det forsvandt, sandsynligvis kun 3—4 minutter eller måske endnu mindre. Føreren

af vognen, der ikke steg ud, men prøvede at finde et passende sted at vende vognen, måtte konstatere, at det var forsvundet, da hun kom tilbage til de andre.

Hvordan ser nu hele denne oplevelse ud sammenlignet med andres? Først og fremmest var den ikke meget forskellig fra det første Exeter-tilfælde (samme ovale form og roterende lys langs midten, samt at de begge kom op over og forsvandt bag træer), men der er også en klar lighed med mange af de sager, der har været beskrevet i International UFO Reporter i løbet af det sidste års tid.

Her har vi igen et objekt, der trods vore normale begreber om flyvning. Vi har ganske enkelt ikke fartøjer, der kan holde sig svævende komplet lydløst i trætophøjde!

Hvad sagde luftvåbnet?

Kvinderne forestillede sig, at objektet måske kunne være noget jordisk, og de ringede senere til Pease Air Force Base, der ligger nær Exeter.

»Jeg ringede til Pease Air Force Base og spurgte, om de havde noget specielt i gang, men de ville ikke engang tale med mig. Jeg bedyrede, at det var alvorligt ment, og at alle havde observeret det samme, og sagde: »Hvad er det, I foretager Jer deroppe?« Men jeg kunne stadig ikke få nogen til at snakke med mig. Nå, jeg tror nu heller ikke, de har noget, der er så lydløst, og jeg har heller aldrig set noget her i nærheden, der har den facon.« (Sammenlign med John Fullers forsøg på at få tilsvarende oplysninger efter den første observation.)

Hvad var så kvindernes reaktion, efter det hele var forbi? Da de blev

stå klart i deres erindring om mange år, svarede Nicky LeClair (den anden passager på bagsædet): »Den kraftige lysstyrke og størrelsen«. Mary LaMontagne sagde derimod: »Det, der imponerede mig mest, var, at jeg løb hen mod objektet, og at jeg ikke var bange. Jeg havde kun en ting i hovedet, at komme ud af bilen og se, hvad det var; jeg ville have fulgt objektet utrætteligt, hvis ikke træerne havde stået i vejen for mig.«

Jeg troede, det ville styrte ned

Rose Messina sagde som svar på samme spørgsmål: »Dets enorme størrelse — og så den lysstråle, der kom ned fra det som en solstråle, når den bryder frem gennem skyerne,« og chaufføren, Mary Ann Poland: »Det var fantastisk spændende...Da det var mig, der førte bilen, vil det, jeg husker bedst, være, at objektet var så langt nede og tæt på os, at jeg troede, det ville styrte ned — og at det så alligevel overhovedet ikke lavede nogen støj.«

Hvad gjorde de bagefter? Talte de med andre om oplevelsen, og blev de latterliggjort?

»Efter at alt dette var sket, var der ingen af os, der sagde ret meget...men vi kørte ned til Studio 2 og fik os en drink. Vi sad sådan og spurgte hinanden: »Tror du på det, vi så?« Vi sad der bare, godt nok ophidsede, men ikke hysteriske.

Vi sagde ikke noget til andre. Vi kunne simpelt hen ikke tro på, hvad vi havde oplevet og var vel også bange for at blive til grin. Jeg snakkede dog med nogle kolleger på arbejdet om det, og til sidst blev vi enige om at telefonere til Washington D.C.

Til Thanksgiving Day blev der holdt åbent hus, og artiklen i The Advertiser var lige udkommet, så en masse mennesker spurgte os om sagen. Den almindelige holdning var »Ja, ja, det er godt med Jer«, osv. Til sidst sagde jeg: »Hør nu her — det skete virkelig. Vi ville da aldrig sige noget om det, hvis det ikke var sket, for historien giver simpelt hen ingen mening!« (Denne situation kendes af masser af andre, forvirrede UFO-vidner.)

Holdt op med at ryge

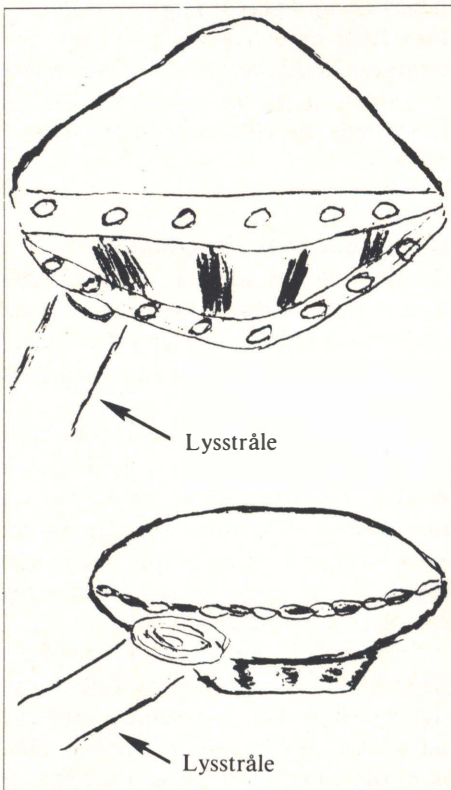
Der er endnu en del af denne historie, der må berettes. Det er ofte sket, at en nærobervation har fået varige og dybtgående psykiske virkninger på vidnerne. I dette tilfælde var det Mary LaMontagne — der havde været mest opsat på at forfølge objektet, havde

De 4 kvinder, der så UFOet på Exeter-vejen i Hampton den 30. september 1982. Fra venstre: Nicky LeClair, Mary Ann Poland, Rose Messina og Mary LaMontagne.

været mindst bange og havde mærket den største hypnotiske tiltrækning fra objektet — som synes at være blevet mest påvirket.

Mary havde været kæderyger i 14 år, havde røget ca. 2½ pakke cigaretter om dagen. En nat, omkring tre dage efter oplevelsen, vågnede hun midt om natten, tumlede ud af sengen rystende over hele kroppen; det varede i ca. 1 minut. Men siden den gang havde hun overhovedet ikke haft lyst til at ryge. Hun havde ikke haft nogen »abstinens-symptomer« og har ikke røget siden (3 måneder). Hun blev spurgt: »Føler du, at du har haft en slags religiøs oplevelse?« »Nej, slet ikke noget af den slags«, svarede hun. »Bare en følelse af fred og stor klarhed. Al form for stress forsvandt, og det har holdt sig siden. Selv på telefonselskabet, hvor jeg ikke før kunne slappe af, kan jeg nu tage alt med ro, uanset, at andre omkring mig bliver nervøse. Jeg har ændret mig totalt.«

De 2 kvinder, der forfulgte UFOet, og som derfor så det tydeligst, har lavet disse tegninger. Øverst Mary LaMontagnes, nederst Rose Messinas. Alle 4 kvinders tegninger, der blev udført af dem hver for sig, lignede hinanden overordentlig meget.

Hvad vil de os?

Der er ikke megen mening i måned efter måned at optegne den ene sag efter den anden uden at gøre forsøg på at finde lighedspunkter mellem sagerne. Vi mener, det er vigtigt at undersøge

eftervirkningerne — såvel fysiske som psykiske — hos mennesker, der har haft UFO-observationer. Det skulle nemlig ende med blot at være en optegnelse af observationernes nøgne kendsgerninger; der bør være en opfølgning og tilmed en udvidelse af efterforskningen, hvis og når forholdene tillader det.

Der har været tilfælde af helbredelser og dybtgående ændringer i karakter og livsfilosofi hos UFO-vidner. Kan det tænkes, at disse forhold er lige så vigtige eller måske endnu vigtigere end de nøgne kendsgerninger i selve observationen?

Der synes ikke at være nogen rimelig, enkel fysisk forklaring på dette nye tilfælde i Exeter, men skulle den findes, hvordan kan den så forklare dis-

se dybe, varige psykologiske og fysiske effekter på vidnernes liv? Der har aldrig været eksempler på, at det at se et Goodyear reklameluftskib eller et reklamefly har bevirket dybe ændringer i livsstil.

Hvad er det, der sker i og omkring Exeter? □

*International UFO Reporter,
jan.-feb. 1983/vol 8 no 1*

¹⁾»Incidentet i Exeter« foreligger ikke på dansk, men er udsendt som billigbog af Berkley Medallion Books, Putnam, som nr. S 1354, i januar 1967. Den 3. sept. 1965 så en ung mand, Norman Muscarello, ved 2-tiden om morgenen en genstand, der så ud til at være »større end et hus«, ca. 24-27 meter i diameter, med kraftige, pulserende røde lys. Han fik alarmeret politiet i Exeter; og 2 betjente, Eugene Bertrand og David Hunt, der vendte tilbage til stedet med Muscarello, så også genstanden. Der blev udfærdiget en officiel politirapport om observationen. 10Kj.

Samler-tilbud!

SUFOI kan nu tilbyde sine medlemmer en specialrapport om den både spændende og kontroversielle REX HEFLIN foto-sag. Det er SUFOIs Fotoafdeling, der har udarbejdet rapporten, og den er på ca. 40 sider.

REX HEFLIN RAPPORTEN indeholder dels to tidligere offentliggjorte artikler om Rex Heflin billederne, skrevet af Kim Møller Hansen, og dels den omdiskuterede computer analyse-rapport fra Ground Saucer Watch (GSW), som SUFOI udgiver med eneret i Danmark (engelsk-sproget). Endvidere består rapporten af 5 dias med Heflin's 4 sort/hvide fotos og et computerfoto i farve.

BEMÆRK, at rapporten kun bliver fremstillet i 15 nummererede eksemplarer — og er derfor et rigtigt samlerobjekt.

Rapporten koster kun kr. 110,- (incl. forsendelse), og bliver solgt til de første 15 bestillere.

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet, kr. 110,-, til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »Rex Heflin Rapport« på modtagerdelen.

UDEFRA

UFOer i Nordgrønland

Af Bruno Christiansen, Jakobshavn

Jeg har i nu næsten fem år abonneret på UFO-NYT, og er i det store og hele tilfreds med bladet. Dog savner jeg nogle flere beretninger om natlige lys-

fænomener, der viser sig at kunne forklares. Ofte er disse fantastiske natte-lys blot luftspejlinger. Mange mennesker tror, at de har set et UFO, når de

i virkeligheden har været vidne til et natligt »fata morgana«. Selv har jeg oplevet flere af den slags lys, hvoraf dog en enkelt dobbelt-serie ikke lader sig forklare.

Men dette kan jeg vende tilbage til en anden gang. Jeg har siden 1969 hovedsagelig opholdt mig på Grønland, men først nu er jeg stødt på UFO-beretninger, endda to stk. på en uge. Dette har gjort, at jeg har fattet pennen for at fortælle om UFOer i NORDGRØNLAND.

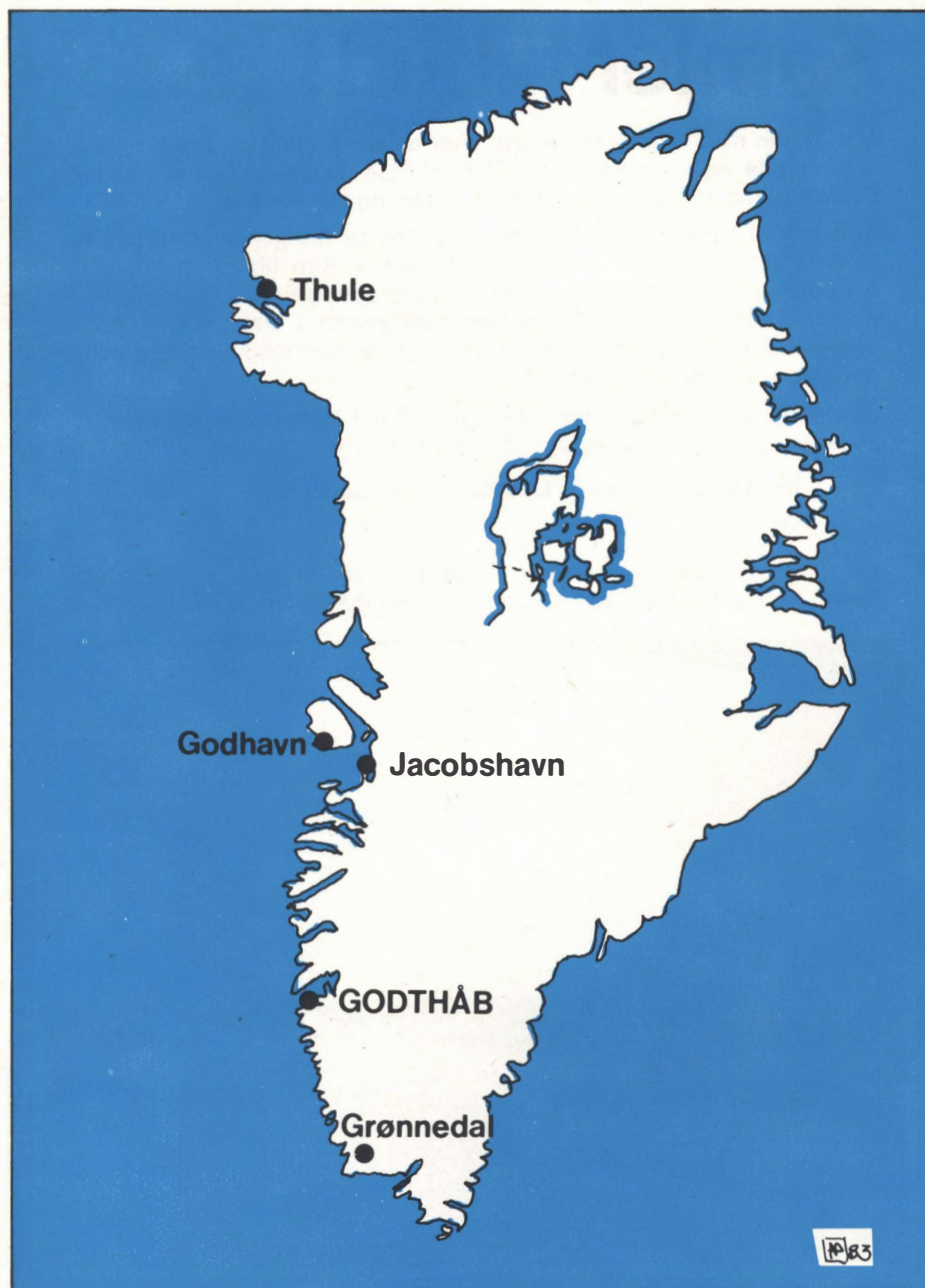
Plejersker så tre UFOnauter

Tirsdag middag den 25. oktober 1983 kunne man i radioen høre om to sygeplejerskers sælsomme oplevelser under deres nattevagt på alderdomshjemmet i Godhavn.

Ud på morgenen den 24. oktober, kl. ca. 05.00, så de et kraftigt hvidt lys på himlen. De troede først, at det var en helikopter med landingslys. Men da det kom nærmere, så de, at det var meget større, og at der ingen larm hørtes fra motor eller rotorblade.

Objektet sås nu snart som en fladtrykt kugle, og sammen med dette var der yderligere otte forskelligt farvede meget mindre kugler, på en ret linie efter det store objekt. Der var ligesom en »stråleforbindelse« mellem kuglerne indbyrdes og det store objekt.

Objektet kom stadig nærmere og fyldte til sidst hele udsynet fra vinduet. Plejerskerne så nu tre menneskelignende væsener inde i objektet. Den midterste havde en rød tætsluttende dragt på, de to andre var i sort. Deres hoveder lå i skygge eller var sorte, og der sås ikke noget ansigt. De to plejersker blev meget bange og gemte sig. Da de igen tog mod til sig, og nærmede sig vinduet, så de, at objektet nu var

på vej bort. Observationen varede omkring en times tid.

UFO set i 1½ time

Onsdag morgen den 26. oktober 1983 kom en medarbejder i Grønlands Tekniske Organisation (navnet tilbageholdt af redaktionen) til byggepladskontoret i Jakobshavn, hvor jeg selv arbejder. Normalt taler vi om arbejde først, inden vi går over til almindelig snak. Men den morgen var det første han udrød: »Jeg så et mærkeligt lysfænomen nu her til morgen, det må være det man kalder et UFO!«

Min kollega lader sig normalt ikke overraske af mærkelige lys, han er en mand i moden alder og med »begge ben på jorden«. Men han var ikke meget for at tale om det, idet han udtrykte formodning om, at han ikke ville blive troet, eller at man ville tro han havde været beruset. Jeg fik dog efterhånden en ret god og nøgtern beretning frem.

Samme morgen kl. 04.30 blev han vækket af en af sine bekendte i en boligblok i Jakobshavn med ordene: »Vågn op — der er et mærkeligt lys på himlen, og det bevæger sig!« Sammen iagttog de objektet i ca. 1½ time, indtil det langsomt forsvandt i sydlig retning.

Under observationen »sejlede« det langsomt rundt over byen, dog uden at

det kom ud af syne fra vinduet. Afstanden til objektet vekslede, men det var dog ikke så nær at dets form kunne beskrives ordentligt. Det var noget større end månen, som også samtidig kunne ses, det sidste stykke tid under observationen. Størrelsen var sådan, at hvis man sammenligner de største stjerner med en lille femøre, så var objektet som en almindelig tallerken.

Det udsendte et kraftigt hvidligt lys, kraftigere end månens lys. Da det var nærmest, syntes det at være kugleformet, måske lidt sammentrykket. Omkrdsen var regelmæssig bølget. Derudover havde det følgeskab — eller rettere — var det forbundet med to meget mindre kugler, der også var hvidligt lysende. Efter hvad der er blevet mig oplyst, har flere personer observeret objektet.

Ifølge Grønlands Radio blev GRØNLANDS KOMMANDO i Grønnedal og GRØNLANDSFLY forespurgt, hvad angår UFOet over Godhavn. Disse instanser svarede, at de ikke havde haft nogen helikopter eller fly i området på observationstidspunktet, og kunne ej heller give en forklaring på fænomenet.

Kommentar:

Vi takker for brevet med de spændende oplysninger. SUFOI er helt enig med læseren i, at mange, der mener de har set et UFO, i virkeligheden har set et

naturligt fænomen af en eller anden art. Faktisk drejer langt de fleste henvendelser sig om nattelys, som vi finder en forklaring på. Det kunne være interessant at vide, om andre læsere ønsker at se flere beretninger om disse ting i bladet.

SUFOI har for nylig modtaget flere henvendelser fra Grønland om UFO-observationer. Nogle er af ældre dato, men andre er så aktuelle som de ovennævnte. Vi har ikke mulighed for at tage til Grønland og undersøge observationerne, men vi sender et UFO-spørgeskema til alle. Vi håber at kunne få flere oplysninger om nogle af de mest interessante, og vil vende tilbage hertil i kommende udgaver af UFO-NYT.

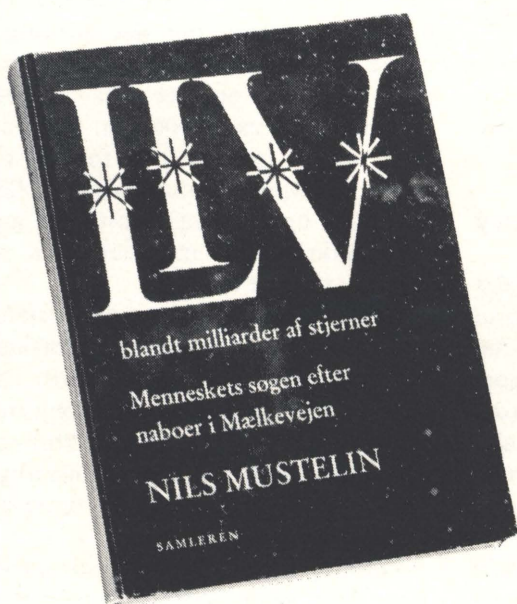
Torben Birkeholm.

Læserundersøgelsen 1983

I forbindelse med læserundersøgelsen (se UFO-NYT nr. 1, 1983) trak vi blandt de mange deltagere lod om et abonnement. Den heldige vinder blev:

*Skjold Skrumsager Hansen
Østergade 15, 1.
6270 Tønder.*

- der har fået meddelelse direkte. SUFOI siger tak for de mange svar; vi vender i et af de kommende numre tilbage med resultater fra undersøgelsen.

Gratis bog til dig!

»Liv blandt milliarder af stjerner« er en spændende bog, der fortæller om mulighederne for eksistensen af liv andre steder i universet — obligatorisk læsning for ufo-interesserede. Denne bog kan du nu få helt gratis!

Du kender sikkert én eller flere — ja, måske mange — personer, der ligesom dig interesserer sig for UFOer, men som aldrig har fået taget sig sammen til at abonnere på UFO-NYT.

Få en af dine venner til at tegne et abonnement på UFO-NYT — så får du et gratis eksemplar af bogen »Liv blandt milliarder af stjerner«.

SÅDAN GØR DU: Få en af dine venner, der ikke tidligere har haft abonnement på UFO-NYT, til at indbetale kr. 120,- for abonnement 1984 - eller kr. 215,- for et fællesabonnement på UFO-NYT og Det Ukendte. Få din ven til at skrive også dit navn og adresse på den del af giro-kortet, der når os. Du får da automatisk og gratis tilsendt et eksemplar af bogen. Det er en forudsætning, at du også selv har abonnement.

• HJÆLP SUFOI

• SKAF EN NY ABONNENT

• FÅ EN GRATIS BOG

Udviklingen i USSR/2

Af Gordon Creighton

»Det illustrerede italienske ugeblad »Gente«, udgivet i Milano, bragte den 31. juli og den 7. august 1981 to artikler om begivenheder, der, hvis de er sande - og omstændighederne omkring dem taget i betragtning kan jeg ikke tro andet - er de mest fantastiske UFO-beretninger, der nogen sinde er sluppet ud fra Rusland, ja faktisk nogle af de mest fascinerende fra hele Verden, for de er underbygget med fire gode fotografier, og ifølge forlydender blev der taget endnu flere den nat.«

Den samme hændelse er af James Oberg behandlet med en lidt anden konklusion end den, Gordon Creighton her giver udtryk for. Det skal siges, at Oberg havde betydeligt flere data at bygge sin konklusion på, men det giver alligevel et ret godt billede af de to lejres uenighed om samme sag. *Red.*

Forfatteren til de to artikler er amerikaneren Henry Gris (en af nøglefigurerne i 1.del af denne artikelserie; han er leder af rejseredaktionen hos National Enquirer).

Henry Gris befinder sig atter i USSR, mens dette skrives (september 1981), men lige før han tog af sted på sin 12. rejse til USSR, skrev han til Flying Saucer Review (FSR) og fortalte, at de to »Gente«-artikler (gengivet i et kort resumé i det følgende) ville indgå i den bog, William Dick og han ville udgive om UFOer bag jerntæppet en gang i løbet af 1982. Materialet til de to »Gente« artikler kommer fra to kilder, dels Gris' egne interviews med sovjetiske UFOloger og dels en meget speciel rapport med fire fotos, som for nylig blev bragt

ud af USSR ved hjælp af en udenlandsk journalist.

Det store »Hoved-objekt« (Glavnny Ob'ekt) eller moder-fartøjet

Den 14. juni 1980 sås der pludseligt kl. 23.50 lokal tid over byen Kalinin (i zartiden hed byen Tver) ca. 200 km nordvest for Moskva et kæmpemæssigt rød-orange rundt UFO (det var sandsynligvis hestesko- eller halv-måneformet på grund af hvirvlende, lysende gasser, der strømmede bagud og rundt om det på begge sider. Heldigvis var en af de mange Kalinin borgere, der så det frygtindgydende syn, den fremragende sovjetiske geofysiker Aleksei Zolotov (tidligere leder af en ekspedition, som undersøgte Tunguska fænomenet, tidligere omtalt

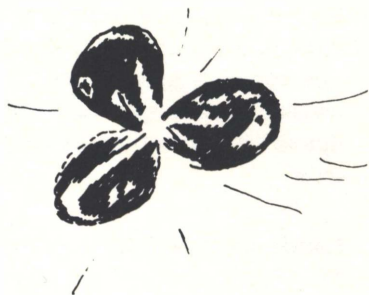
i UFO-NYT. Han har tilligemed skrevet en bog om dette fænomen) en meget erfaren UFOlog. Zolotov er en af Zigels særlige hold på 19 UFO-forskere, så han telefonerede med det samme til Zigel i Moskva. Heldigvis var Zigel hjemme, så han kunne alarmere resten af forsker-holdet. Derefter behøvede Zigel blot at sidde ved sit skrivebord og tage telefonen, når nogle af hans 19 kolleger og offentligheden ringede og berettede om det store fartøj eller GO (Glavnny Ob'ekt), som Zigel betegner det. Det var derefter muligt at plotte dets kurs ind på et landkort.

Geofysikeren Zolotovs rapport

I sin rapport til Zigel sagde Zolotov, at det kæmpemæssige UFO i første omgang så ud til at følge en mærkelig uregelmæssig og hoppende kurs, hvorefter det syntes at »stabilisere« sig. På sin rejse tværs over USSR virkede det, som om det adskillige gange ændrede flyvehøjde, men videnskabsmændene opgiver dets middel-flyvehøjde til ca. 90.000 m. Zolotov siger, at det over Kalinin foretog en meget spidsvinklet kursændring og fløj mod Klin og Moskva, hvortil det ankom omkring otte minutter efter, at Zolotov ringede til Zigel.

Ifølge hvad Zolotov selv fortalte til Henry Gris, og ifølge Zigels forskerhold, var objektets diameter mindst 120 meter! Dette mål omfatter kun objektet og ikke den hesteskoformede korona, der omgav det. Dets gennemsnitlige hastighed blev anslået til omkring 1.500 km/t.

Zolotov fortalte, at det sovjetiske flyvevåben sendte adskillige jagerfly i luften, øjensynligt i håb om nærmere at kunne undersøge eller få kontakt med den gigantiske krænker af det russiske luftrum, for han hørte en del

Tegning af det første fotografi, taget i Kalinin den 14. juni 1980 kl. 23.50. (Gente den 31. juli 1981). Dr. Zigel sagde, at »trekløver« effekten skyldtes den enorme gassky, der omgav objektet. (Bag det sorte objekt, ses på fotoet et lys eller en lysende gassky med en udstråling som en glorie. Himlen bag UFOet er lys som ventet på de breddegrader i juni.- GC).

Tegningen af det andet fotografi, der menes taget i Moskva omkring midnat den 14. juni 1980 (»Gente« den 31. juli 1981). Fænomenets centrale del, en enorm rød-orange skive, anslået af Zigel og hans forsker-hold til at være mindst 120 m i diameter, er her indhyllet i en kæmpemæssig halvmåneformet eller hesteskoformet gassky.

Tegning af det tredje fotografi. (»Gente« den 7. august 1981). Der står intet sted i artiklen, hvor det er taget.

Der var også et 4. foto, der viste et objekt med mindre hale, men det blev heller ikke nævnt, hvor dette var taget.

fly passere. »Den næste dag«, fortalte han til Gris, »var der overhovedet intet at læse om det i aviserne, selv om folk alle vegne talte om det. Myndighedernes fortsatte tavshed foruroligede befolkningen, og meget vilde hypoteser så dagens lys overalt.« Men da den officielle tavshed fortsatte, glemte befolkningen efterhånden hændelsen og det chok, de fik, for som Zolotov sagde, »de har adskillige andre sager at bekymre sig om.«

Da objektet ankom til Moskva, gjorde det fem minutters ophold og blev set af tusinder af panikslagne mennesker. I sin notesbog skrev Zigel, at ældre russiske kvinder grædende og jamrende løb rundt og råbte, at det var Dommedag, eller at Antikrist var kommet, mens mændene bad alle søge dækning i beskyttelsesrummene, da amerikanerne angreb og en 3. Verdenskrig var begyndt.

Interessant nok bemærkede Zigel også, at dyr og fugle blev skræmt af GOet, kvæget brølte og larmede, og observatører i Gorky fortalte, at vildænderne på Volga flodens bredder flagrede og baskede med vingerne som vanvittige.

Fra Moskva fortsatte det store fartøj mod Ryasan (180 km sydøst for Moskva). Der foretog det en brat kursændring mod nordøst og fløj derefter over Gorky, omkring 340 km østnordøst for Moskva. Over Gorky gjorde det igen holdt i fem minutter. Derefter fortsatte det østover og passerede udkanten af Kazan for til sidst

at forsvinde ud over de store vidder, kendt som Tatar stepperne. GOet blev fulgt mindst 800 km over Sovjet Unionen, var synlig i hvert fald 40 minutter og blev sidst set kl. 0.30 den 15. juni.

Fotografierne

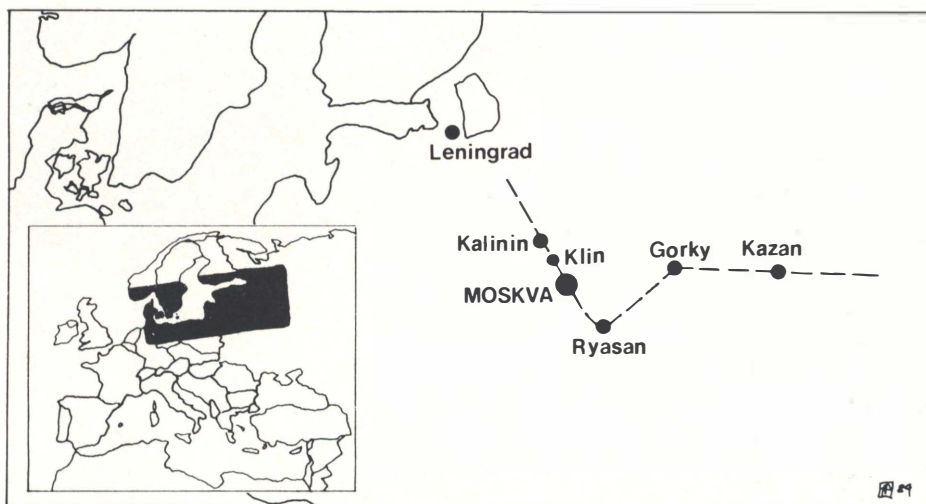
Jeg vil lige gøre opmærksom på, at dette her kun er et meget lille uddrag af Henry Gris' to lange artikler i »Gente«. Derfor må de af læserne, der ønsker at læse hele beretningen, vente, til Henry Gris' og William Dicks nye bog bliver udgivet.

Fotografierne er et ganske andet spørgsmål, da disse ikke kan bringes i uddrag. Vi ved ikke, hvem der har rettighederne til de fire bemærkelses-

værdige GO-fotos, der blev brugt som illustration af »Gente«-artiklerne, så det bedste vi kan gøre, er at bringe en rå-skitse med en oversættelse af den ledsagende tekst.

Astrofysikeren Bozhichs rapport

En anden af de fremtrædende sovjetiske videnskabsmænd, som den nat rapporterede til Zigel, og som er blevet interviewet af Henry Gris, er astrofysikeren Sergei Bozhich, bosiddende i Tushino, en lille by i den nordvestlige udkant af Moskva. Bozhich så GOet i få minutter, da det passerede over de ydre forstæder. Som han fortalte Gris: »Det var virkelig et frygtindgydende syn. Jeg indså straks, at det måtte være et udenjordisk rum-

Et kæmpemæssigt objekt fløj over de russiske byer, et GO blev det kaldt. GOets kurs er vist med en stiplede linie.

skib, da jeg nu har studeret UFOer i mange år, og tidligere har set UFOer magen til dette her. Dette her var faktisk meget lig med det, der fløj over Petrozavodsk om natten den 20. september 1977, selvom dette her så ud til at være en del større end det fra Petrozavodsk.»

Astrofysikeren Bozhich fortalte Henry Gris, at han og hans familie bor på øverste etage i et boligkompleks på Turistskaya Ulitsa i Tushino, så fra deres vinduer er der en god udsigt. Det kæmpemæssige GO, »så enormt, at man tabte vejret« kom til syne lige uden for deres vinduer. De betragtede det, mens det langsomt fløj bort, og til sidst gik de ind til en nabo for at fortsætte observationen fra hans lejlighed på den anden side af bygningen. Da UFOet forsvandt ud af deres synsfelt, så Bozhich på sit ur, at klokken var 23.58.

Bozhich sagde også, at han så to mindre objekter, der nærmest så ud som små UFOer, komme ud fra undersiden af det store objekt; og et af de små objekter fløj mod syd. Han fortalte, at det sted, hvor GOet gjorde holdt i fem minutter, var omkring 16 km fra Moskva centrum. Han bekræftede, at mens UFOet passerede, fór folk rundt, og som omtalt råbte mange af dem: »Søg dækning. Amerikanerne kommer!«

Bozhich fortalte videre, at han, da UFOet forsvandt, gik ud på gaden og forsøgte at berolige de mest hysteriske. Han forklarede dem, at det ikke var et amerikansk fartøj, men et »fredeligt UFO«.

Skt. Basil Katedralen, Moskva.

»Hvor mærkeligt det end lyder,« fortalte han Henry Gris, »så accepterede de straks min forklaring. Det så næsten ud, som om de alle modtog samme meddelelse et eller andet sted fra, mens jeg talte til dem. Jeg spekulerede den gang over, om disse mennesker blev beroliget af et telepatiske budskab fra rumskibet, for jeg

har selv mere end en gang haft en sådan oplevelse, så jeg ved, hvordan det er. Som jeg tidligere har sagt, virkede det kæmpemæssige UFOs tilsynekomst frygtindgydende, men jeg nærede ingen angst, og forblev derfor upåvirket i disse panikagtige minutter.«

Landinger i Moskvas gader

Dr. Zigels arkiv viser også, at han den nat modtog mindst to rapporter, der på en meget overbevisende måde omtaler, at et antal små fartøjer, udsendt af det store UFO, virkelig landede i Moskvas gader.

Oberstløjtnant Oleg Karyakins rapport

En af disse rapporter kom fra oberstløjtnant Oleg Karyakin, som skrev til dr. Zigel, at han var på vej hjem og skulle lige til at gå ind ad hoveddøren, da han så »et fladtrykt, rundt objekt, en klassisk 'flyvende tallerken', ligesom en tynd skive med en skål, der var vendt på hovedet, oven på. Dette objekt hang og svævede vel omkring 30 m fra mit hus.« Fartøjet udsendte en lysende, lyserød damp og en svag, knap nok hørbar summen. Først standrede Karyakin som lammet. Derefter tænkte han på at komme nærmere til objektet, men blev brat frastødt af, hvad der syntes at være en fuldstændig usynlig og uigennemtrængelig barriere.

Da han havde stået der i omkring to minutter, sendte det lille UFO flere blå-grønne lysglimt fra undersiden ned mod jorden. Straks begyndte maskinen at flyve opad, i begyndelsen langsomt, derefter accelererede den og var ude af syne i løbet af få sekunder. Da den steg, kom mange mennesker til vinduerne og råbte til hinanden: »Hvad h..... foregår der?«

Da Karyakin næste dag talte med sine naboer om hændelsen, opdagede han, at deres beskrivelser af det lille UFO i den mindste detalje stemte med hans egen. En anden beboer fra den ejendom, Karyakin bor i, fortalte ham, at han havde været ved sit vindue på tredje sal omkring fem minutter før Karyakin kom hjem, og da han så ud, så han en menneskelignende skikkelse, ganske lille og ikklædt rumdragt, inde i tallerkenens gennemsigtige kuppel (Karyakin forklarede, at han ikke selv så den menneskelignende skikkelse, da han så objektet skråt nedefra).

Henry Gris ses her foran den store Zarkanon, der står i det indre af Kreml.

Aleksandr Koreshkovs rapport

Den anden rapport om et væsen set i en af Moskvas gader den nat, modtog dr. Zigel fra Aleksandr Koreshkov, TV-instruktør og bosiddende i Chertanovo i den sydlige udkant af Moskva. Koreshkov fortalte, at han om aftenen den 14. juni 1980 var kommet tidligt hjem og var faldet i søvn noget før midnat, men blev vækket af en »meget irriterende summende støj« fra gaden. Larmen blev ved længe og var så kraftig, at Koreshkov stod op og gik ud i køkkenet, hvorfra han kunne se ud over gaden. Da han stirrede ud på gaden, der var fuldstændig mørkelagt, så han et kæmpemæssigt objekt, der »så ud som en af disse internationale container kølevogne«, men det var lige så bredt som to kørebaner, og støjen kom fra det.

Koreshkov blev stående ved vinduet et stykke tid, og han så »en meget lille mand« gå rundt om »lastbilen«, som om, tænkte Koreshkov, han var i færd med at reparere den. Tilfreds med sin egen forklaring gik Koreshkov i seng, og lige da han var ved at falde i søvn igen, blev hans værelse oplyst af et kraftigt lysglimt som fra et lyn, og han undrede sig over, at der ikke hørtes nogen torden. Koreshkov lå dér skrækslagen i sin seng og turde ikke stå op igen, og til sidst blev han enig med sig selv om, at det måtte have været en atom-eksplosion. Endelig faldt han i søvn, og vågnede først kl. 10.00 den næste dag frygteligt udmattet og med en nederdrægtig hovedpine.

Fru Koreshkov oplevede noget

For ikke at forskrække sin kone, besluttede Koreshkov sig til ikke at fortælle spor om den ubehagelige nat. Men hun, som sov i det andet soveværelse sammen med deres barn, begyndte selv at fortælle om en lignende hændelse. Hun blev pludselig vækket af et blændende lysglimt og havde en stærk brændende fornemmelse i armene — der lå under dynen. Hun tændte sengelampen og opdagede nogle store røde mærker på armene. Og fra det åbne vindue hørte hun en summende lyd. Fuldstændig skrækslagen trak hun tæppet op over hovedet og må hurtigt være faldet i søvn igen, for hun erindrede ikke yderligere.

Da hun vågnede næste morgen, var mærkerne forsvundet fra armene. Sammen med manden gik hun ud og undersøgte gaderne og husene i nærheden, men de fandt hverken spor eller noget

andet usædvanligt. Af frygt for, at man skulle tro, de var tossede, turde de ikke tale med nogen af naboerne om nattens begivenheder. Der var heller ingen af naboerne, der sagde noget til dem; så de kunne ikke få afgjort, om alle de andre også holdt deres mund efter at have haft den samme mærkværdige nat.

Dr. Zigels konklusion

Som kommentar til brevene fra oberstløjtnant Karyakin og Aleksandr Koreshkov skrev Zigel i sit arkiv, at efter hans mening havde begge mænd uden tvivl haft et møde med undersøgelsesfartøjer udsendt af GOet. Han tilføjede, at adskillige andre havde sendt ham lignende rapporter, og det så ud, som om de små fartøjer i nogle tilfælde var landet på grund af en slags problemer med maskineriet — et synspunkt, som han mente virkede trøstende, når man tænker på de fremmedes overlegne teknologi.

Zigel mener, at dette besøg var det hidtil mest omfattende, de fremmede har foretaget i deres bestræbelser på at udforske planeten Jorden. Det ser ligefrem ud, som om han mener, at de af en eller anden grund er mere interesseret i USSR end nogen anden del af vor klode! Han mener, at de »allerede ved noget om USSR, og at de ønsker at få mere at vide.«

Efter at have indrømmet, at der har fundet UFO-landinger sted (noget han aldrig har villet indrømme før, vi kan bare se de beretninger, han har bidra-

get med i Ostrander/Schroeder og Gris/Dick bøgerne (1), fortsætter dr. Zigel — paradoksalt nok — med dette: »De vil ikke lande i USSR før de har bedt om lov og fået vores tilladelse til det.« Og han konkluderer: »Jeg tror, at de for tiden er fascinerede over vores aktiviteter inden for radio og TV-området, og af de radiobølger, som vi fylder rummet omkring Jorden med. De har ikke set noget lignende under deres hundreder af års rejseaktivitet.« (sic)

Den sidste bemærkning er også besynderlig, da dr. Zigel tidligere har sagt, at UFOerne sandsynligvis kommer fra andre dimensioners multidimensionelle verden, (hvilket ville være fuldstændig uden for vores fatteevne). Hvis han mener, at det kan være tilfældet, hvordan kan han så genoplive den gamle science fiction antagelse at »... de har rejst i århundreder?«

50.000 computerregistrerede UFO-rapporter

I dag har dr. Zigel i alt 50.000 UFO-rapporter både i sit arkiv og i computeren på Moskva luftfarts institut. Han har skrevet 28 bøger om astronomi, rummet og kosmos. Ved hjælp af UFO-materialet i sit eget rapportarkiv har han samlet yderligere otte bind, hvoraf kun det ene er offentliggjort (i 1966). For tiden foretrækker han, at de syv andre bind med UFO-rapporter ikke bliver offentliggjort af frygt for,

(1): Ostrander & Schroeder = *Psykisk forskning bag jerntæppet*. Gris & Dick: *The New Soviet Psychic Discoveries*.

Det sovjetiske videnskabsakademi's præsidium i Moskva.

at hvis de bliver udgivet nu, ville de udløse en voldsom bølge af frygt og utryghed landet over, da sovjet-borgerne endnu ikke er forberedte på at modtage hans overraskende og alarmerende afsløringer.

Meget af indholdet fra de syv andre bind cirkulerer imidlertid allerede illegalt rundt i »samizdat« form, og UFO-grupper over hele USSR bruger dem.

Mens han til tider har sat de sovjetiske myndigheder i forlegenhed, som omtalt i første artikel, er dr. Zigel øjensynlig stadig en for veletableret og for betydende person i det sovjetiske samfund til, at Videnskabernes Akademi eller KGB kan gøre ham noget. Da han midt i 1970erne lod Henry Gris og William Dick interviewe sig, trodsede han dog det officielle forbud, han havde mod at træffe udenlandske journalister, og man kan forestille sig, at de to artikler i »Gente« og Gris/Dicks planlagte bog virkelig har »sluppet fanden løs«. Men uden at have et nøjagtigt kendskab, kan vi kun spekulere over konsekvenserne. Og vore spekulationer må også, med rette tror jeg, indeholde den tanke, at hvis dr. Felix Zigel har taget et så dristigt skridt, som det for tiden er at hjælpe med at lade sådant materiale »slippe ud« til Vesten, kan det kun være fordi, han tror at umådelige og dramatiske hændelser er nært forestående, og at sandheden omkring UFOerne ikke kan skjules for menneskeheden ret meget længere.

Zigels hemmelige rapport til den sovjetiske regering om hændelserne om natten den 14. juni 1980 bestod af 40 udvalgte øjenvideberetninger plus hans 19 videnskabelige medarbejders

synspunkter. Det kæmpestore GO var over sovjetisk territorium i mindst 40 minutter, før det forsvandt over landets østlige del, så de 40 udvalgte øjenvideberetninger er valgt, så de dækker de 40 minutter så godt som muligt.

Det skal lige fremhæves, at i modsætning til, hvad han tidligere har sagt til Gris og Dick under deres besøg i første halvdel af 1970erne, siger dr. Zigel nu: »Der har fundet mindst syv landinger med udenjordiske rumfartøjer sted i Moskvas omegn mellem juni 1977 og september 1979.«

Zigels inddeling af UFO-besætningsmedlemmer

I artiklerne i »Gente« er dr. Zigel citeret for at have sagt, at UFO-besætningsmedlemmer kan inddeles i tre hovedgrupper, og her ser det igen ud, som om han er enig i de konklusioner, man er kommet til andre steder i Verden, selv om mange uden tvivl vil påstå, at disse hovedgrupper indeholder tre, fire eller flere »undergrupper«. Den gruppe, der ses sjældnest, siger Zigel — og her er vi igen enige — er de meget høje væsener, 3 m eller højere; dem kalder han *Rummænd*. Derefter, siger han, kommer dem, som han kalder *Humanoider*; de er i almindelighed meget lig os i højde og på så mange andre områder, at de sandsynligvis kunne blande sig i mængden uden at blive opdaget, og han mener, at mange af dem måske allerede lever blandt os. (En tanke, der godt kan få det til at gibbe lidt i én).

Den tredje gruppe kalder Zigel kort og godt de *Fremmede*. Han siger, at de er omkring 1 m høje og har en svag

lighed med os, men er alt andet end kønne efter jordisk smag, med store hoveder uden den svageste antydning af hår, fremstående øjne siddende langt fra hinanden, rynkede ansigter, som får dem til at se meget gamle ud, og et par enorme næsebor i stedet for en næse.

Ud over disse grupper »fremmede af kød og blod«, som han kalder dem, siger Zigel, at de fremmede fartøjer også medbringer hele besætninger bestående af robotter eller androider, som blandt andet besidder den mærkelige evne at kunne forsvinde og igen dukke op — ikke at være underlagt vor verdens fysiske love — og synes... »med fuldt overlæg at være konstrueret, så de gør vores opfattelse af rum, stof, tid og dimension til skamme.« Zigel mener, der er mulighed for, at nogle af disse androider allerede befinder sig blandt os, uden vi har bemærket dem. Så måske skal man ikke undre sig over, at menneskeheden og vores verden er et sådan roderi!

I en kort snak om nogle af de apparater, UFO-væsener bruger, nævner Zigel, at så snart de ankommer til Jorden, tager de usynlige beskyttelsesforanstaltninger i brug, såsom infralys med så lav en frekvens, at det endog kan ødelægge et menneskelegeme. Mennesker, som kommer i nærheden af disse foranstaltninger, siger han, har bagefter klaget over at have oplevet en følelse af chok og rædsel eller måske mistet bevidstheden en kort periode. (Alt sammen noget, der passer sammen med tilfælde hændt i Vesten).

Ofre, der blev hypnotiseret og bortført

Med hensyn til, hvorfor de lander her, siger Zigel, at formålet enten er at reparere fartøjet eller indsamle prøver af jordbunden, sten, planter eller levende væsener, akkurat som vi ville gøre under lignende forhold. Han siger, at til tider sættes *hypnotiserede »prøver«* løs igen efter at have tilbragt en vis tid ombord i fartøjet. Han nævner i forbifarten, »at der har været fire sande og uforfalskede tilfælde, hvor de foretog bortførelser«, men han omtaler ingen detaljer. Vi må som altid regne med, at han kun omtaler kendte bortførelsetilfælde i Sovjet. (I Vesten er antallet af kendte eller formodede meget større end fire).

Kalinin Prospekt gaden et af Moskvas hovedstrøg.

— fortsættes side 35

Irma Andersen

Endnu en af dem, SUFOI kan takke for, at organisationen overlevede sine første, svære år, er borte. Irma Andersen, Randers, døde den 9. juni, kun 66 år.

Oprindeligt havde SUFOI egentlig ingen formel ledelse. Stifteren, H. C. Petersen, kørte selv løbet, bistået af nogle medarbejdere på UFO-NYT. Fra april 1960 kom der dog tilløb til en organisation med H. C. som landsleder og Frank Pedersen som Danmarksleder - og så var der for resten fire landsdelsledere.

SUFOI var imidlertid i konstant pengenød, dels på grund af kraftig udadvendt aktivitet, der kostede penge, dels fordi H. C. Petersen så lovligt optimistisk på mulighederne for at sælge UFO-NYT og SUFOIs øvrige publikationer. Salget stod ikke i forhold til oplagene, og H. C. fik et rum fyldt med materialer og et stort hul i sin bankkonto.

Ved oprettelsen af kontaktudvalget blev det Irmas opgave at få styr på økonomien som SUFOIs første kasserer. I april 1961 figurerede hun første gang på denne post i UFO-NYT.

Men Irma havde forlængst markeret sig i SUFOI på det tidspunkt. Randers havde nemlig i flere år haft en stor og aktiv SUFOI-gruppe, hvis ledelse lå i hænderne på Alfred Carøe. Men en stor del af aktiviteten udgik fra Irma Andersen og hendes mand Charles, der døde for nogle år siden, samt fra hendes svoger og svigerinde Peder og Gerda Andersen. Samtidig med Irma trådte Peder i øvrigt ind i kontaktudvalget som leder af SUFOIs jyske bibliotek ... en institution, som senere desværre blev sløjfet.

De to Randers-ægtepar og deres venner i gruppen fik stor betydning for SUFOI i de år. Men de fik også personlig betydning for dem, der kom i gruppen - ikke mindst de yngre medlemmer.

Selv oplevede jeg ét år - 1961 - med Randersgruppen og den - i tilbageblik ganske urimelige - gæstfrihed i de to kontaktudvalgsmedlemmers hjem. Jeg ved ikke, om SUFOI-folk var mere gæstfri dengang, men de følte sig i hvert fald mere frie til

at komme hos hinanden. Der var altid mennesker i de to hjem - foruden deres egne familier.

Gerda og Peder bankede jeg på hos en kold vinteraften ved 21-tiden - og kom ikke derfra, før sidste bus var

gået. Hos Irma og Charles var det ikke bedre - diskussionerne sluttede ofte først ved 4-tiden om morgenen. Hvordan vi egentlig holdt til det, ved jeg ikke. OK, jeg var 21, men de fleste gruppemedlemmer var omkring de 40-45 - og i dag ved jeg, at den aldersgruppe skal have mere søvn end en 21-årig.

Hvordan de klarede det økonomisk, forstår jeg heller ikke. Det var før 60'erne blev de glade 60'ere, og lønningerne var små. Endnu mindre for en fattig journalistelev, men Irma udviklede en sjette sans: Sidst på måneden, når jeg i tre dage havde levet af kartoffelsalat og røde pølser (cafeteriets billigste ret), ringede telefonen, og Irmas bramfri røst erklærede: - Jeg ved sgu godt, du går og sulter. Kan du så se at komme herud og få et ordentligt måltid mad!

Den invitation kunne man ikke sige nej til. Det var ikke et hjem uden problemer, men det var et hjem med rigtige, hjertevarme mennesker - og så børnene - og med åbne sind og en vældig lyst til at diskutere, til at

vende og dreje tingene og prøve at nå det centrale.

Irma havde ingen lang skolegang bag sig, men det år lærte jeg at respektere hendes næsten frygtindgydende evne til at skære igennem og sætte fingeren på ømme punkter. Hun var uhyre velbevaget, men ville have prustet hånligt, hvis man havde sagt det til hende. Eller også ville hun have leet sin skoggerlatter, der i sig selv kunne være ødelæggende for en omhyggeligt udtænkt kæde af argumenter - for den signaliserede, at hun havde fundet et hul i kæden og morede sig strålende.

Allerede dengang var hun ikke rask, men det fik ikke lov at anfægte hendes livsmod.

Det kom heller ikke til at anfægte hendes indsats som kasserer - undskyld, i UFO-NYT hed det »regnskabsfører« - for SUFOI.

Hun fik styr på tingene, og jeg har et stærkt indtryk af, at hun på »kontrastudvalgsmøderne« prøvede at banke lidt økonomisk realitetssans ind i hovedet på de andre høje ledere. Vist en utaknemlig opgave. (det er stadig ikke sivet ind hos alle.)

Men Irma var kvind for at sætte sig i respekt, når det gjaldt, og økonomien lå i gode hænder. Stille og roligt lagde hun et mægtigt arbejde i den side af sagen, for hun var - det er det ord, der karakteriserer hende i alle henseender - et grundlæggende ærligt menneske.

Derfor kom det også som chok, at SUFOIs daværende ledelse ved årskiftet 69-70 kasserede hende som kasserer. Hvad der lå bag den beslutning, ved jeg ikke, men jeg ved, at sagen blev behandlet så klodset, at Irma følte, man drog hendes ærlighed i tvivl. Og dermed gjorde man et menneske fortræd, netop fordi ærlighed var hendes helt grundlæggende karaktertræk. Selv om det efter overtagelsen af regnskaberne fra hende viste sig, at hun - skønt hun altid selv havde haft små midler - havde lagt adskillige hundrede kroner ud for SUFOI, gav det hende et sår i sjælen, som hun blev ved at føle.

Hun bevarede alligevel sin interesse for UFO-problemet og sin på én gang muntre og realistiske holdning til det. Desværre blev hendes sidste år præget af sygdom, og hun blev vist glemt af de fleste.

Men der er nok andre end mig, som altid vil savne hende.

Per Bogaard

Fremmede blandt os/2

Af Martin Shipp

Her følger 2. og sidste del af beretningen fra Sydengland, om et tilfælde med »mænd i sort«. Redaktionen har viderebragt denne beretning af flere grunde. Fænomenet med mystiske hændelser er ikke helt ukendt for SUFOIs stab, men især slutningen på denne spændende oplevelse, som Martin Shipp her har fortalt, bør give stof til eftertanke, ikke kun blandt læserne, men også - og ikke mindst - i SUFOIs egne rækker. Red.

To dage senere, den 20. oktober, modtog Charles en telefonisk meddelelse. Da vi afspillede den, opdagede vi, at størstedelen af meddelelsen ikke kunne tydes, da stemmen druknede i elektronisk støj. Henimod slutningen blev stemmen noget mere tydelig, og vi fik en ny koordinat. Det kneb kun med at opfatte to af cifrene, og det stod klart, at vi skulle møde dem det sted, de glemte bare at oplyse hvornår. Tidspunktet blev sandsynligvis oplyst i begyndelsen af meddelelsen, men da var det umuligt at høre, hvad der blev sagt. Vi håbede, de ville ringe igen.

Vi hørte først fra dem en uge senere og denne gang ikke telefonisk. Vi holdt møde hos Charles, da vi alle hørte støj, som om nogen råbte gennem brevspræken. Ingen ord — kun støj lig med et skrig. Jan, Raymond og jeg løb hurtigt ud til hoveddøren, men der var ingen. Jan løb hen ad vejen, men uden held. Raymond opdagede da et stykke papir på gangstien uden for hoveddøren. Det var krøllet sammen og lignede blot noget affald. Da han havde samlet det op, så han at det var en kuvert adresseret til SCUFOR (der var det igen). Raymond kaldte på mig, da han havde åbnet kuverten og taget brevet ud. Papiret var blankt, og vi troede, at teksten kun var synlig i ultraviolet lys. Nu var de andre SCUFORI medlemmer kommet ud for at se, hvad der foregik.

Vi gik alle ind i huset for at foretage U/V-testen. Til vores overraskelse var der kun et ord på papiret:

Allehelgensaften

Vi gættede, at vi allehelgensaften (den 31. oktober 1980) skulle møde op på det sted, der blev nævnt i telefonen. Det eneste problem var nu, at vi ikke kunne tyde de to af cifrene i koordinaten.

Det blev lørdag den 31. oktober, og vi havde arbejdet ihærdigt på cifrene. Til sidst mente vi, vi havde de rigtige cifre, og da vi så på et generalstabskort, opdagede vi, at det var i en lille skov kendt som Westwood. Igen var det ikke langt fra Avebury og meget afsides.

Omkring kl. 22.00 ankom SCUFORI medlemmerne Bob McGregor, Raymond, Charles, Jan og Marty til Westwood. Det viste sig, at det var meget svært at finde frem. Det var bælgmørkt i skoven, og det var svært at se, hvor man gik. De fem blev meget bange, da de nåede skovbrynet. Der var noget særligt over stedet. De gik ind mellem træerne, hvor den mudrede underskov nedsatte deres tempo. Alle stirrede intenst ud i mørket for at se, om der var nogen. Jo længere de kom ind i skoven, jo mere bange blev de, og Bob havde mest lyst til at vende tilbage til bilen. Alligevel fortsatte de, og blev meget overrasket, da en hvid skygge krydsede

stien nogle meter foran dem. Før de nåede at reagere, var skyggen forsvundet, uden de så, hvad det var.

Da de havde været der en times tid, og med Bobs nerver på højkant, gav de op med en følelse af, at nogen holdt dem for nar. Til Bobs lettelse forlod de skoven og vendte hjem. Jeg talte med Bob mandagen efter, og han var stadig meget rystet over deres oplevelse. Han fortalte mig, at hvis det i den næste meddelelse stod noget om, han var bange, var han sikker på, der foregik et eller andet yderst mærkeligt.

Og det var lige, hvad der skete. Den 3. november modtog vi en telefonopringning, der omtalte den skrækslagne McGregor. I et forsøg på at fange den, der afleverede en meddelelse på Charles bopæl, opsatte vi en fælde en mandag aften. Mens vi holdt møde, sad Charles i huset overfor. Vi stod i forbindelse med hinanden pr. walkie-talkie, og Charles, der kunne se enhver, som nærmede sig hoveddøren, kunne hurtigt få fat i os, så vi kunne fange vedkommende. Selvom meddelelserne i mange tilfælde var blevet afleveret om mandagen, var det ikke tilfældet denne gang. Faktisk modtog vi ikke så meget som en telefonopringning den aften.

Der blev ikke arrangeret noget møde de næste uger. Vi modtog en del korte meddelelser via telefonen, men de fleste indeholdt kun elektronisk støj. Stort set fik vi ikke andet at vide, end man holdt øje med os, og i et tilfælde blev der sagt, at hvis vi ikke indstillede forskningen, ville de ødelægge vore hjem.

Marty og jeg aflagde endnu en gang politistationen et besøg, da vi troede, de kunne gøre noget nu, hvor vi havde så mange oplysninger. Endnu en gang tog de det ikke højtideligt, og fortalte blot, at de intet kunne gøre, med mindre der blev gjort alvor af truslerne.

Vores ønske om at få sporet telefonopringningerne blev modtaget med stor overraskelse. Med en følelse af at være hjælpeløse besluttede vi os til at gennemgå alle meddelelserne for at se, om vi kunne finde et mønster. Det virkede mærkeligt, at den eller de personer, der sendte meddelelserne, vidste så utroligt meget om gruppen og dens aktiviteter. Det fik os igen til at tale om, det måske var en fra gruppen, der lod oplysninger sive ud selvom vi faktisk kendte hinanden ret godt.

Marty, Charles og jeg talte i al hemmelighed om dette, og det syntes mere og mere indlysende, at et af medlemmerne, Raymond, var den eneste, der ikke var til stede, når vi modtog telefonopringningerne. Han var også meget interesseret i elektronisk udstyr. Dertil kom, at det var Raymond, der fandt meddelelserne både i Avebury og uden for Charles' hoveddør, selvom vi alle søgte. Kunne han have anbragt meddelelserne, mens vi vendte ryggen til?

Det så ud som om, det umuligt kunne være Raymond, der var gerningsmanden, da hans overraskelse over meddelelserne syntes ægte. Han måtte være en god skuespiller. Vi nævnte ikke dette for ham, men var enige om at fortsætte, som vi plejede. Flere af de ting, Raymond påstod, var sket, fik os pludselig til at indse, at han ikke var, som vi troede.

For det første tog han et polaroid fotografi af et stort kugleformet objekt, der var landet på en mark. Han havde fortalt, han var ude at lufte hunden, da han så det landede objekt. Han løb hurtigt hjem efter sit kamera, og med det sidste billede på filmen tog han et fotografi af objektet, før det lettede. Han rapporterede hurtigt observationen. Vi så på fotografiet, og som alle andre polaroid-billeder var det nummereret med et tal mellem 1 og 8. Dette billede havde på bagsiden nummer 6 og kunne derfor ikke, som påstået have været det sidste.

Vi mente et besøg på stedet ville give en del svar. Vi ville ikke tro vores egne øjne, da vi kom til stedet. Det kugleformede objekt stod der endnu! Det var en del af et nyt rensningsanlæg, der blev bygget for at rense spildevandet fra et nyudstykket boligområde. Vi fortalte ikke Raymond noget om dette.

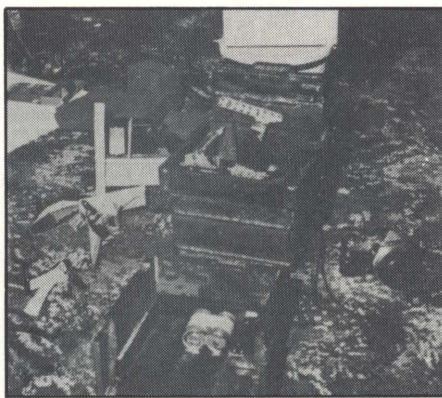
For det andet fortalte Raymond, at da han den 1. december var på vej til vores møde, blev han standset af en mand i sort tøj. Denne mand rørte ved hans ene arm, hvilket gav ham udslet. Hvad, der var endnu mere overraskende, var, at Raymond havde kasettebåndet

med telefonmeddelelserne i sin lomme. Denne lomme var på samme side, som den manden rørte, og da han tog båndet op af lommen, så han, kassetten var smeltet. Båndet var ødelagt. Da han fortalte os det, troede vi ham ikke.

Da vores spirende mistanke nu fik næring af disse hændelser, besluttede vi, at fange enten Raymond eller hans medskyldige. Hvis vi anklagede ham direkte, ville han helt sikkert benægte alt på grund af manglende bevis. Vi mente derfor, at det bedste bevis ville være at tage et fotografi af ham, mens han var i aktion.

Fælde konstrueres

Charles, der var dygtig til mekanisk og elektronisk arbejde, begyndte at bygge en fælde. Planen var at efterlade en båndkassette (formodentlig indeholdende en besked), som han skulle hente. Kassetten skulle så anbringes ovenpå en microswitch, der var forbundet til et kamera (Olympos M 10) og en blitz. Kameraet blev bygget ind i en beskyttelseskasse, som på forsiden havde en lukkeanordning, igennem hvilken kameraet kunne indstilles. Kassen blev gjort fast til en stålstang, hvis anden ende blev fastgjort til nogle store cementblokke, som så skulle graves ned ude på stedet. Blitzten blev sat fast på en træstang, der blot skulle trykkes ned i jorden. Begge dele, som skulle pege i retning af det sted, hvor kasettebåndet anbragtes, var praktisk taget usynlig i det høje græs.

Opbygning af kamerakassen.

Vi håbede at kasettebåndet ville påvirke microswitchen, når det blev samlet op. Dette ville udløse både kamera og blitz og tage et billede af hvem, der så end hentede båndet. Stålkassens lukkeanordning, der normalt stod åben, ville lukke sig på sådan en måde, at det var umuligt at komme ind til kameraet, hvilket ville beskytte filmen lige meget hvad der blev forsøgt. Da det

hele var så tungt, ville det være umuligt at tage det med. Derfor ville fotografiet forblive intakt.

Før vi opsatte fælden, mente vi, det var nødvendigt at vinde budbringerens/budbringernes fortrolighed. For at gøre dette, nedskrev vi nogle spørgsmål og lagde dem i en kassette, som vi lagde på et afsides sted uden for Swindon. Når vi så næste gang blev ringet op, ville vi fortælle, at vi havde lagt en besked og oplyse stedets koordinat. Nogle få dage senere indløb der pr. telefon endnu en tåbelig meddelelse. Charles afbrød den og råbte gennem støjen, at vi ville lægge en besked til dem. Der blev øjeblikkeligt stille på linien, og lidt efter hørte Charles musik og korsang. Ved at lytte godt efter kunne han høre, det var julesalmen »Glade jul«, men meget forvrænget. Samtalen forløb som følger:

I vil blive besøgt

»Hallo«

Vi holder øje med jer

»Hør nu her gamle ven. En besked til dig. Vi vil lægge en meddelelse til jer denne gang. Vi vil fortælle hvornår. I har ikke overbevist os om, I er udenjordiske. I må bevise, I er udenjordiske. Forsøg at overbevise os. Hvad siger du?«

(Dyb stilhed)

Så lød den forvrængede »Glade jul« over telefonen.

»Vi har efterkommet alle jeres ønsker . . .«

(Igen »Glade jul«)

»En dejlig salme. Hallo? Hvad er meningen . . .?« Linien var nu total død.

Den telefonmeddelelse, vi modtog efter den lige omtalte, var ved at tage modet fra os, den lød kort og godt:

I vil blive dræbt

Resten af meddelelsen var uforståelig, men meningen var klar nok.

En anden telefonmeddelelse, som indløb kort efter, begyndte med en kraftig støj, der mindede om selvsving, og fortsatte med:

Vi ved I kan høre os.

Vi ønsker at (forvrængning).

I har fundet på at give os en meddelelse og vil lade os vide hvor I vil lægge den.

I er ikke i sikkerhed.

Vi ønsker handling nu.

Vi vil opretholde kontakten.

Denne opringning gav et indtryk af, at de var interesserede. Ved en opringning nogle dage senere, fik Charles lov til at oplyse koordinaten på det sted, hvor kassetten kunne findes. Han må være kommet igennem, for da vi besøgte stedet nogle dage senere, var kassetten væk. Vi ventede spændt på et svar. Det kom, da Charles en aften fandt både kassetten og meddelelsen i sin postkasse.

Da vi fik denne meddelelse tilbage indeholdt kassetten også noget elektronisk udstyr, som ifølge meddelelsen var en sender. De slog fast, at de kunne spore kassetten lige meget hvor, den blev lagt, og vi behøvede derfor ikke at fortælle dem, hvor vi lagde den. Meddelelsen indeholdt også en ironisk advarsel mod at opstille fælder. Den lød:

**Ødelæg ikke det udstyr vi har givet jer.
Vi har lavet det med materialer af jeres slags med den hensigt i fremtiden at kunne spore meddelelser, anbragt i denne æske. Vi vil udsende et signal og derefter lokalisere den. I behøver ikke at informere os. En af jer vil blive besøgt af en af vore agenter. Vi vil advare jer og ham om ikke at opsætte fælder. Han vil virke som mellemmand indtil det er tid for os at mødes.**

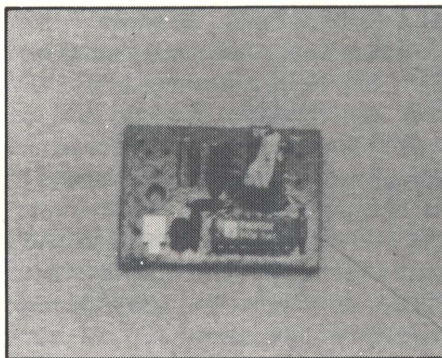
Vi var meget tilfredse med os selv, da de jo øjensynligt ville samarbejde. Som tingene stod nu, kunne vi aflevere

endnu en meddelelse, men denne gang ville vi opsætte fælden. De ville helt sikkert hente meddelelsen.

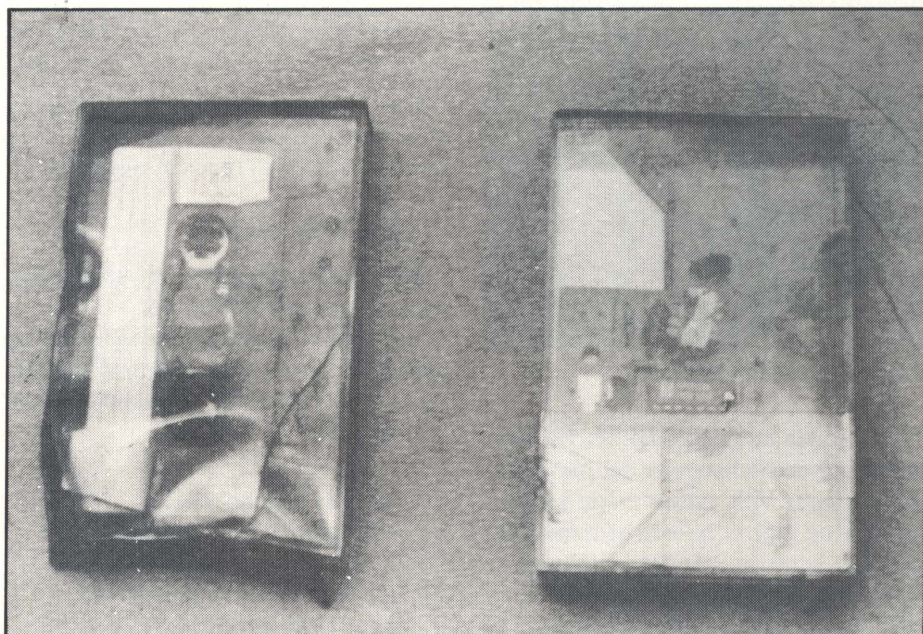
Vi fandt en andet afsidesliggende sted, og efter mange timers arbejde var udstyret på plads. Vi afprøvede det flere gange, og da vi tog hjem, bad vi til, at det ville virke, så vi kunne få afsluttet fire måneders chikanerier. Nu havde vi blot at vente.

Det må lige slås fast, at ingen af SCUFORIs medlemmer på noget tidspunkt troede, at det elektroniske kredsløb, vi havde fået, var andet end en støjgenerator. Vi regnede med, at »de« fik den nøjagtige placering at vide, da Raymond deltog i alle disse diskussioner. Vi gjorde meget ud af at vise ham det nøjagtige sted på et kort, så vi kunne være sikker på, han vidste, hvor han skulle tage hen. Vi var derfor meget sikre på, at »de« ville hente kassetten.

Faktisk blev det elektroniske kredsløb senere undersøgt, og det viste sig at stamme fra et røntgenapparat, sand-

Udstyret taget ud af kassetten.

To kassetter: Den til venstre er den, der smeltede, da Raymond Smitters havde sit påståede møde med en MIB. Den anden indeholdt det udstyr, der formodentlig var en elektronisk støjgenerator.

synligvis på et hospital. Raymond arbejdede på et hospital.

I den meddelelse, vi lagde i kassetten, bad vi om en forklaring på nogle få punkter især om, hvem de havde i sinde at kontakte. I deres seneste meddelelse til os, skrev de »En af jer vil modtage besøg af en af vore agenter... Han vil virke som mellemmand, indtil det er tid for os at mødes.« Vort spørgsmål til det lød: »Hvem fra SCUFORI vil I kontakte?

Et par dage senere, den 11. december, ringede Raymond til Charles, der dog ikke var hjemme, så Charles' mor tog imod beskeden. Raymond påstod, at de »fremmede« havde givet ham besked på at flytte kassetten til et andet sted. Det lød meget mistænkeligt, og vi gættede på, at Raymond havde udløst fælden, og han derfor kom med den historie for at dække over, hvorfor han flyttede kassetten. Han måtte altså have opdaget, at han var blevet fotograferet og tog nu sine forholdsregler. Han vidste, han var gået i en fælde.

Før vi talte med ham, kørte vi ud til stedet, hvor vi så, at kameraet havde været udløst og var rykket op af jorden og trukket flere meter. Blitzen var også rykket op og smidt hen ad jorden. Da lukkeranordningen på kassen var lukket i, var kameraet intakt. Der var ikke gjort forsøg på at åbne kassen. Det så ud, som om han, da han ikke kunne få fat i kameraet, havde forsøgt at tage det hele med sig, dog uden held. Vi åbnede kassen og tog filmen med, så den kunne blive fremkaldt.

Mens vi ventede på, at filmen blev fremkaldt, sagde vi intet om hændelsen til Raymond. En dag dukkede kassetten op i Charles' brevkasse med en besked.

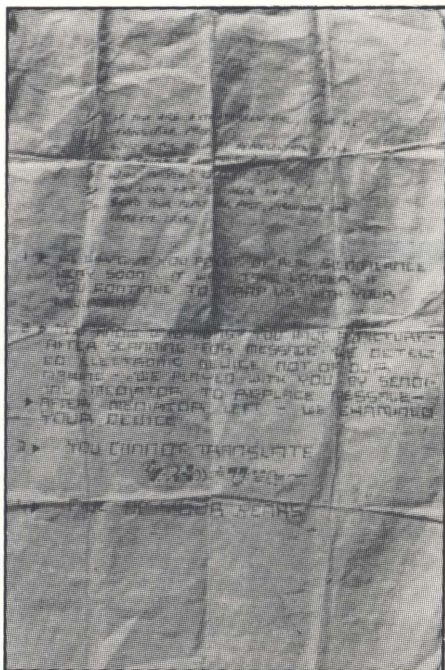
Denne meddelelse, som var et svar på vore spørgsmål, indeholdt ikke andet end Raymonds sidste forsøg på at dække over sig selv. Der stod, som svar på vore spørgsmål om hvem fra SCUFORI, de ville kontakte, følgende:

I ved hvem han er — I har et billede — da vi søgte efter jeres meddelelse — sporede vi et elektronisk udstyr der ikke var vores — Vi snød jer ved at sende mellemmanden ud for at flytte meddelelsen.

Da mellemmanden var væk — undersøgte vi jeres udstyr.

Raymond vidste altså, han var fanget. Han forsøgte at overbevise os om, at han var den SCUFORI-repræsentant,

de ville kontakte, og at han kun var taget ud til stedet for at flytte kassetten, efter de havde »sporet et elektronisk udstyr, der ikke var deres«, med andre ord, kamerakassen. Meddelelsen forsøgte også at overbevise os om, at de »fremmede« havde rykket kassen fri for at undersøge den. Alt dette lød som et sidste forsøg fra en slået mand.

Det sidste brev Raymond Smitters sendte, hvori han prøvede at dække over hele historien og sin medvirken.

Endelig var filmen fremkaldt og blandt testbillederne, hvor Charles udløste kameraet, var der et billede, som tydelig viste Raymonds skikkelse. Desværre havde der været dug på kameraets objektiv, hvilket nok skyldtes, at det kun få dage tidligere var blevet anbragt i den kolde december luft. Kameraet var også blevet udløst om morgenen, groft anslået kl. 08.00, hvilket betød, at rimfrosten også var et problem. Vi havde regnet med, at kameraet ville blive udløst om natten, derfor blitzen, men det skete i næsten fuldt dagslys. Vi havde dog fået det nødvendige bevis, som vi viste Raymond på næste SCUFORI møde den 15., og efter en del spørgsmål brød han sammen og tilstod, at han var ansvarlig for det hele.

Han påstod, at han også blev chikaneret af nogen, og med mindre han kunne få SCUFORI opløst, ville livet blive ubehageligt for ham. Han kunne selvfølgelig ikke bevise det. Vi bad ham selvfølgelig forlade gruppen og strømmen af meddelelser stoppede øjeblikkelig. Det mest overraskende er, at Raymond var under uddannelse til autoriseret sygeplejerske, samtidig med

han var frivillig reserve politibetjent jobs som kræver meget ansvarsbevidste personer.

SCUFORI har her en enestående registrering af et MBI-tilfælde, et af de få, der hændte i England. Forskellen mellem dette og de andre fra fortiden er, at dette blev opklaret. Vi beviste, at med initiativ og beslutsomhed lykkedes det os at identificere gerningsmanden.

Det kan postuleres, at hvis de berømte MBI-tilfælde i 1950 og 1960'erne var blevet undersøgt på en lignende måde, ville resultatet måske have været det samme. Jeg tror, at forskellen som helhed skal søges hos UFO-forskerne eller i UFO-grupperne. En naiv og sensationsjagende gruppe vil fortolke en sådan hændelse som mystisk og sandsynligvis af udenjordisk oprindelse, som det var meningen, vi skulle tro. Måske accepterede de tidlige »flyvende tallerken« forskere, som opgav deres arbejde, disse budskaber og trusler uden at stille spørgsmål, og man antog derfor, at de var ægte.

UFOerne i sig selv er et så stort problem for UFOlogerne, at det ikke er nødvendigt med indblanding fra overskruede personer og svindlere.

Raymond Smitters (det er ikke hans rigtige navn) brugte megen tid med at udfærdige de mærkeligt skrevne meddelelser. Han gik langt for at fremstille lyde, der med en elektronisk baggrundstøj, virkede frygtindgydende. Han bearbejdede sin (eller en medskyldigs) stemme, så den kom til at lyde umenneskelig. Han var med i SCUFORI meget længe og opnåede derfor de

Dette testbillede er et af mange, der blev taget for at afprøve kameraet, så det tog et billede af den, der fjernede kassetten. Her er Charles »taget på fersk gerning«.

andre medlemmers fulde fortrolighed.

Vi kan ikke forklare, hvorfor han gjorde dette mod os, vi ved kun, at han gjorde det. Nogle af dem, der læser dette, tror måske på, at Smitters var under pres af en højere autoritet, der ville have ham til at opløse SCUFORI, men det kan kun betragtes som et sidste forsøg på at bevare sin anseelse. Der var ikke dengang, og heller ikke nu, noget der tydede på, at han var under pres. Hvad mere er, SCUFORI vil stadig fungere som en forskningsgruppe - vi findes endnu, det samme gør Smitters - endda i et stykke. Han er ikke længere reservebetjent, men er siden blevet forfremmet indenfor Sundhedsvæsenet. Vi har ingen kontakt med ham, så vi har accepteret, at vi aldrig får hans motiver til de mystiske meddelelser at vide. □

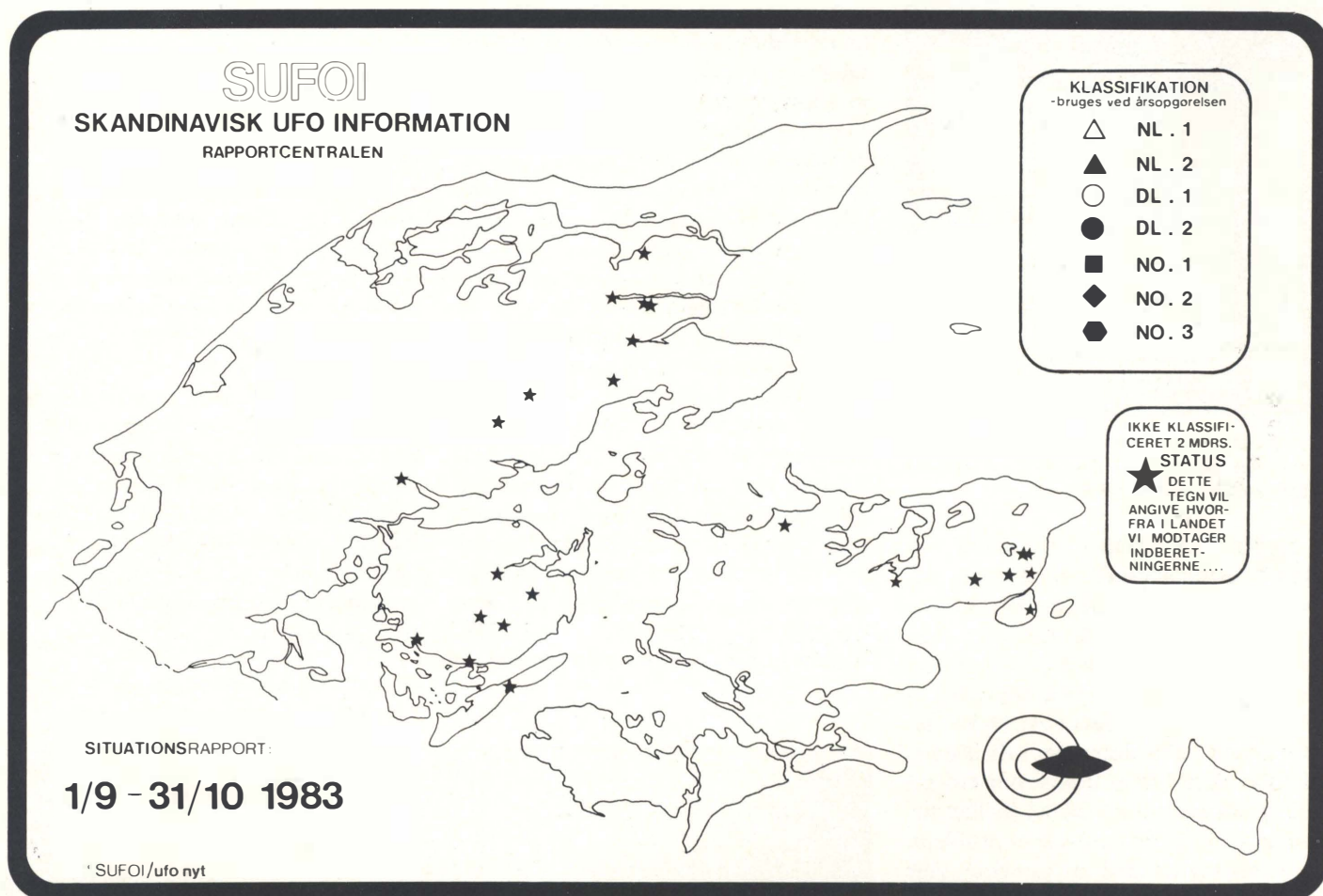
Probe Report, jan. 83/Fl. R.

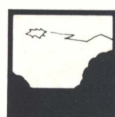
Dette billede sagde alt. Selvom det er meget dårligt, var dette fotografi et sikkert bevis på, at Smitters var gerningsmanden. Konturen var ikke til at tage fejl af. Havde han udløst mekanismen om natten, var billedet uden tvivl blevet bedre.

INDRAPPORTERINGER

DANMARK

NL.1.
Nattelysfænomen 1
Et punktformet lys uden detaljer.

DL.1.
Dagslysfænomen 1
Et punktformet fænomen uden detaljer.

NO.1.
Nærobobservation af 1. grad
Et ufo med tydelige detaljer set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

NL.2.
Nattelysfænomen 2
Et lysfænomen af en vis udstrækning med synlig form.

DL.2.
Dagslysfænomen 2
Et fænomen af en vis udstrækning med synlig form.

NO.2.
Nærobobservation af 2. grad
Et ufo som i NO.1., der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation, elektriske forstyrrelser osv.

Et nattelys er et eller flere lys, der ses efter solnedgang. Iagttagere kan ikke sige, hvor langt væk lyset er. Lysene kan være konstante, blinkende eller roterende. Lysene kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

Et dagslysfænomen er et eller flere fænomener, der ses efter solopgang. Iagttagere kan ikke sige, hvor langt væk fænomenet er. Det kan bevæge sig støt, fare omkring eller hænge stille.

NO.3.
Nærobobservation af 3. grad
Et ufo - svævende eller landet - som i NO.1., hvor der er iagttaget væsener eller skikkelser inde i eller i umiddelbar nærhed af fænomenet.

Den følgende liste angiver hver enkelt henvendelse om observationer, som SUFOI har modtaget i den anførte periode.

Markeringen på kortet angiver observatørens opholdssted i hvert enkelt tilfælde.

Da kun et fåtal af henvendelserne er undersøgt til bunds på tidspunktet for opgørelsen, kan der mangle oplysninger i flere tilfælde - ligesom det på dette tidspunkt kun i få tilfælde er muligt at afgøre om fænomenerne kan identificeres.

(En komplet oversigt over antal UFOer/IFOer bringes hvert år i forbindelse med en statistisk analyse af det samlede rapportmateriale).

Under rubrikken UFO-RAPPORTER, DANMARK, bringes et udvalg af de færdigbehandlede observationer.

SUFOI's sekretariat søger arbejdskraft

Lederen af SUFOI's sekretariat igennem snart 10 år ønsker nu at holde op for at hellige sig sin familie.

Vi søger derfor en person M/K, helst hjemmegående under een eller anden form, som kan varetage vores sekretariats mangeartede opgaver.

Det er hovedsagelig at besvare telefonopkald, modtage besked om observationer fra dem, der har set noget, udsende rapportskemaer til de pågældende, eller sætte den lokale områdeleder på sagen - via en telefonopringning - udsende SUFOI's skolepakker efter bestilling, udsende prøvenumre, foretage enkelte renskrivninger for det øvrige repræsentantskab o.s.v.

Vor afgående sekretariatsleder udsendte nogle lister til formandsgruppen hver måned, og ud fra dem kan jeg se, at der gennemsnitlig har været 7-9 henvendelser om ugen.

Hvis der er et medlem, der er interesseret i at gøre en virkelig indsats for SUFOI, så er chancen her.

Nærmere oplysninger kan fås ved henvendelse til:

JØRGEN BENGTVIG
Galgebakken Skrænt 3-15 A
DK - 2620 Albertslund
Tlf. (02) 64 44 69

Oversigt over observationer modtaget i perioden 1. sept. til 31. okt. 1983

Observationsdato	Begyndel-ses-tids-punkt	Varig-hed	Observationssted (med postnr.)	Antal vidner	Farver	Evt. identifi-kation
27-04-83	11.30 DST	90 sek.	5600 Fåborg	1	matsort	
05-06-83	22.30 DST	15 min.	5000 Odense	2	metalgrå	
05-06-83	ca. 22.30 DST	15 min.	5550 Langeskov	2	mat metalgrå	
-07-83	ca. 19.00 DST	ca. 15 min.	9550 Mariager	2	sølv/blå	
01-08-83	01.17 DST	ca. 5 sek.	4000 Roskilde	2	hvid/grå-hvid	
18-08-83	22.25 DST	9 min.	7100 Vejle	over 30!	hvid/rødlig	fly
28-08-83	22.30 DST	15 min.	8900 Randers	2	gulorange	
11-09-83	22.10 DST	ca. 2 min.	8752 Østbirk	1	grøn	
20-09-83	06.00 DST	50 min.	5700 Svendborg	5	hvid	
22-09-83	20.04 DST	2 min.	8382 Hinnerup	1	flere	flylys
26-09-83	04.56 DNT	8 min.	5750 Ringe	1	hvidgul	Venus
27-09-83	19.30 DNT	flere min.	8680 Ry	flere	hvid	
05-10-83	ca. 05.30 DNT	ca. 30 sek.	9240 Nibe	3	hvid	
06-10-83	ca. 23.30 DNT	få min.	2830 Virum	1	rød	
10-10-83	03.30 DNT	45 min.	5854 Gislev	1	hvid	Venus
10-10-83	03.55 DNT	ca. 10 min.	2770 Kastrup	3	hvid/rød/blå	Venus
17-10-83	03.20	30 min.	3952 Jakobshavn	1		
19-10-83	17.45 DNT	½-2 min.	4540 Fårevejle	1	hvid	
21-10-83	ca. 11.58 DNT		2920 Charlottenl.	1	hvid	ballon
21-10-83	12.00 DNT	ca. 10 min.	2860 Søborg	1	hvid	ballon
24-10-83	18.20 DNT	1 min.	2830 Virum	2	hvid	
25-10-83	06.30 DNT	flere min.	9550 Mariager	1	turkis	Venus
25-10-83	aften	få sek.	9500 Hobro	1	hvid	
30-10-83	ca. 04.00 DNT	ca. 1 time	2630 Tåstrup	1	hvid + andre farver	Venus
31-10-83	22.05 DNT	5-10 min.	5953 Tranekær	1	rød	

Vi beklager

Ved en fejltagelse blev der i november og december 1983 udsendt girokort til samtlige UFO-NYTs abonnenter, og dermed også til abonnenter, der allerede havde fornyet deres fællesabonnement til Det Ukendte. Vi kan berolige med, at læsere, der har indbetalt fællesabonnement til Det Ukendte for 1984 også vil modtage UFO-NYT i det kommende år. Vi beklager fejltagelsen.

Siden november 1983 er der i SUFOI foretaget større omlægninger af arbejdsgangene i forbindelse med ekspedition og udsendelse af UFO-NYT. Dette har i visse tilfælde medført forsinkelser og enkelte ekspeditionsfejl. Vi håber, vore læsere vil være forstående og lidt tålmodige i disse tilfælde.

Alle forespørgsler vedrørende ekspeditionssager kan rettes til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte.

Per Andersen

Husk!

Har du husket at købe ...

Frank Pedersen, Iver O. Kjems:
UFO-ORIENTERING (restoplæg).

Spændende introduktion til UFO-sagen, 120 sider rigt illustreret med bl.a. UFO-fotos. **Pris kr. 40,00**

Willy Wegner:
Dansk UFO-litteratur 1971-1979.

Utrolig detaljeret bibliografi over samtlige danske bøger om UFOer, tidsskrifter og artikler. Indeholder et omfattende indeks. 295 sider duplik. **Pris kr. 60,00**

Nils Mustelin:
Liv blandt milliarder af stjerner.

En bog om menneskets søgen efter liv andre steder i universet. En spændende opdagelsesrejse gennem tid og rum. 276 sider, rigt illustreret. **Pris kr. 51,95**

Bøgerne bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Nærobobservation af 3. grad

Af Inge H. Svane

Det er ikke ofte, vi kan berette om en dansk nærobobservation af 3. grad. Åbenrå UFO-studiegruppe, der er tilknyttet SUFOI, har undersøgt en sådan sag fra FYN. Her følger beretningen om en 15-årige møde med 5 UFOnauter i juli 1982.

Det var endnu meget tidligt om morgenen. Klokken var 04.30 da observatøren, en 15-årig dreng, cyklende mod sit arbejde som sommerferieafløser i et gartneri. Da han ca. 15 minutter senere drejede om et hjørne, fik han øje på noget stærkt lysende 50–60 meter inde på en mark. Han steg af cyklen, og gik hen mod den lysende genstand, idet han undrede sig over hvad det mon kunne være.

10–15 meter fra UFOet kunne han se 5 skikkelser. De så menneskelige ud, men var dog ikke højere end 60 cm, havde stort hoved og brystkasse, og små hofter og ben. Fire af UFOnauterne gik fordelt rundt om UFOet og »samlede prøver« med den ene hånd. I den anden hånd havde de en pose eller lignende. UFOnauterne »gik oven på græsset«. Den femte UFOnaut stod og så på, men vendte sig pludselig og

fik øje på observatøren. Alle fem løb op i UFOet, som lettede med en brummen eller susen. Samtidig steg lysstyrken så meget, at observatøren måtte dække sine øjne med armene. UFOet forsvandt over nogle elledninger og tog retning mod Odense.

Græsset trykket

UFOet beskrives som to meter højt og to meter i diameter. Det lyste skarpt hvidt, og lignede to dybe tallerkener lagt oven på hinanden. Der var ingen synlige detaljer på overfladen, bortset fra en lem i den ene side. Det var her igennem UFOnauterne forsvandt.

Observatøren bemærkede, at dér hvor UFOet havde stået, var græsset »trykket«, men derudover var der ingen synlige spor.

Observatøren cyklede videre til sin arbejdsplads, hvor han fortalte arbejds-

giveren om oplevelsen. Denne slog dog episoden hen med en bemærkning om, at observatøren nok ikke var rigtig vågen endnu...

Observatøren gik derefter og »klemte« sin oplevelse inde, indtil han fik lejlighed til at fortælle om den ved et foredrag afholdt af FUFOS. Foredragsholderen bad ham udfylde et spørgeskema, og FUFOS overlod derefter sagen til SUFOI.

Rapportoptagelse

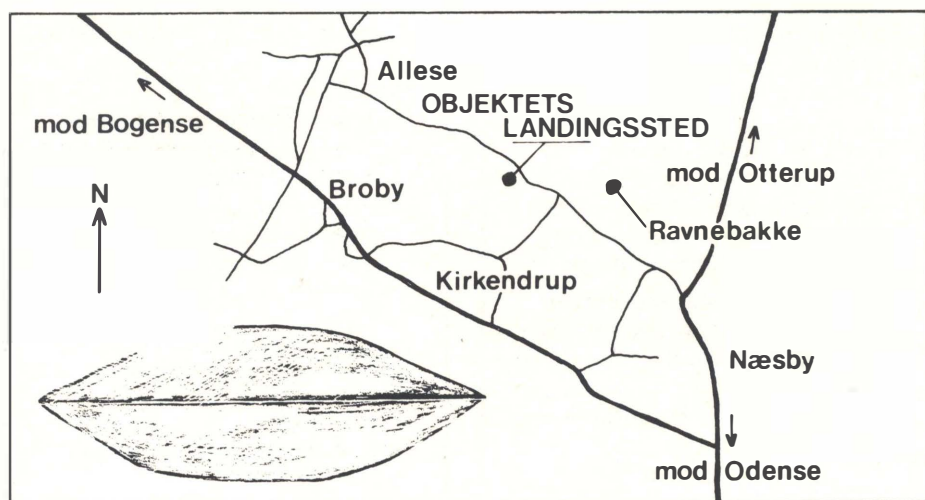
Åbenrå UFO-studiegruppe overtog sagen i marts måned 1983, og fik aftalt et besøg hos observatøren den 1. maj 1983.

Vi drog fire personer af sted, og efter et styrkende måltid i Odense, kørte vi ind til banegården for at se på det store områdekort, hvor vi skulle finde stedet.

Da vi endelig kom frem, blev vi budt hjertelig velkommen, og slog os her efter ned i spisestuen væbnet med papir, skrivere og båndoptager. Observatøren fortalte om hændelsen uden nævneværdige afvigelser fra det tidligere opgivne. Dog var der usikkerhed omkring verdenshjørner, ligesom der i det først udfyldte rapportskema stod at græsset var svedet efter UFOet. Dette afviste observatøren, idet han oplyste, at græsset blot var trykket sammen, og måske lidt mørkt. På marken var der raj græs, hvilket er græs med korn som ligger ned. Dette græs ligger som en masse i ca. 35–40 cm højde, og det var altså i den højde – oven på græsset – at UFOnauterne bevægede sig.

60 cm høje

Efter interviewet i observatørens hjem, kørte vi alle ud til observationsstedet. På marken var der nu sået korn, som

var kommet op i ca. 30 cm højde. Observatøren kunne straks udpege stedet. Han var ikke i tvivl, idet han havde bemærket en vandpost udenfor det sted på marken, hvor UFOet havde stået. Efter observatørens anvisninger opmålte vi forskellige størrelser. Afstanden fra vejen til UFOet var 52 meter. Observatørens afstand til UFOet, da han var tættest på, var 12 meter. Fra denne afstand skulle observatøren melde i hvor stor en cirkel at tre fra gruppen skulle stå, for at markere UFOets størrelse. Der blev sagt stop, da vi havde en cirkel på 9 meter i omkreds, svarende til 2,86 meter i diameter.

Størrelsen på UFOnauterne målte vi til 60 cm, idet observatøren fra 12 meters afstand skulle sige til, når højden blev vist nedefra og opefter på benene af en fra gruppen.

Retningen hvori objektet forsvandt blev målt til 180° syd (360° kompas).

Landingsstedet gav ellers ingen yderligere oplysninger, idet der overhovedet ikke var synlige spor. Marken var jo blevet pløjet i efteråret, og senere var der sået korn.

Usikker dato

Efter undersøgelserne på stedet tog vi tilbage til observatøren, der nu udfyldte endnu et spørgeskema. Dette gav dog intet nyt. Observatøren skulle herefter på arbejde, og vi blev budt på kaffe af

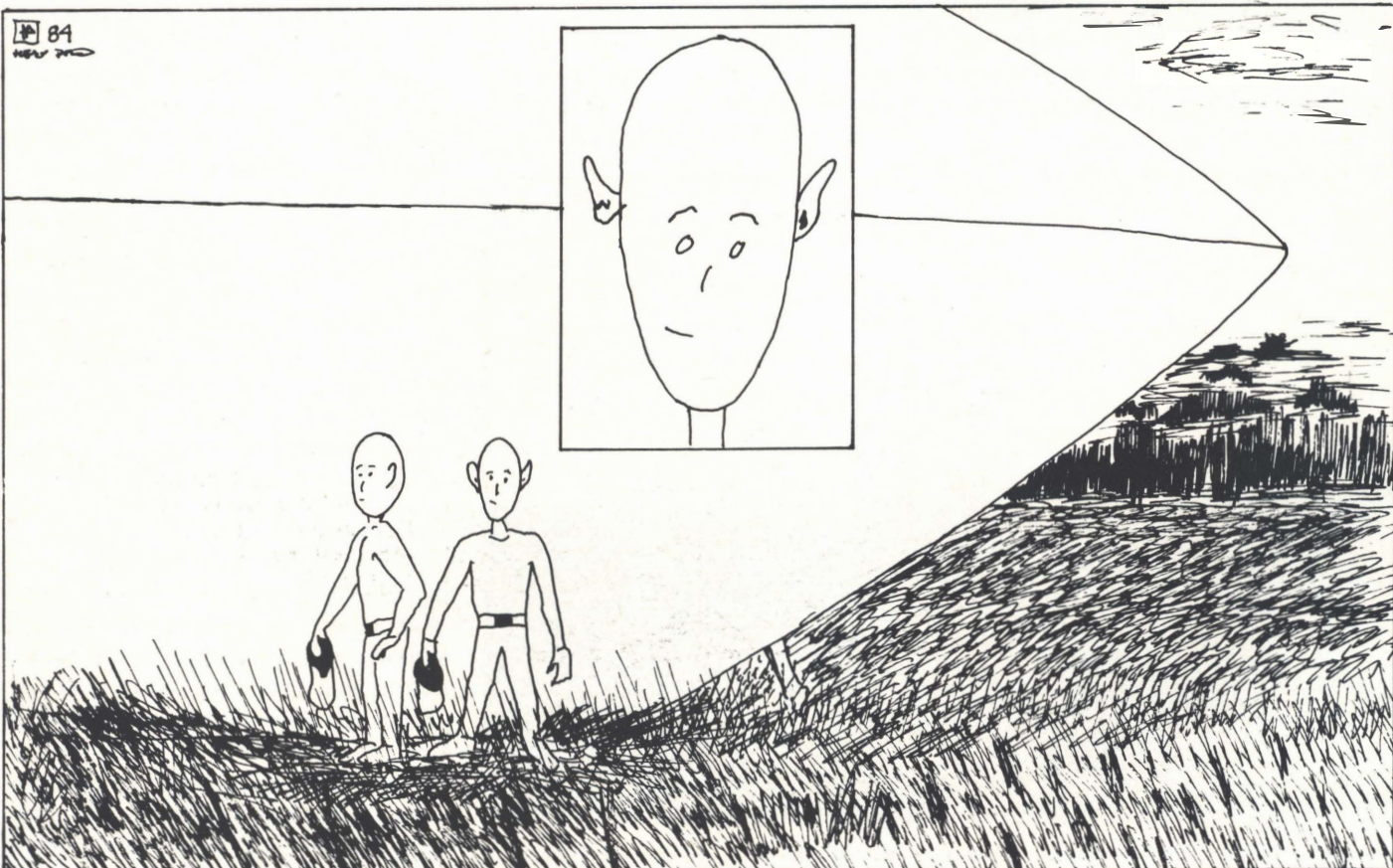

Marken, hvorpå observationen fandt sted. Marken skrår nedad, i retning ind i billedet. I 1983 blev marken tilsået med korn.

hans forældre. På den måde fik vi lejlighed til at få deres opfattelse af observationsdatoen, som observatøren ikke kunne huske. Forældrene mente, at observationen måtte have fundet sted i dagene mellem den 15. og den 25. juli 1982. Dette mente de fordi en hede-bølge startede i disse dage. Observatøren måtte derfor møde så tidligt om morgenen, da det midt på dagen var alt for varmt at arbejde i drivhusene.

I øvrigt støttede forældrene fuldstændig observatørens forklaring. Det kom frem, at observatøren ikke er en type, der ønsker opmærksomheden henledt på sig selv. Ligeledes mente forældrene ikke, at deres søn går og dagdrømmer og fantaserer.

Hermed sluttede undersøgelserne i første omgang, og vi drog tilbage til Sønderjylland. Herfra kontaktede vi Meteorologisk Institut og bad om vejr-

Illustration, baseret på observatørens beskrivelse. Indsat: dennes egen tegning af en af UFOnauterne.

Her skulle UFOet have stået. Jorden bar ingen synlige mærker. Det brune græs, som ses, skyldes traktoren. Vidnet sagde, at græsset rejste sig efter landingen, dog først efter en periode.

rapporten for juli måned 1982. Den viste, at der i dagene 15.—25. juli kun havde været én dag med regn tidligt om morgenen, nemlig den 16. juli 1982. Alle de andre dage viste fint vejr.

Efterforskning

I håb om at finde yderligere vidner skrev vi til politimesteren i Odense, og bad om at få oplyst, om der i ovennævnte tidsrum var indløbet rapporter, som kunne svare til en UFO-observation. Man svarede, at der i ovennævnte tidsrum ikke var registreret oplysninger, som kunne »indicere observation af en »UFO««.

Da observationen var så gammel, og datoen ikke lå fast, opgav vi at spørge hos aviserne og lufthavnen i Beldringe ved Odense. Dog ville vi gerne have haft navnet på arbejdsgiveren, som observatøren havde fortalt om hændelsen umiddelbart efter. Observatøren var modvillig, idet han mente at vi ikke ville få noget ud af at kontakte ham.

Bedømmelse

Vi kan vist ikke komme udenom, at denne observation har givet anledning til mange diskussioner i gruppen. Det ville jo være dejligt med yderligere et

Det var fra dette sted observatøren iagttog UFOet samt de 5 ufonauter i en afstand af kun 12 meter. — I baggrunden kan man se den røde vandpost som observatøren kunne huske efter observationen.

vidne eller et foto, om ikke andet så dagen efter observationen for at dokumentere evt. landingsmærker.

Observatøren er tilsyneladende en åben og ærlig person. Samtidig omtaler han hændelsen ligefremt, uden at tøve. Svarene kommer prompte og uden de store afvigelser fra gang til gang. Det er forfatterens indtryk, at observatøren er meget moden. Han arbejder trods sin alder med hårdt arbejde hos landmændene, og beskæftiger sig meget med voksne i sin fritid. I øvrigt går han til daglig på en efterskole. Disse indtryk bekræftes af forældrene.

Drengen havde ikke noget nærværdigt kendskab til UFOer på forhånd, og gav udtryk for at emnet ikke var interessant.

Lad os prøve at se på nogle af de ting der taler imod at der skulle være tale om en ægte nærobervation af 3. grad. For det første var der direkte modstrid mellem den første oplysning om at græsset var afsvedet, og den senere beskrivelse af græsset som »trykket. Observatøren afviste den første forklaring som urigtig.

På samme måde angav observatøren hele tre forskellige retninger — NØ, NV og S — i tre forskellige spørgeskemaer. Dette kan måske forklares med at han ikke er sikker i verdenshjørnerne, idet han ikke var i tvivl ude på selve observationsstedet.

Det forekommer mærkeligt, at observatøren ikke kan huske datoen. Faktisk er han ikke engang i stand til at afgøre om det var i juni eller juli måned. Han er ikke selv klar over hvorfor. Kun med forældrenes hjælp blev tidspunktet indkredset til 15.—25. juli 1982.

Den mest »mistænkelige« detalje er observatørens modvilje mod at lade os kontakte arbejdsgiveren. Han nægter det ikke direkte, men gentager at det ikke vil hjælpe os at kontakte ham. Man kunne måske forestille sig rimelige grunde til ikke at ville blande arbejdsgiveren ind i sagen, men motivet er ikke fuldstændig klarlagt.

Konklusion

Sammenfattende kan man sige, at vi igen står med en beretning fra en enlig observatør — en beretning som det ikke er muligt at få bekræftet. På den anden side er den heller ikke afkræftet, og gruppens vurdering bygger derfor på vort positive indtryk af observatørens person. Desuden mangler motivet for at han skulle have »opfundet« historien. Konklusionen må derfor blive, at vi ikke kan forklare hændelsen på grundlag af de foreliggende oplysninger. □

INTERNATIONALT

3. kongres i England

Ved Per Andersen

I august 1983 blev den tredie internationale BUFORA-kongres afholdt i High Wycombe, England. Igennem tre dage var der foredrag af både engelske og udenlandske foredragsholdere, og forud for kongressen samledes den Internationale Komité for UFO Forskning til et dagslangt møde. SUFOIs repræsentant ved kongressen, Per Andersen, fortæller her om de mange indtryk.

Den engelske UFO-organisation BUFORA har igennem en årrække opbygget en tradition for afholdelse af internationale kongresser. I 1979 og 1981 blev de to tidligere UFO-kongresser afholdt, og i august 1983 løb så den tredie kongres af stablen, der i modsætning til de to tidligere ikke fandt sted i selve London, men denne gang i High Wycombe.

Ved velvillig hjælp fra SUFOI var jeg i stand til at deltage i kongressen, ligesom jeg har været til stede ved de to tidligere kongresser, og på denne baggrund kan jeg roligt sige, at BUFORA-kongressen levede op til forventningerne. Tre dages foredrag var på programmet, og blandt foredragsholderne fandt man nogle af de internationalt kendte UFO-forskere. Kendetegnet for programmet var, at foredragene var af relativ god kvalitet, og de belyste mange af UFO-sagens spændende områder.

Når man betragter det gode program, kan man godt undre sig over, at deltagelsen var så lav som den var. Kun omkring hundrede personer var der i gennemsnit til foredragene, hvilket er noget lavere end ved de tidligere kongresser. Og det på trods af, at kongressen efter min opfattelse fagligt set var den bedste af de hidtil afholdte. Det var karakteristisk, at en stor del af tilhørerne var tilrejsende fra udlandet, mens kun en ringe del var lokale del-

tagere; et forhold, der nok skal søges i den dyre entré, der blev opkrævet (ca. kr. 150 pr. dag!).

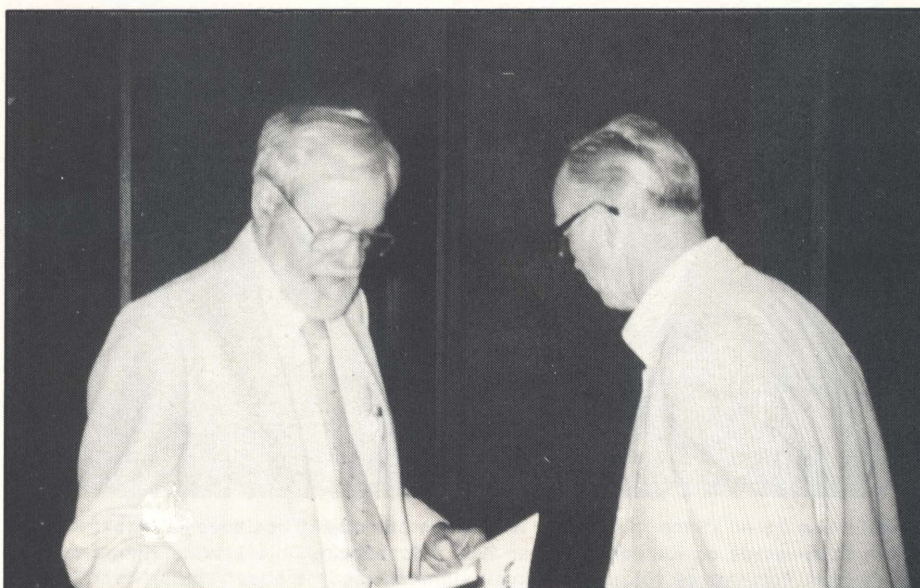
Jordiske UFOer

Blandt foredragsholderne kunne man helt klart fornemme to — diametralt modsatte — tendenser. Nogle af foredragene omhandlede i stor udstrækning de såkaldte »kuglelys« eller »natte-lys«, det vil sige plasma-lignende lys set om natten og i sjældnere tilfælde om dagen uden væsentlige detaljer. Foredragsholderne var inde på tanken

om jordiske naturfænomener til forklaring af disse kuglelys. Andre foredragsholdere gav udtryk for deres opfattelse af UFOer som rumskibe fra universet og regeringernes mulige hemmeligholdelse af oplysninger om fænomenerne.

En af de førende fortalere for de »jordiske UFOer« er forfatteren Paul Devereux, der bl.a. er redaktør for det engelske blad »The Ley Hunter«. I sit foredrag var Paul Devereux inde på sine teorier om sammenhængen mellem UFO-observationer og geologiske forcastninger. Ud fra en bl.a. statistisk bearbejdning af en række engelske observationer fra perioden 1904—1905 søgte han at påvise en klar sammenhæng mellem observationerne og disse geologiske brudlinier. En stor del af de undersøgte observationer havde faktisk fundet sted i en afstand af kun nogle hundrede meter fra sådanne forcastninger.

Det er også muligt at fremsætte en teori om årsagen til lyskugler skabt

J. Allen Hynek (tv.) og John Timmerman (th.), begge fra den amerikanske ufo-organisation CUFOS.

ved forkastningslinier. Teorien tager udgangspunkt i et geologisk fænomen med det sigende navn Triboluminens. Forklaret kort og enkelt går denne teori ud på, at der over lange tidsperioder kan opbygges et lager af frie elektroner i sten som f.eks. granit og limsten. Disse elektroner kan ved friktionskræfterne i forkastninger bringes til en lavere energi-tilstand, hvorunder der udstråles synligt lys. Paul Devereux anser selv denne teori for mere sandsynlig end en anden ofte nævnt teori baseret på det geologiske fænomen Piezo-elektricitet.

Det hele er faktisk ikke kun en teori, idet laboratorieforsøg i både England og USA har påvist, at synligt lys kan skabes fra sten på denne måde. De laboratorie-skabte lys har dog størrelsesmæssigt været meget små i forhold til observerede UFO-fænomener, og det står endnu tilbage at påvise, at fænomenerne også kan opstå i naturen med langt større fysiske dimensioner.

Selv om det er klart, at Paul Devereux's statistiske arbejde ikke kan stå for en videnskabelig kritik, har denne teori dog givetvis en meget interessant kerne i forbindelse med UFO-fænomenerne. Der tales i UFO-kredse mere og mere om denne eller lignende teorier, og flere steder i verden er man i gang med at undersøge disse tanker nærmere. I et kommende nummer af UFO-NYT vil vi bringe en

længere artikel af Paul Devereux om de »jordiske UFOer«.

Brændpunkter

Det er et almindeligt kendt faktum, at størstedelen af UFO-observationerne omhandler lyskugler, altså lys som måske lader sig forklare inden for rammerne af en teori om »jordiske UFOer«. Et sted, hvor der i et stykke tid er blevet observeret usædvanligt mange nattelys er Norge, specielt Hessdalen, og disse observationer har da også tidligere været omtalt her i UFO-NYT.

På BUFORA kongressen fortalte Jann Fjellander (Sverige) om de mange observationer gjort i Norge, hvor man nu forsøger at stable systematiske undersøgelsesprojekter på benene. Foredraget, der var illustreret med lysbilleder af nattelysene, var meget underholdende, ikke mindst på grund af Jann's tydelige iver for sagen.

På billederne, der som regel var taget med telelinse og kraftigt forstørrede, mente svenskeren at kunne tolke diverse rumskibs-former og kraftfelter. Som Jann selv udtrykte det »kunne man ved at se længe nok på billederne opdage utrolige detaljer« Men man har påvist, at sådanne »fantasi-opfattelser« kan opnås fra ethvert billede af et naturligt lys, når bare det bliver forstørret tilstrækkelig kraftigt op.

Så de fotograferede lys i Norge er og bliver nattelys, omend meget interes-

sante p.g.a. forskellige regelmæssigheder i bevægelse m.v. Det kunne være interessant at få undersøgt, om der i de pågældende geografiske områder er specielt mange forkastningslinier!

En anden person, der på kongressen kunne tale med om mange observationer, var Dr. Harley Rutledge. Harley Rutledge er fra USA, nærmere bestemt Missouri, hvor han er fysikprofessor og leder af det fysiske institut ved Southeast Missouri State University. Hans UFO-interesser er foreløbig kulmineret i et projekt »identifikation«, der på (tilsyneladende) teknisk og videnskabelig basis har forsøgt at »opsøge« UFOerne ved hjælp af instrumenter, observations-øvelser m.v. I 1981 udkom en bog om dette projekt med titlen »Project Identification — The First Scientific Field Study of UFO Phenomena«.

I sit foredrag ved kongressen redegjorde Harley Rutledge for nogle af projektets resultater, specielt hvor han selv havde været involveret. Det er faktisk lykkedes for »Projekt Identifikation« under observations-øvelser at opleve en række UFO-fænomener, og da man samtidig havde en række måleudstyr og kameraer til rådighed, er disse UFOer både observeret, fotograferet og målt på forskellig måde.

Observationerne drejede sig oftest om nattelys/lyskugler. Forskellige lys blev observeret, f.eks. foran en bjergside, så en maksimal afstand kunne skønnes. Disse spændende observationer, ofte med Harley Rutledge som medobservatør, blev genfortalt, men desværre uden oplysninger af mere teknisk karakter: Hvad kom der ud af at anvende de forskellige måleinstrumenter? Dette må siges at være en stor mangel ved et ellers spændende foredrag.

Foredraget afføder en række naturlige spørgsmål. Hvorfor kan en sådan undersøgelsesgruppe pludselig have så mange observationer, når andre ikke har haft det på trods af ihærdige observationsøvelser? Er der en sammenhæng mellem det bjergrige observationsområde, der er tale om, og de teorier som Devereux er inde på med »jordiske UFOer«? Og har der i det hele taget været tale om misfortolkninger af kendte fænomener? Disse spørgsmål kunne foredraget ikke give svar på, men er oplagte emner og argumenter for projektets fortsatte arbejde.

OZ-faktoren

Ja, ja siger den vågne læser sikkert.

Forstørrelse fra en 16 mm film af det uidentificerede objekt freelance-journalist Arne W. Wisth observerede og filmede i februar 1982 i Hessdalen. Objektets hastighed var ikke særlig stor. Farverne på fotoet (lysorange) stemmer med de observerede farver, bortset fra at objektet tilsyneladende også rummede blå og grønne farver synligt under fænomenets farveskift.

Det er meget godt med alle disse lyskugler, men hvad med de virkelig interessante observationer — nærobservationer af forskellige grader? Dette spørgsmål forsøgte englænderen Jenny Randles at besvare i sit foredrag med titlen »Vinduerne åbnes«.

Jenny Randles er en af de få personer i England, der lever af at skrive UFO-bøger. Siden hun i 1978 opgav sit civile job til fordel for UFO-sagen, har hun skrevet 5 bøger om emnet. Derudover er hun involveret i andre UFO-aktiviteter, deriblandt posten som forskningsleder i BUFORA, konsulent for det engelske »Flying Saucer Review« og redaktør af et lokalt UFO-blad.

Forenklet sagt opererer Jenny Randles med kun tre årsager til alle UFO- og IFO-observationer: Svindel, IFOer og UAPer. Det er velkendt, at en meget lille del af de indkomne rapporter kan henføres til svindel og en stor del kan henføres til IFOer — altså identificerede fænomener som fly og satellitter. Med UAP mener Jenny Uidentificeret Atmosfærisk Fænomen, hvilket altså kan siges at være tæt på begrebet kuglelys, og som en mulig forklaring på disse UAPer er hun også inde på teorien om piezo-elektriske fænomener eller lignende.

Men hvis alle UFO-observationer i virkeligheden skyldes UAPer, hvad så med f.eks. nærobservationer med masser af detaljer, der bestemt ikke peger i retning af kuglelys? Jenny Randles har den opfattelse, at det i virkeligheden muligvis også kun er »almindelig kuglelys«, altså UAPer, der er baggrunden for sådanne observationer. Herved rejses selvfølgelig spørgsmålet, om observatørerne så f.eks. lyver eller har hallucinationer ved nærobservationer.

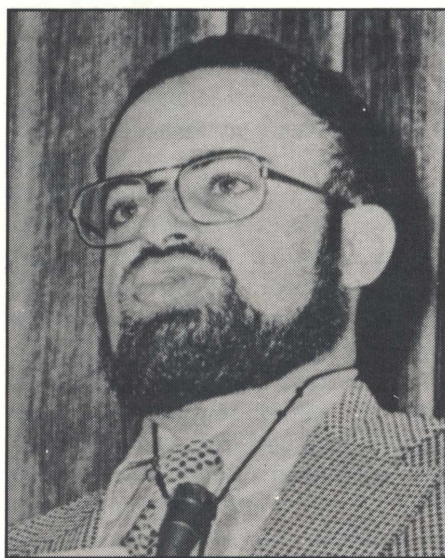
Som svar på dette spørgsmål er Jenny inde på en mulighed, som hun kalder quasi-virkelige oplevelser. Quasi-virkelige oplevelser er hændelser, der godt nok affødes af et fænomen i virkeligheden — f.eks. et kuglelys — men som af observatøren, der befinder sig i en slags vågen drømmetilstand, ubevidst bliver fortolket til en helt anden oplevelse. Denne stærke indflydelse fra observatørens underbevidsthed kalder hun for OZ-faktoren efter drømmelandet med samme navn. OZ-faktoren er bl.a. karakteriseret ved tidstab, interaktion med fænomenet og observatører, der har mange observationer — faktorer, der i høj grad går igen ved nærobservationer.

Foruden ideerne omkring OZ-faktoren var Jenny Randles inde på en na-

turlig forklaring af såkaldte UFO-bølger på bestemte geografiske lokaliteter, som ofte kaldes for UFO-vinduer. Hun mente, at koncentrationer af lokale UFO-eksperter, UFO-grupper, megen presseomtale, befolkningsgrundlag og lignende eksterne faktorer først og fremmest kan forklare UFO-bølger.

Hemmeligholdelse

Som tidligere nævnt var kongressen i England præget af to hovedtendenser. Den ene var som allerede beskrevet »jordiske UFOer«, mens den anden gik direkte til nærobservationerne og en mere direkte fortolkning af disse som et udtryk for fremmede rumskibes aktiviteter på Jorden.

Stanton T. Friedman.

Et af hovedforedragene på kongressen var Stanton T. Friedman's foredrag med titlen »Flyvende tallerkener er reelle«.

Amerikaneren, der nu er bosat i Canada, er foruden sine videnskabelige

aktiviteter inden for bl.a. kernefysik, kendt som UFO-foredragsholder, medie-optræden m.v. Han er også kendt for at sige tingene præcis, som han mener de er — hårdt og brutalt — og det er bl.a., at en kerne af UFO-observationerne dækker over besøg fra rummet.

Stanton's hovedteori i foredraget var, at den amerikanske regering dels kender hele sandheden om rumskibenes besøg på Jorden, dels at denne viden holdes strengt hemmeligt og dels at regeringen intet middel skyr for at undgå udsivning af informationer om dette. Denne teori underbygger Friedman med hemmeligt stempede dokumenter. Et sådant UFO-dokument blev fremvist, der tidligere var hemmeligt, men nu delvis frigivet, og hvor store dele af teksten var skjult for læsning med overstregninger. På en side var der endda kun et enkelt læseligt ord tilbage! Hvad der så egentlig står i det hemmelige UFO-dokument, kan man kun gætte på, men Stanton Friedman er ikke i tvivl: Det er hemmeligholdelse af det faktum, at Jorden besøges af rumskibe.

Det blev også postuleret, at regeringen vil gå meget langt for at undertrykke udsivning, der kan pege i retning af en sådan hemmeligholdelse. Ja, de vil endda gå så langt som til at lægge pres på enkeltpersoner og måske endda sørge for, at de kommer ud for et »hændeligt« uheld. Det kan derfor godt undre, at han selv har fået lov til at vandre frit omkring i så mange år og være talsmand for hemmeligholdelsen, uden at der er krummet så meget som et hår på hans hoved, og uden der er givet nogen form for »advarsel«! Personlig finder jeg det som

To engelske ufologer, Harry Harris (tv.) og forskningsleder Jenny Randles (th.)

et udmærket argument for, at hans teorier er lidt overspændte.

Endelig må man gøre sig klart, at fordi der sker en form for hemmeligholdelse af UFO-viden — hvad jeg ikke er afvisende over for — betyder dette ikke nødvendigvis, at regeringerne og militæret sidder inde med den fulde viden om UFOerne. Måske er de lige så forvirrede over fænomenerne som UFO-forskerne — og måske er en evt. hemmeligholdelse af militærpersoners UFO-oplevelser netop et udtryk for denne forvirring. Som Paul Devereux så sigende udtrykte det: »Bevis for hemmeligholdelse er ikke nødvendigvis ensbetydende med hemmeligholdelse af bevis«!

Hypnose

Hvis man ikke ønsker at bevise rumskibs-teorien med hemmeligholdelse af noget, som man ikke ved hvad er — og det mener jeg ikke man kan — må man vende sig mod andre former for bevis. Efter min opfattelse er selve UFO-observationerne og UFO-rapporterne det eneste materiale, der i øjeblikket kan danne grundlag for mulige rumskibs-argumenter.

Et af de spændende aspekter ved UFO-observationerne er hypnose-forsøg med UFO-vidner — vidner, der har haft nærobservationer og tidstab i denne forbindelse, og som under hypnose fortæller mange detaljer om deres kontakt med UFOer. Disse detaljer leder ofte tankerne hen på rumskibe fra rummet. Ved kongressen havde jeg for første gang mulighed for at opleve hypnose-forsøg med UFO-vidner, der

blev vist på video. Her blev der vist klip med UFO-vidner bragt under hypnose, og de fortalte alle, hvordan de havde haft en UFO-oplevelse med et »fartøj«, var blevet bragt ind i fartøjet og var blevet undersøgt af »UFO-nauterne«.

Der er mange farer ved at anvende hypnose på UFO-vidner. For det første skal man være klar over, at hypnose ikke er et »sandheds-serum«, forstået på den måde, at man under hypnose fortæller præcist, hvad der er objektivt rigtigt. Man fortæller højst, hvad man tror er rigtigt — og nogle gange oven i købet kun, hvad hypnotisøren tror er rigtigt. Det er et faktum, at man under hypnose kan styres så meget af hypnotisøren, at man kan bringes til at fortælle præcist, hvad *hypnotisøren* ønsker man skal fortælle.

Disse forbehold ved hypnose gør det meget vanskeligt at anvende de hypnotiske resultater som »videnskabelige beviser« eller argumenter. Ved de aktuelle hypnose-situationer, der blev vist på video, var hypnotisøren meget påpasselig med ikke direkte at stille ledende spørgsmål (selv om der var enkelte af disse).

Selv om man tager forbeholdene ved hypnose i betragtning, kan det alligevel i høj grad undre en, at tre personer, der oplevede et fænomen sammen og hver for sig bringes i hypnose, stort set fortæller den samme historie. Og vel at mærke en historie, som vidnerne i vågen tilstand ikke er bevidst omkring. Det kan også undre, at en heraf helt uafhængig observation involverer en observatør med tidstab, som under

hypnose beretter en historie, der har mange lighedspunkter med den førstnævnte observation.

Teorierne om indflydelsen fra vidneres underbevidsthed på observations-tidspunktet og OZ-faktoren kommer lidt til kort ved disse hypnose-forsøg. Alligevel skal man være meget påpasselig med ikke bare at tage hypnose-forsøgene for pålydende værdi og acceptere dem som beviser for rumskibshypotesen. Der er som tidligere nævnt en række forbehold at tage ved sådanne forsøg, ligesom OZ-faktorens indflydelse i disse tilfælde skal undersøges nærmere, inden man kan begynde at anvende resultaterne som objektive argumenter. Der er lang vej igen, og det er endda tvivlsomt, om hypnose-resultaterne nogensinde vil blive så godt videnskabeligt forstået, at de kan danne grundlag for objektive bedømmelser.

Liv på solen!

Hvis man et øjeblik går ud fra rumskibshypotesen som forklaring på i hvert fald en del af observationerne, så kan man spørge sig selv, hvor disse rumskibe så kommer fra. Her havde amerikaneren Ali Abutaha med sit foredrag på kongressen et kontroversielt bud: De kunne tænkes at komme fra solen! Dette lyder umiddelbart som en vanvittig tanke, og det var da også hvad jeg tænkte, da jeg satte mig godt til rette for at lytte til foredraget. Men foredraget gav mig alligevel lidt at tænke på.

Hvordan kan man komme frem til, at der skulle være mulighed for liv på solen? Er det blot løse postulatger? Nej, tilsyneladende bygger Ali Abutaha sin teori på en mængde kendte, videnskabelige kendsgerninger. Vi ved, at der kan eksistere liv på Jorden ved rimelige omgivelser som 24 grader og 1 atmosfæres tryk. Men man har også kunnet konstatere, at der visse steder på Jorden findes liv under højt tryk og høje temperaturer. Disse høje tryk og temperaturer er selvfølgelig ingenting at regne mod forholdene på solen, men indtegnet på en tegning, kan der tænkes en linie mellem de to kendte punkter for Jorden og videre over meget højere temperatur- og tryk-tilstande. Denne linie kalder Abutaha for den Kosmiske Livslinie.

Det viser sig, at den kosmiske livslinie passerer et punkt, der godt nok indebærer en høj temperatur og et højt tryk, men som faktisk stemmer overens med forholdene i et bestemt lag på solen.

I pauserne mellem foredragene var der mange muligheder for at stifte nye internationale bekendtskaber.

Og ikke nok med dette, men det har også vist sig (efter foredragsholderens udtalelse), at der i netop dette lag findes grundstoffer som brint, helium, ilt, kvælstof og kulstof — netop de organiske byggestene. Ud fra dette anser Ali Abutaha det for muligt, at der kan eksistere liv på solen — selv om argumenterne kun er på et teoretisk grundlag.

Hvad kan dette så have med UFOer at gøre? Hvis man et øjeblik antager, at der faktisk er liv på solen, og dette liv er i stand til at bygge rumfartøjer, så må de for at besøge solsystemets planeter medbringe omgivelser svarende til solen (tænk på astronauterne, der må medbringe jordiske omgivelser i form af ilt m.v.). Og derfor kunne det tænkes, at deres rumfartøjer for os så ud som plasmalignende orange kugler — netop en type kuglelys, der ofte rapporteres!

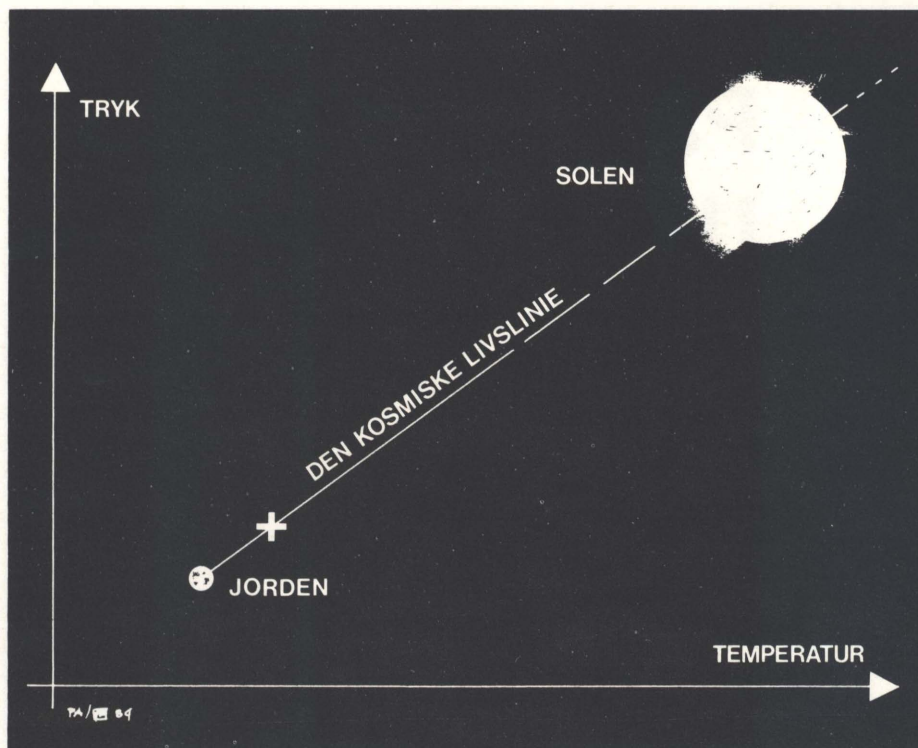
»Den Kosmiske Livslinie« er selvfølgelig en interessant tanke, men må dog indtil videre betragtes som ret så teoretisk og akademisk.

Videnskaben

På den internationale kongres var der flere skandinaviske indslag. Jeg har allerede berettet om Jann Fjellanders foredrag om observationerne i Hessdalen. Men yderligere to skandinaviske foredragsholdere var på talerstolen, nemlig Bertil Kuhlemann fra Sverige og undertegnede fra SUFOI.

Bertil var i sit foredrag inde på spørgsmålet om hvad man i UFO-sagen er i stand til at måle, hvad man ikke kan måle og hvad man måler i dag. Med »måles« menes her den måde, hvorpå oplysningerne om UFO-fænomenerne fremkommer. Det helt centrale i denne forbindelse er selvfølgelig rapporterne, og oplysningerne heri er de »målte resultater«. Opfattet på denne måde er UFO-vidnerne »måleinstrumenterne«, og man må derfor gøre sig klart, at dette er et noget specielt måleinstrument.

Med mange måleinstrumenter, som et metermål, er man i stand til at måle nogenlunde præcist, og man er i hvert fald i stand til at vurdere måleusikkerheden. Anderledes forholder det sig med UFO-vidnerne som måleinstrument. For det første kan man ikke måle noget præcist — bl.a. spiller vidnets underbevidsthed, forudsætninger m.v. ind — men mere kritisk er, at vi har svært ved at vurdere måleusikkerheden. Vi har i dag kun begrænset viden om de psykologiske og sociolo-

giske faktorer (OZ-faktoren), der spiller ind under og efter en UFO-observation.

De vanskelige »måleforhold« betyder, at hele arbejdet med UFO-rapporterne bliver uhyrligt vanskeligt. Et faktum man bør være sig meget bevidst, når man forsøger at behandle emnet videnskabeligt.

Den videnskabelige drejning kom også til udtryk i mit eget foredrag, der havde titlen »Danske videnskabsmænd og UFO-sagen«. Den (sikkert) interesserede læser henvises til et tidligere nummer af UFO-NYT, hvor oplysning-

gerne om denne spørgeskema-undersøgelse har været offentliggjort (se UFO-NYT 1981, nummer 3).

Ny formand

Men allerede inden selve kongressen løb af stabelen, havde der været internationale UFO-aktiviteter i England. Dagen inden kongressen startede blev der nemlig afholdt et møde i den »Provisoriske Internationale Komité for UFO Forskning« — der i løbet af mødet skiftede navn til den »Internationale Komité for UFO Forskning« (ICUR). De tilstedeværende medlem-

Lars K. Lassen (SUFOI) i samtale med den nye formand for ICUR, Bertil Kuhlemann fra Sverige (tv.).

På sporet af UFOnauten

Kunne du tænke dig at komme på sporet af UFOnauten...?

Så har vi et godt tilbud til dig...

Åge Skjelborg På sporet af UFOnauten

Bogen, hvorom SUFOI's anmelder Frank Lerbæk skrev:

»Interessant og læseværdig — ja, mere end det — en uundværlig bog for UFOloger. Hvorfor? Fordi forfatteren har forsket på et felt som UFOloger alt for længe har skubbet fra sig«.

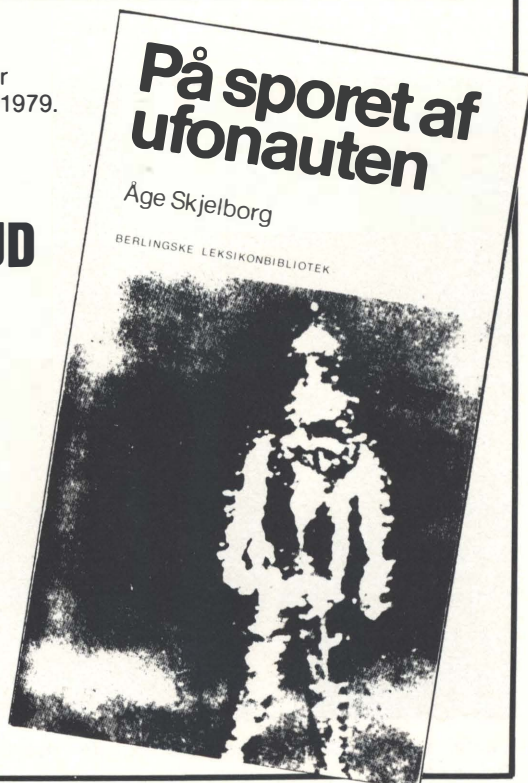
Og dette emne er de kontroversielle beretninger om møder med levende væsener i forbindelse med nærobservationer af tredje grad. Forfatteren forsøger i bogen at sætte UFO-naut-beretningerne ind i en sociologisk sammenhæng. Er der en forbindelse mellem disse beretninger og de menneskelige mønstre i befolkningen? Hvilket emne kan være mere interessant ...

Bogen er på **288 sider** og er udgivet af Berlingske Forlag, 1979.

**SPECIAL-TILBUD
KUN KR.**

25⁰⁰

Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 10 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »På sporet af UFOnauten« på modtagerdelen.

mer på mødet var J. Allen Hynek (USA), Stanton Friedman (Canada), Michael Sinclair (Canada), Paul Norman (Australien), Robert Digby (England), Steven Gamble (England), Bertil Kuhlemann (Sverige), Bjarne Håkansson (Sverige), Lars K. Lassen (Danmark og undertegnede (Danmark)).

Komiteen ændrede altså navn, idet ordet »provisorisk« udgik. Baggrunden for navneskiftet er, at man nu opfatter komiteen som en egentlig international

Den nye sekretær for ICUR, Bjarne Håkansson, der netop er emigreret fra Sverige til Texas, USA.

instans, og der blev på mødet fastlagt vedtægter for komiteens arbejde og struktur.

ICUR's formål blev fastlagt til at »tilskynde, foretage og standardisere undersøgelser og forskning af UFO-fænomenet på global og videnskabelig basis. Det skal også være komiteens politik at oplyse om dets arbejde til alle interesserede parter«. Oplysningerne om det internationale arbejde vil bl.a. fremkomme gennem det officielle blad UFO INTERNATIONAL, der har Bertil Kuhlemann som redaktør, og det interne blad ICUR MEMO, der har Bjarne Håkansson som redaktør.

Vedtægterne går i korthed ud på, at det kun er videnskabeligt orienterede UFO-organisationer og -grupper, der kan være medlemmer af komiteen. Man kan kun blive medlem af ICUR på opfordring, hvilket vil sige, at man bliver inviteret til at deltage. Det er en forudsætning for medlemskab, at UFO-organisationen kan udpege en videnskabeligt orienteret repræsentant.

— fortsættes side 47

Cash/Landrum/2

af John F. Schuessler

I UFO-NYT nr. 6/83 omtalte vi tilfældet Vickie Landrum og Betty Cash, hvor de to vidner til et muligt UFO omgivet af en mængde helikoptere øjensynlig blev udsat for strålings-skader. Var det et UFO eller et hemmeligt eksperimentalfly vidnerne så? I nedenstående artikel har UFO-forskeren John F. Schuessler prøvet at spore observationen tilbage til evt. mørklagte forsøgsfly og helikopter missioner - men øjensynlig - og nok temmeligt besynderligt - synes ingen at kende noget til over et dusin store helikopteres manøvrer på nattehimlen den 29. december 1980.

I de måneder der fulgte efter den 29. december 1980 tilfældet nær Huffman, Texas, hvor Betty Cash, Vickie Landrum og Colby Landrum blev skadet efter at have opholdt sig tæt på et stort vandtank-lignende objekt omgivet af militær-lignende helikoptere, blev alle vore anmodninger om hjælp fra regeringseksperter mødt med det døve øre. Den bureaukratiske ligegladhed begyndte dog at slå revner, da TV-serien »Det er fantastisk« bragte en omtale af sagen. Derefter bragte tidsskrifterne Science Digest og Omni mindre artikler om observationen, hvilket også medvirkede til at man i Washington D. C. begyndte at blive opmærksomme.

Den 24. februar 1982 blev jeg ringet op af det amerikanske luftvåbens forbindelseskantor i Washington D. C.. Det var kaptajn Jenny Lampley, der ringede, og hun forklarede, at en forespørgsel i kongressen havde medført, at hun var blevet sat på det job, at finde ud af om helikoptere fra det amerikanske luftvåben havde været indblandet i observationen den 29. december 1980. Ca. 2 uger senere erfarede jeg via Richard Niemtzow fra Travis luftbasen i Californien, at kap-

tajn Lampley havde afsluttet sine undersøgelser - og med negativt resultat. Efter alt at dømme anvender luftvåbnet ikke helikoptere med to rotorere! (Dette resultat er ret tvetydigt. Avisen The Houston Chronicle viste i sin

udgave fra den 17. august 1982 et foto af en helikopter med to rotorere med billedteksten: Honduranske soldater omkring en helikopter fra det amerikanske luftvåben under en fælles militærøvelse...).

Den 19. marts 1982 blev jeg ringet op af oberstløjtnant Georg Sarra fra Department of The Army Inspector General kontoret i Pentagon-bygningen. Obersten forklarede, at hans kontor havde modtaget forespørgslen fra Luftvåbnets Forbindelseskantor, da luftvåbnet var nået til den opfattelse, at ingen af deres enheder havde været involveret i tilfældet den 29. december 1980. Ydeligere forklarede han, at han var interesseret ud fra den betragtning, at det evt. kunne have været helikoptere fra hæren, der havde været involveret, og at han ville foretage under-

Colby og Vickie Landrum.

søgelse omkring denne mulighed. Han understregede, at den amerikanske hær ikke havde nogen som helst mening om det uidentificerede objekt – ej heller om UFOer generelt set.

Oberst Sarran begrundede sin opringning med, at hans kontor var blevet bedt om at komme med nogle svar omkring helikopter-sagen. På hans anmodning forsynede jeg ham mundtligt med et referat af hele sagen og observationen, fra begyndelsen til slutningen. Han fortalte, at han havde været stationeret på Fort Hood før han blev forflyttet til Washington, og at han kendte til helikopter-operationer, da de normalt udførte deres øvelser på Fort Hood området. Fort Hood var i besiddelse af et antal helikoptere med to rotor, men han mente ikke at de havde været indblandet, da tilfældet havde fundet sted over et andet territorium. Så vidt han vidste var Fort Hood det eneste sted, hvor der fandtes helikoptere af den aktuelle type (CH-47 Chinook), i det område. Jeg kunne dog oplyse ham om, at jeg havde fundet ud af, at der både på Ellington Luftbasen i Houston og på Dallas Flådeluftbase var stationeret CH-47 helikoptere, og jeg gav ham de relevante telefonnumre, så han selv kunne checke mine oplysninger. Hans kommentar var, at hans indledende konklusion ville være, at hvis der havde været helikoptere indblandet måtte de uden tvivl stamme fra Ellington, og han ville starte sine undersøgelser på dette sted.

Han havde selv fortolket tilfældet til at dreje sig om en helikopter, der var kommet i vanskeligheder, og som derfor var ved at lande for at foretage

nødvendige reparationer - men måtte konkludere, at dette ikke passede med situationen, da der ikke var indkommet nogen rapport om et sådan tilfælde. Men han havde noget besvær med at godtage Cash/Landrum's påstand om, at der havde været et objekt, muligvis et experimental-fartøj, ud over helikoptererne den pågældende nat. Han baserede sin opfattelse på det faktum, at tidspunktet faldt sammen med juleugen, og de fleste militære baser reducerer deres aktiviteter til »helligdagsrutiner« på dette tidspunkt, hvilket indebærer, at de fleste af det militære personel har fri og er på orlov. Han spurgte derefter om de svar, som vor undersøgelsesgruppe VISIT havde fået fra de forskellige militære forlægninger, som vi havde kontakttet telefonisk. Hans konklusion var, at disse svar lød ret sandfærdige. Han var meget høflig og sagde, at han ville prøve at kontakte Ellington. Desuden ville han hellere end gerne tage action på den mindste antydning af et cover-up, som vi måske stødte på, da hæren fandt det meget væsentligt at have gode kontakter til befolkningen.

Senere samme dag blev jeg igen kontakttet af oberst Sarran, der fortalte at han havde været i kontakt med Ellington. Den kommandohavende officer Major Dennis Haire, der ledede den 136. transport enhed (en reservegruppe stationeret på Ellington), der benyttede CH-47 helikoptere, ville kontakte mig og diskutere sagen. Oberst Sarran fortalte, at han havde haft svært ved at overbevise major Haire om, at det var alvorlig ment med forespørgslen, da Haire aldrig havde hørt om sagen.

Dette havde gjort Sarran endnu mere overbevist om, at ingen helikopter havde forsøgt en landing den 29. december 1980. Yderligere forsikrede Sarran, at der ikke blev fløjet med CH-47 helikoptere mandag aften. Jeg afviste denne påstand ved at referere til det faktum, at tre CH-47 helikoptere var fløjet fra Ellington mandag den 15. marts 1982 - kun fire dage før opringen fra ham. Han indrømmede, at der kunne være undtagelser!

Den 22. marts 1982 blev jeg så ringet op af major Haire. Han havde tilhørt luftvåbnets gruppe siden 1966 og havde været befalingshavende siden 1978. Hans gruppe havde 8 stk. CH-47A Chinook, der var blevet stationeret der i 1980. Tidligere havde de udgjort en lægeenhed. Han fortalte, at A modellen af Chinook helikopteren medførte brændstof til 2 timers flyvning plus til 15 min. nødflyvning. Deres flyvehastighed er 110 knob (ca. 204 km/t) og maksimalhastigheden er 135 knob (ca. 250 km/t). De kan flyve non-stop til San Antonio eller Austin, men må lande og fylde op på College Station hvis de skal flyve til Dallas. Hvis de er på øvelse har de normalt et aftalt mødested med en stor tankvogn fra det amerikanske luftvåben, så de kan få fyldt tankene op. Major Haire fortalte, at der ikke fandtes CH-47 helikoptere i Louisiana. En gruppe er stationeret på Fort Sill i Oklahoma og en del CH-47 er stationeret på Fort Hood i Texas. Helikoptererne på Fort Hood er »C« modellen, der kan flyve til Dallas og tilbage igen uden at skulle tanke op undervejs. De har en flyvetid på 3½ time, normalhastighed på 225 km/t og tophastighed på 260 km/t. Endelig oplyste han, at der i 1980 kun fandtes militære Chinook helikoptere, så det kunne ikke dreje sig om civile helikoptere i Cash/Landrum tilfældet. Major Haire var 99% sikker på, at CH 47 helikoptere fra Ellington ikke havde været involveret i 1980 tilfældet. Helikopter-piloter er meget følsomme for lys ved natflyvning og undgår lysende objekter og ting, der kan ødelægge deres nattesyn. Bl.a. af denne grund tvivlede han på at helikoptere ville flyve nær ved det diamant formede objekt, der var blevet observeret af Cash/Landrum.

Major Haire ringede atter op den 26. marts 1982. Han fortalte, at han havde fortalt oberst Sarran om vor tidligere telefonsamtale. Det tydede på, at oberst Sarran for alvor gravede i sagen - repræsenterende Generalinspek-

Boeing CH-47 Chinook helikopter.

tørens kontor. Mark Charbenaugh, der samarbejder med major Haire, er tilknyttet Austin reserveerne, og major Haire CH-47 enheden ved Ellington National Garde. Mark havde bemærket, at luftkortene viste placeringen af to mikrobølgesendere nordøst for Houston. Han spurgte, om der muligvis kunne have været et mikrobølgeuheld, men fik intet svar herpå.

Major Haire havde ingen anelse om hvad der var sket den 29. december 1980, og han havde absolut ikke været involveret. Han mente, at regeringen meget vel kunne have et eller andet avanceret apparatur, anvendt eller anden fremskreden teknologi, et eller andet forsøgsfartøj som kunne have forårsaget de rapporterede symptomer. Han havde imidlertid ingen viden herom. Jeg spurgte ham, om han nogensinde havde hørt om at en NEST-enhed havde opereret på de kanter. Han svarede nej, samt at han ikke anede, hvad den forkortelse stod for. Jeg oplyste ham om, at den betød Nuclear Emergency Survival Team. Han var lige klok.

Oberst Sarran ringede igen den 8. april 1982. Han havde talt med kaptajn Richard Niemtzow på Travis og med Dr. Peter Rank i Wisconsin. Han forstod deres synspunkter, men havde besluttet sig til selv at tage til Houston i maj måned og undersøge sagerne. Han sagde også, at der var ikke noget hemmeligt omkring hans indblanding i tingene, for »hæren siger hverken at UFOerne ikke eksisterer eller at de eksisterer. Det må andre afgøre.« Hvis nogle af hærens helikoptere havde været indblandet og det var deres skyld, ville de tage deres ansvar. Oberst Sarran ringede atter den 23. april 1982 for at fastsætte en foreløbig dato for sin tur til Houston og han planlagde at mødes med både mig, Vickie Landrum, Willie Culberson, en politibetjent fra Dayton, som vi havde fundet frem til, havde set helikoptere den 29. december 1980. Sarran havde været i kontakt med alle baserne og fundet ud af, at ingen helikoptere havde fløjet nær Huffman på den pågældende dag. Fort Hood havde kun haft én helikopter i luften og den var fløjet til Houston, Galveston og derefter retur til Fort Hood ved 20-tiden.

Den 25. maj 1982 mødtes jeg med oberst Sarran på Holiday Inn ved Houston's Internationale Lufthavn. Han bad mig lave en båndoptagelse over alle de data jeg havde på tilfældet. Det skulle ske i interviewform. Jeg accep-

terede under den forudsætning, at jeg selv kunne foretage en optagelse af hele samtalen. Han accepterede høfligt. Interviewet varede i 45 minutter og omfattede hele begivenhedsforløbet med alle detaljer, som jeg kendte til det.

Ved middagstid den 25. maj besøgte Sarran og jeg Vickie Landrum i hendes hjem i Dayton, hvor også Vickies søster Berthra var til stede. Oberst Sarran fortalte Vickie, at dette var en officiel undersøgelse, og at hun var frit stillet mht. at fortælle om den til andre, hvis hun ønskede det. Han gav hende et trykt informationsark omhandlende hendes rettigheder, men fortalte at han ikke kunne garantere hende nogen hemmeligholdelse af de afgivne oplysninger. Jeg optog hele interviewet og beholdt båndet, hvoraf et kopi senere blev sendt til Peter Gersten i New York. Oberst Sarran ringede til Betty Cash i Birmingham fra Vickies hjem og fik en uofficiel snak med hende om de forskellige detaljer.

Ved 13.30 tiden tog oberst Sarran, Vickie Landrum, Berthra Landrum og jeg selv hen for at mødes med politiofficer L. L. Walker, og jeg optog hele interviewet med ham og hans kone Marie. De havde observeret CH-47 helikopterne over nøjagtig det samme område nær Huffman, men 4-5 timer efter det oprindelige tilfælde havde fundet sted. På det tidspunkt så det ud som om helikopterne søgte efter noget på jorden. De fløj i grupper på tre med søgelys, der oplyste terrænet. Under interviewet sagde Walker bl.a.

»...jeg kunne se tre i formation, og godt 300 m mere til venstre kunne jeg se en anden gruppe på tre helikoptere. Da jeg så grundigere efter så jeg yderligere tre. De havde to rotor, én for og én bag, og jeg kunne tydeligt se deres form og andre detaljer...«.

Oberst Sarran var efter samtalen overbevist om, at Walker havde set helikoptere, men det måtte stadig bevises. Derefter besøgte Sarran og jeg sherif-kontoret for Montgomery County i Conroe, Texas. Vi havde hørt rygter om, at sheriffen havde forårsaget et helikopter-togt den 29. december 1980. Vi fandt ud af, at *alle* ansatte på sheriffens afdeling var blevet udskiftet den 2. januar 1981. Ingen fra det oprindelige personale var tilstede ved vort besøg. Vi blev rådet til at kontakte Carl Mangogna, der havde ansvaret for Harris County Patrulje-afdeling, hvorunder helikopterne sorterede på det tidspunkt. Den vagthavende officer den 29. december 1980 var Gloria Eshenbeck. Jeg kontaktede Mangogna senere, men var ikke i stand til at finde Eshenbeck. Den 26. maj fik jeg fat i Carl Mangogna, men han havde ingen erindring om begivenhederne den 29. december 1980 og foreslog, at jeg kontaktede kaptajn Defore fra HPD.

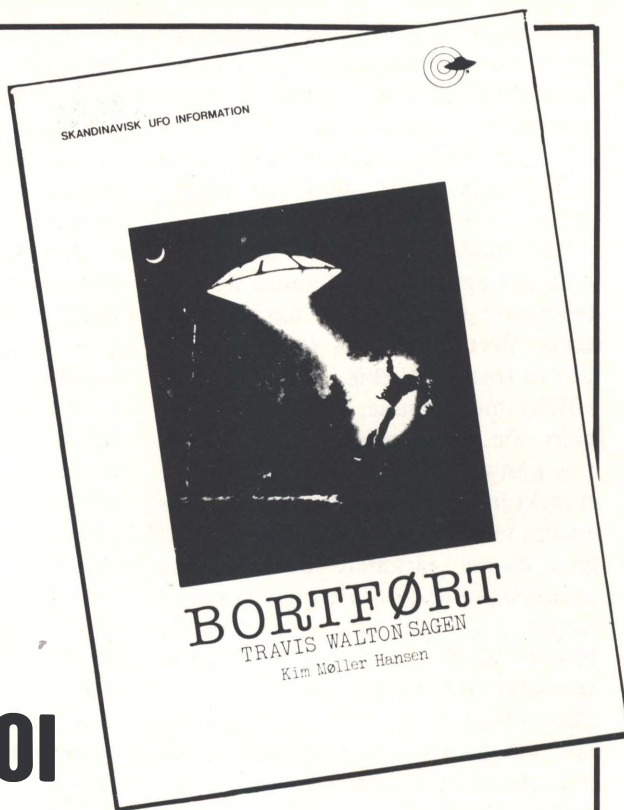
Samme dag ringede officer Gustafson fra hærens lægeenhed mig op. Han havde på vor anmodning checket med andre medlemmer i enheden på Hooks og foreslog følgende muligheder:

(a) Der var en Hurtig Udrykningsenhed, der opererede i Louisiana og

Betty Cash.

Sær- rapport fra SUFOI

Om morgenen den 6. november 1975 blev indbyggerne i Arizona opskræmt ved nyheden om, at en ung skovarbejder ved navn Travis Walton aftenen før var sporløst forsvundet for øjnene af sine arbejdskammerater efter at være blevet ramt af en lysstråle fra et UFO. Fem dage efter den mystiske forsvinden dukkede Travis op på en øde landevej — chokeret, langskægget, sulten, tørstig og 5,5 kg lettere...

Hvad var der sket?

Sagen er blevet grundigt undersøgt af den amerikanske UFO-organisation APRO og af UFO-skeptikeren Philip Klass. Hvad afslører disse undersøgelser?

Det kan De læse om i denne nye rapport fra SUFOI:

BORTFØRT

Travis Walton sagen 5.11.75
Ved Kim Møller Hansen

Travis Walton sagen er et af den amerikanske UFO-scenes store stridsspørgsmål. Blev Travis virkelig bortført, eller er det et svindelnummer? ... Læs rapporten og døm selv.

Rapporten er på 60 sider
duplik/offset og illustreret.

Pris
kun kr... **30⁰⁰**

Rapporten bestilles lettest ved at indbetale beløbet + kr. 7,00 (porto/ekspedition), i alt kr. 37,00, til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »Bortført« på modtagerdelen.

Texas og havde gjort det sidste 1½ år. Sidst de havde hørt om den var for ca. 6 måneder siden, da den var på færde nær Morgan City i Louisiana. Han fortalte, at de indøvede »Iran-type raids« fra små transportfartøjer i den Mexicanske Golf. Deres operationer er hemmelige og varsles ikke.

(b) Marinekorpset i New Orleans benytter CH-46 helikoptere. Han havde intet kendskab til nogen operation i Houston området, men der var altid en mulighed. (VISIT checkede Marinekorpssenheden i marts 1981, men fandt ingen aktivitet desangående).

(c) Ken Defore fra Houston Politikors bor i Dayton, Texas. Han ville aflægge L. L. Walker et besøg og dobbeltchecke hans beretning om at have set CH-47 helikoptere den 29. december 1980.

Den 27. maj ringede Gustafson med en up-to-date rapport. Hans check med Ken Defore fra Houston politiet var positiv. Kaptajn Defore sagde, at han tvivlede ikke på, at L. L. Walker virkelig havde set CH-47 helikoptere og han mente også, at de måske var en del af en Hurtig Udryknings-enhed. Walker havde set 12 helikoptere i formationer á 3 stk. Den ledende helikopter i hver gruppe havde belyst jorden med et søgelys, som søgte de efter noget. De fløj i ca. 150 m højde. De ændrede kurs og bevægede sig mod Den Mexicanske Golf. Gustafson bemærkede: »Vi har måske pirret op i en myretue«.

Oberst Sarran ringede den 1. juni 1982. Han havde uden held forsøgt at lokalisere en enhed, der var ansvarlig for helikopterne den 29. december 1980. Hurtig Udrykningsenheder fandtes kun på Fort Braggs, North Carolina, Fort Devens, Massachusetts samt i Panama og Europa. De havde ikke været involveret.

Oberst Sarran skulle tale med John Nyter i forbindelse med besvarelsen af det i kongressen rejste spørgsmål, og han lovede at vende tilbage til mig mht. spørgsmålene omkring udrykningsenhederne.

Den 25. juni ringede oberst Sarran igen. Vi talte om påstanden i APRO Bulletin vedr. et hemmeligt regeringsprojekt som forklaring på tilfældet, og jeg foreslog, at han kontaktede Coral Lorenzen fra APRO for at høre, hvad de havde af oplysninger.

Alt i alt er de hidtidige oplysninger og undersøgelser endt i blindgyder.

Kilde:

MUFON UFO Journal
Oktober 1982.

Oversætt.: Fl. Ahrenkiel.

Udviklingen i USSR

— fortsat fra side 14

UFOernes kendetegn og adfærd

Set ud fra et teknologisk synspunkt mener dr. Zigel, at disse fremmede væseners maskiner langt overgår alt, hvad homo sapiens kan håbe at opnå inden for de næste hundrede år. Han siger: »Vi har set disse UFOer over USSR, fartøjer af alle mulige faconer, små, store, fladtrykte og kuglerunde. De kan holde sig svævende i atmosfæren eller fare af sted med 100.000 km/t. De bevæger sig lydløst ved at omgive sig med et pneumatisk vacuum, som også beskytter dem mod at brænde op i stratosfæren. Deres fartøjer besidder også den evne at kunne forsvinde og igen dukke op, som det passer dem. De er også i stand til at påvirke vore kraftkilder, stoppe kraftværker, radiostationer og arbejdende maskiner uden at efterlade nogen permanent skade. En så forfinet teknologi kan kun være resultatet af en intelligens, der virkelig er langt forud for vores. De har endda nået det stade, hvor de kan anvende små rumfartøjer, endda så små som disse jordiske *frisbee*, som vore børn smider med for sjov.«

Som en konklusion vil jeg lige gentage, at jeg *ikke* har citeret dr. Felix Zigel syn på disse væsener og deres fartøjer, fordi der her er noget nyt — for det er der ikke — men kun fordi det viser, at dr. Zigel og hans medforskere i Rusland, i næsten alle aspekter af deres UFOlogiske forskning, er kommet til præcis de samme konklusioner, som vi her i Vesten har draget.

Den anden af Henry Gris' »Gente«-artikler indeholdt et antal detaljerede beskrivelser af nogle bemærkelsesværdige landingstilfælde, som dr. Zigel siger har fundet sted i USSR for nylig. I tredje del af denne artikelserie bringes et kort sammendrag af disse betragtninger.

Oversættelse: Flemming Rasmussen.
Flying Saucer Review. Vol 27/No 4.

3. og sidste del af denne artikelserie om UFO-udviklingen i USSR bringes i næste nummer.

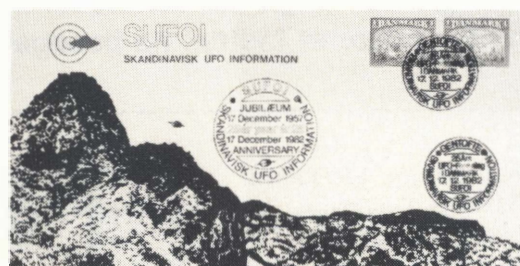
SUFOIs Jubilæumskuvert

Den 17. december 1982 fejrede foreningen SUFOI sit 25 års jubilæum. I den anledning blev der ved Gentofte Postkontor den 17. december 1982 anvendt et særstempel. Teksten på stemplet er »Skandinavisk UFO Information, 25 års UFO-forskning i Danmark, 17.12.1982«.

SUFOI var på pletten og fremstillede et **begrænset oplag** af den flotte jubilæumskuvert, som blev frankeret med forskellige spændende frimærke-kombinationer og stemplet med postvæsenets officielle SUFOI-særstempel.

Vi har stadig nogle få af disse særstemplede kuverter tilbage. Benyt chancen *nu* til at erhverve disse enestående samleobjekter, inden de bliver udsolgt — der vil aldrig kunne foretages genfremstilling af disse særstemplede kuverter!

Benyt særkuverten som gave, som samleobjekt eller som minde om SUFOIs eksistens som en af de ældste UFO-organisationer i Verden — og husk, at overskudet fra salget går til SUFOIs rapportindsamling, forskning og oplysnings-aktiviteter.

TYPE A

TYPE A

Frankeret med 2 stk. frimærker, udgivet den 8. oktober 1981, som illustrerer Ellehammer på Lindholm (værdi: kr. 1,00).

Fremstillet i 300 eksemplarer **Pris kun kr. 20,00**

TYPE B

Frankeret med 1 stk. frimærke udgivet den 18. oktober 1973 i anledning af 400 året for udgivelsen af Tycho Brahes værk »De Nova Stella« (værdi: kr. 2,00).

Fremstillet i 100 eksemplarer **Pris kun kr. 25,00**

TYPE C

Frankeret med 1 stk. frimærke udgivet den 10. september 1981 i anledning af det internationale handicapår (værdi: kr. 2,00 + 0,20).

Fremstillet i 50 eksemplarer **Pris kun kr. 30,00**

TYPE D

Frankeret med et overprisfrimærke fra perioden 1976-1979, deriblandt Dansk Røde Kors (26.-2.-1976), Evnesvages Vel (24.-3.-1977) og Kræftens Bekæmpelse (12.-10.-1978).

Fremstillet i 30 eksemplarer **Pris kun kr. 35,00**

TYPE E

Frankeret med 1 stk. frimærke, udgivet den 8. oktober 1981, illustrerende flyveturen USA-Danmark i 1931 (værdi: kr. 1,60) samt 2 stk. af det sjældne frimærke udgivet den 7. april 1960 i anledning af Verdensflygtningeåret (værdi: kr. 0,30).

Fremstillet i 60 eksemplarer **Pris kun kr. 40,00**

BESTILLING

Bestilling sker lettest ved at indbetale beløbet plus kr. 5,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive type(r) på modtagerdelen.

Rejsebrev fra USA

Af Lene Luther

Lene Luther er rapportoptager for SUFOI i Nordjylland. I sommeren 1983 var hun i Californien, USA. Som reporter for UFO-NYT besøgte hun nogle virksomheder indenfor rumfartsteknologien. Her følger et indtryk fra besøget hos McDonnell Douglas.

I juni 1983 besøgte jeg McDonnell Douglas Astronautics Company, der er beliggende i Huntington Beach, Californien (MDAC-HB). De har spillet en stor rolle i USAs rum- og forsvarsprogram. MDAC-HB har i den forbindelse nær kontakt med NASA.

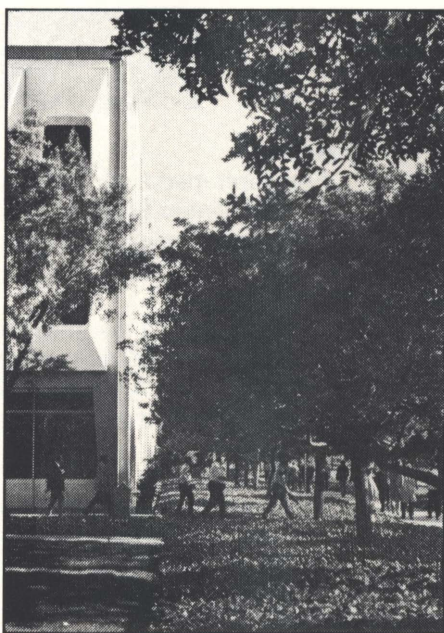
Virksomheden blev stiftet af James Smith McDonnell samt Donald Wills Douglas, der døde i henholdsvis 1980 og 1981. Efter deres død er virksomheden blevet drevet videre af familien, hvorefter det fremgår, at virksomheden ikke er statsejet, men derimod privatejet.

McDonnell Douglas Corporation er ikke bare specialiseret i rumfart, men har også virksomheder andre steder i USA og Canada, der beskæftiger sig med bl.a. udvikling af militærfly, civile fly og militærvåben (alle kender vist Harpoon-missilet, der anvendes af det danske søværn!).

Jeg ankom til virksomheden en time før aftaletidspunktet, og jeg satte mig på græsplænen udenfor og så mig omkring for ligesom at få dannet mig et indtryk af virksomheden, der for en uvedkommende virker stor og uoverskuelig.

Sikkerhedsvagt

Da tidspunktet for min aftale nærmede sig, funderede jeg over, hvilken vej jeg skulle gå. Der er flere indgange til virksomheden, og jeg spurgte en forbipasserende om hjælp. Han viste

McDonnell Douglas Astronautics Company, Huntington Beach, Californien.

mig vejen til den indgang, jeg skulle benytte.

Da jeg kom ind i virksomheden, gik jeg hen til den let genkendelige vagt (han var bevæbnet!) Jeg fortalte, hvem jeg var, og hvad mit ærinde var. Vagten udleverede et skema, jeg skulle udfylde med oplysninger om, hvem jeg havde en aftale med, hvad jeg skulle og hvorfor. Efter udfyldelsen bad han mig tage plads i en stol, mens han kontaktede pressesekretæren, miss Janice Perkins. Mens dette skete, holdt

jeg øje med de forskellige personer, der gik ind og ud af dørene. For mig så det ud til at være en umulighed at slippe ind uset.

Da pressesekretæren kom, gik vi sammen hen til sikkerhedsvagten. Min håndtaske blev eftersat, og mit kamera måtte afleveres, da man ikke tillod fotografering på virksomhedens område (i stedet udleverede man pressefotos i rigt mål). Jeg fik udleveret et skilt, jeg skulle bære konstant, hvorpå der stod: »Besøgende – kun i selskab med en ansat«. Og så kunne jeg komme ind!

Dele til rumfærgen

Vi gik først ind på pressesekretærens kontor, hvorefter rundturen startede. Jeg havde i forvejen pr. telefon fortalt, hvilke emner der interesserede mig.

Det første stop på rundturen var i en stor hangar, hvor de lavede dele til løfteraketterne, der bringer rumfærgen i kredsløb. På foto nr. 2 ses opbygningen af »skørtet«, en vigtig del af raketten. Som det fremgår af billedet, er det ikke småting, man beskæftiger sig med. Skørtet måler mere end 3,7 meter i diameter. Hver af de to »skørter« understøtter de 2,41 millioner kg's samlede vægt af rumfærge, løfteraketter og tanke på startrampen.

Turen fortsatte til en anden hangar, hvor der var et meget langt »rør«. For mig så det ud til, at det eneste, den manglede, var en top og raketbund, så kunne den såmænd godt fyres af. Inden jeg fik sagt dette, nåede pressesekretæren at fortælle mig, at det lange »rør« kun var det første trin til en raket. Der kan man se, hvor let man narres! På billeder ser raketterne ikke så store ud, men når man står lige ved siden af, får man et helt andet indtryk af størrelsen.

Vi fortsatte til endnu en hangar, hvor man byggede en speciel tunnel (se foto nr. 3), der bliver brugt i rumfærgen, når besætningen skal fra kabinen til rumlaboratoriet Spacelab i lastrummet. Tunnellerne kan anvendes i to forskellige længder: 6,1 m eller 2,4 m. Den længste version er nødvendig, hvis rumlaboratoriet er placeret agter i rumfærgens lastrum for at opnå en bedre vægtfordeling.

I samarbejde med NASA vil en permanent bemanded amerikansk platform blive bygget i rummet i slutningen af dette århundrede ifølge McDonnell Douglas Astronautics Company.

Det er meningen, at den skal operere i den nedre del af rummet nær atmosfæren og udføre de mange forskellige eksperimenter, der til den tid vil være behov for.

Meget af det hardware, der skal bruges til bygningen af platformen, vil kunne overtages fra Skylab, også bygget af McDonnell Douglas, samt fra rumfærgen og Spacelab.

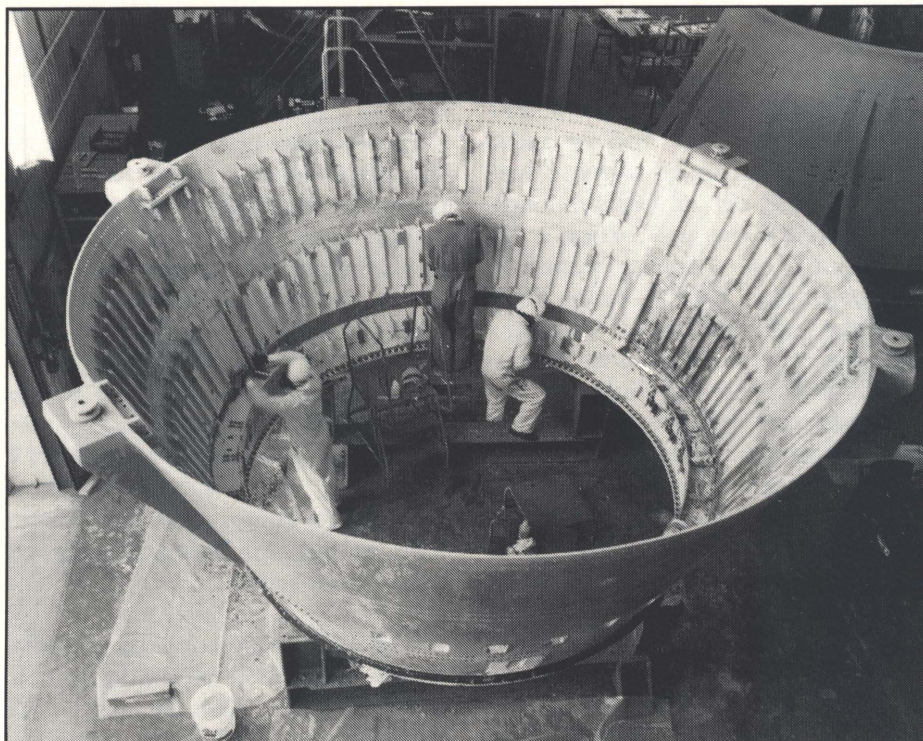
Ved at have en permanent bemanded platform – fremfor at nøjes med rumfærgens flyvninger af en uges varighed – får man mere tid til eksperimentelt arbejde, som kræver kontrol på stedet; samtidig forbedres analyserne og fremsendelse af data til Jorden.

Tre af de største elementer på platformen vil være 12 til 25 kilowatt solkraftanlæg, en luftsluse og en boligsektion.

Kraftforsyningsanlægget er to gigantiske solcellepaneler, der har form som vinger med et radiatorpanel i toppen, som vil kunne regulere den varme, der ophobes i systemet. To antenner i forbindelse med solcellepanelerne, placeret over og under disse i den fjerneste del af platformen, vil holde konstant forbindelse med de satellitter, der fungerer som relæstationer, og som kan sende data til og fra Jorden.

Energiforsyningsenheden er den første del af stationen, der vil blive placeret i rummet. Her vil den kunne operere som en ubemandet platform ved fastgørelse af »paller« med last fra rumfærgen i de dertil indrettede »forbindelsesstik«. Eksperimenterne på disse »paller« vil efter endt arbejde kunne afhentes af en senere rumfærgemis-sion.

Den bemandede del vil følge ca. et års tid efter energiforsyningen, sammen med det andet vigtige element, luftslusesektionen. Luftslusen vil være den inderste del af platformen, hvorpå

Opbygning af »skørtet« til rumfærgen.

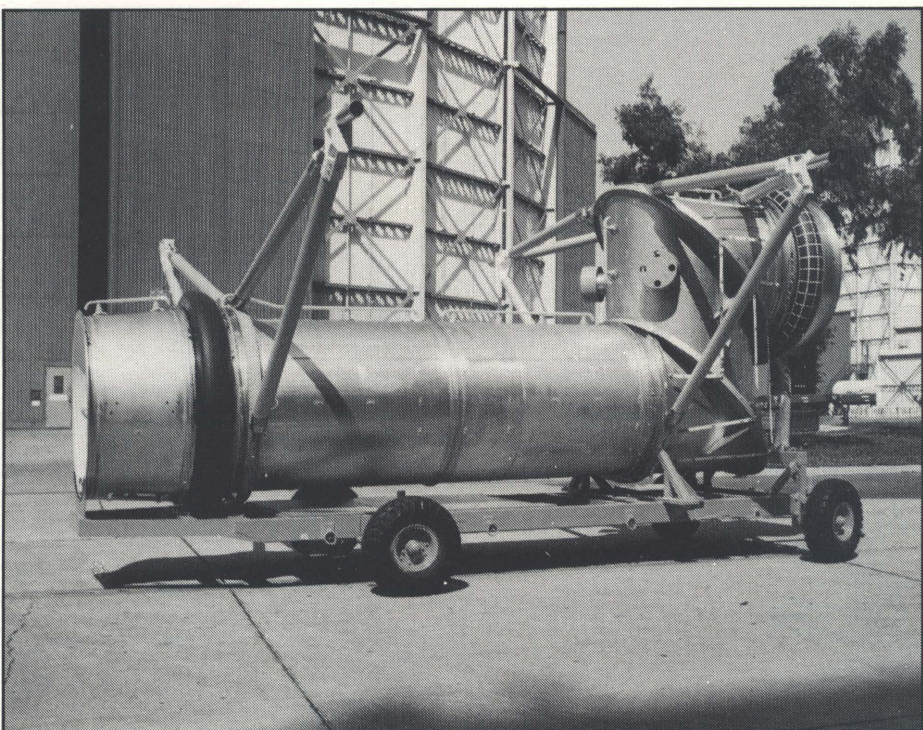
alle de andre komponenter vil blive påsat. Det vil også kunne bruges som nødrum i tilfælde af uheld og vil indeholde bl.a. bade- og toiletfaciliteter.

Bolig- og kontrolmodulet, som er en del af Spacelab omarbejdet til formålet, vil indeholde sovefaciliteter for 3 personer, desuden vil kontrolsystemerne være placeret her. En nødkapsel til

brug for returnering til Jorden, hvis uheldet er ude, vil blive tilknyttet her.

En anden vigtig udbygning vil være et ubemandet forsyningsfartøj, som skal kunne afsendes fra Jorden hver 90. til 180. dag for at blive sammenkoblet med platformen. Et sådant system har med succes været afprøvet i rummet af Sovjet i juni 1981 ved sam-

Specialtunnel til brug for passage mellem rumfærgen og spacelab rumlaboratoriet.

menkoblingen af det ubemandede Cosmos forsyningsfartøj med den bemandede Salyut 6 rumstation.

Den amerikanske rumstation vil kunne udvides yderligere med en anden luftslusesektion, kædet sammen med den modsatte del af boligsektionen. Fastgjort på denne nye sektion er det meningen at montere et ubemandet transportfartøj, der vil kunne flytte satellitter og nyttelast til geostationære baner, efter at disse er kontrolleret af astronauter på stationen. Fartøjet skal efter hver operation returnere til platformen. På den modsatte side af luftslusesektionen monteres en teleoperator, et ubemandet kortsækkende fartøj til at flytte nyttelast i samme bane som selve platformen.

Næste del af platformen kan måske blive en udvendig nyttelast eller »samlebænk«, hvorpå astronauterne vil kunne samle og afprøve store nyttelaster, inden de bliver ført ud i rummet.

Til hjælp for dette arbejde vil et fjernstyret system, bestående af en ro-

botarm udviklet og brugt i rumfærgens lastrum, kunne monteres i samlingen mellem »arbejdsbænken« og luftslusen.

En bemanded platform vil kunne give mange valgmuligheder for private firmaer og regeringer over hele verden og gøre dem i stand til at udvikle ny medicin og legeringer samt andre processer, der behøver den vægtløse tilstand i rummet.

Under den videre rundvisning fik jeg forevist værksteder, hvor der bygges flere andre dele til raketter m.m. – som vil kræve et helt nummer af UFO-NYT at beskrive. Turen sluttede på pressesekretærens kontor med en forfriskning, og fuld af indtryk kunne jeg forlade virksomheden.

Da jeg nu har skrevet om og vist billeder af bestanddele til rumfærgen, er det vist på sin plads at slutte dette rejsebrev med et billede af det færdige produkt, nemlig rumfærgen Columbia ved den første opsendelse.

Husker De at
forny Deres
abonnement?

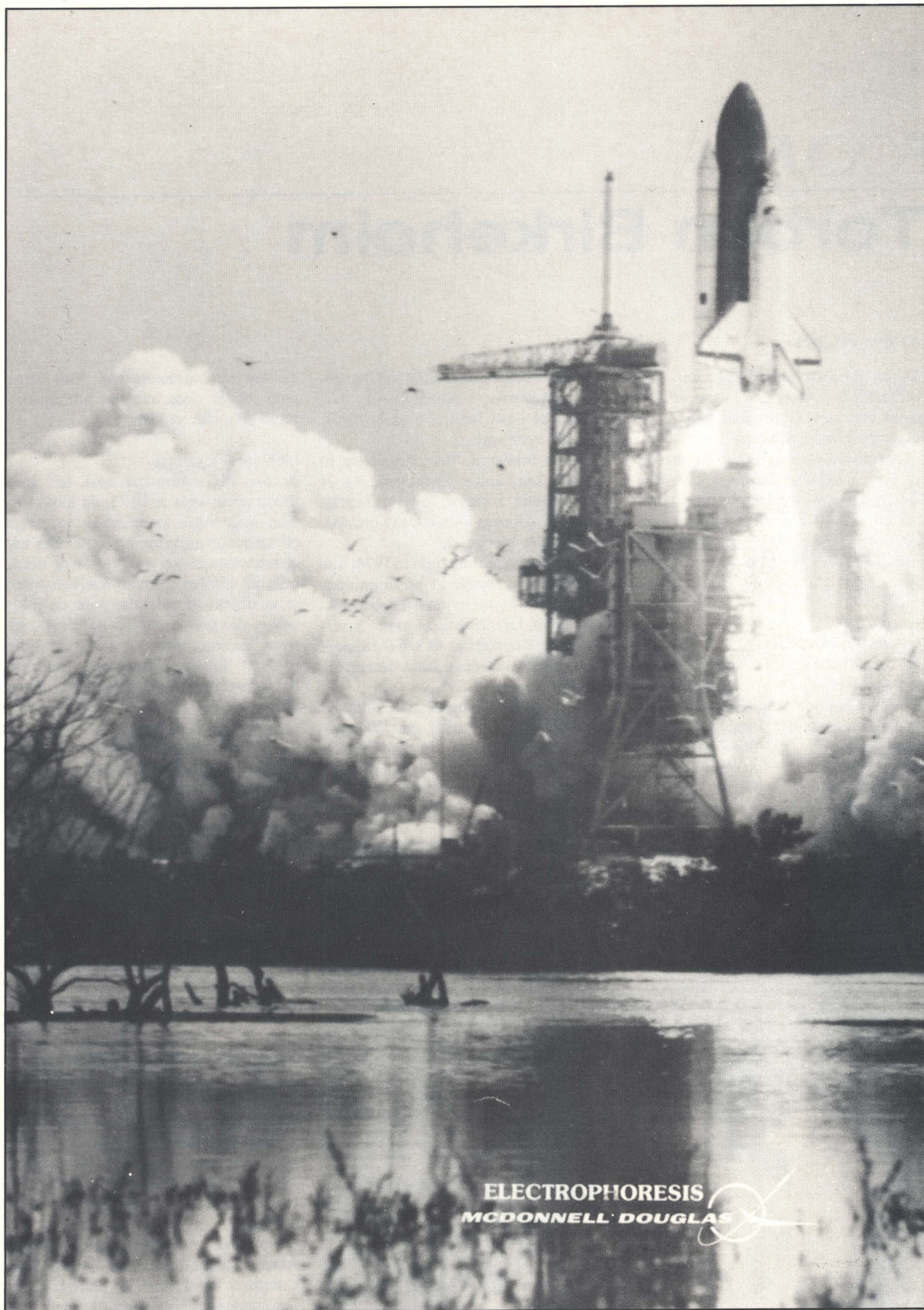
Der er nemlig flere
fordele ved at være
UFO-NYT abonnent.

11 årgange af UFO-NYT

1970—1980 sælges.
kr. 50,- pr. årgang.
Alle 11 årgange samlet: kr. 500,-.

Oplysning om sælgers adresse
på tlf. (08) 52 02 20.

ELECTROPHORESIS
MCDONNELL DOUGLAS

Torben Birkeholm

Af Benny Gade

Navnet Torben Birkeholm har alle »UFO-NYT«'s læsere sikkert på et tidspunkt lagt mærke til, idet han er en velkendt skribent til bladet.

Derudover varetager han imidlertid en lang række funktioner indenfor SUFOI's daglige ledelse. Senest tilkommet er SUFOI's rapportcentral, men derudover virker han også som næstformand, leder for SUFOI's rapportsektor samt områdeleder for Nordjylland.

Indtræden i SUFOI

Det var lidt ved en tilfældighed at Torben Birkeholm fik en fod indenfor SUFOI. Sammen med en bekendt der var meget interesseret i sagen, fandt de en dag UFO-NYT på bibliotekets læsesal og læste med stor interesse i bladet. De fandt forskellige billeder i bladet af UFO'er og fandt emnet så spændende,

at de kontaktede SUFOI's daværende områdeleder i Nordjylland, hvis adresse de også fandt i bladet, for at høre mere om emnet.

Denne inviterede dem begge op til sig en aften, under hvilken de fik et godt indblik i sagen, og ret hurtigt gled ind i Ålborgs lokale UFO-gruppe, hvor de blev hængende.

På daværende tidspunkt, i 1974, var der næsten en bølge af observationer over landet, under hvilken Torben Birkeholm fik lejlighed til at prøve kræfter med undersøgelser af UFO-rapporter, hvilket skærpede hans interesse for sagen.

I 1975 rejste den daværende områdeleder til Århus, hvorfor områdelederposten overgik til en kollektiv ledelse på tre mand, men ret hurtigt mistede én interessen og en anden rejste til Tyskland, hvorfor Torben Birkeholm,

der var den tilbageblevne, blev alene med jobbet, som han har administreret til alles tilfredshed.

UFO over Nyborg

Torben Birkeholm har også selv som dreng observeret et UFO, da han sammen med nogle kammerater var taget på kælketur omkring Nyborg. Det var efterhånden blevet mørkt, da de pludselig på himlen ovenfor kælkebakken så et objekt af størrelse som en fuldmåne, der på ca. 20 sek. bevægede sig over himlen uden en lyd, samtidig med at farven changede omkring det orangerøde. I den lokale avis dagen efter, var der flere der havde set fænomenet, men til dato er det ikke lykkedes for Torben Birkeholm at finde en fornuftig forklaring på tildragelsen.

Torben Birkeholm har gennem tiderne haft en noget skiftende opfattelse af hvad UFO-fænomenet er og vil ikke afvise nogen af dem på forhånd, men forsøge at være åben overfor alle. På spørgsmålet om den klassiske rumskibshypotese stiller han sig noget skeptisk idet han ikke mener vi i det nuværende rapportmateriale har nogen former for indicier på noget sådant, hvorfor han ikke vil give denne teori nogen fortrinsret fremfor andre.

Nordjydske UFO-observationer

Blandt de mange UFO-sager Torben Birkeholm har undersøgt, har der været mange spændende observationer, hvoraf det ikke lader sig gøre at nævne alle, men sagen omkring flyvestation Ålborg i juli 1976 (omtalt i UFO-NYT 4/83) kan dog fremdrages som en af de mange.

Netop nu er SUFOI's lokalafdeling Ålborg i samarbejde med Torben Birkeholm i færd med at undersøge to spændende observationer. Den ene ved-

Foto: Kim Møller Hansen

rører en fotograf der tog et billede af Vorup kirke i Nordjylland, på hvilket der bagefter kunne ses en mærkelig »tingest«. En teori går ud på at det drejer sig om en ballon fra flyvestation Ålborg, men iflg. de meteorologiske data kunne en ballon ikke have befundet sig på stedet da fotoet blev taget. Fotoet har været bragt i Aalborg Stiftstidende.

Den anden observation omhandler to piger der midt på aftenen observerede en »stor tingest« i trætophøjde som sendte et varmt lys ned over dem. Denne observation vil senere blive omtalt i UFO-NYT, når undersøgelserne er overstået.

SUFOI-afdelingen i Ålborg

Lokalafdelingen i Ålborg, der netop har fejret 10 års jubilæum, laver imidlertid også meget andet end rapportarbejdet. De holder jævnligt møder, omkring hver 14. dag, på hvilke man diskuterer UFO-sagens mange aspekter, ser på astronomi, diskuterer artikler, tager på observationsture m.m.m. Senest deltog gruppen i SUFOI's udflugt til Ole Rømer observatoriet i Århus. Se iøvrigt omtalen af dette arrangement nedenfor.

Den 5. juli 1976 observerede flere mennesker et flyvende objekt. Det startede omkring Hæsum i Nordjylland. En mand og hans søn fik øje på et stærkt lysende punkt, fra gårdspladsen ved bopælen. Lyset sås i sydlig retning, knap 10 grader over horisonten, og det bevægede sig op på himlen, som en flyver med nordlig kurs. Lyset blev samtidig iagttaget fra Flyvestation Ålborg, hvorfra der også blev opsendt jagere for nærmere undersøgelse.

3 af medlemmerne er iøvrigt af SUFOI uddannet til at undersøge UFO-rapporter, og hjælper således Torben Birkeholm i hans arbejde i felten.

Blandt gruppens fremtidige planer kan nævnes at man gerne vil besøge flyvestation Ålborg såfremt der bliver

mulighed derfor. Såfremt der mellem læserne i Nordjylland skulle være interesserede, kan det nævnes at SUFOI-Ålborg sagtens kan rumme flere deltagere, hvorfor interesserede blot kan henvende sig til Torben Birkeholm, hvis adresse/tlf. står på side 3. □

Udflugt til »Ole Rømer Observatoriet«

Tekst og fotos: Benny Gade

Onsdag d. 16. november 1983 inviterede vi SUFOI's medlemmer på en lille udflugt til »Ole Rømer Observatoriet«. På trods af den skarpe konkurrence med fjernsynets landskamptransmission mellem Danmark og Grækenland, vandt arrangementet overvældende tilslutning. Faktisk blev turen overtegnet, hvorfor det fra arrangørernes side desværre var nødvendigt at afvise de senest tilmeldte, da man fra observatoriets side ikke ønskede over 30 deltagere af hensyn

Ole Knudsen fortalte, på sin altid særdeles levende måde, om observatoriet.

til mulighederne for at se i spejlkikkerten. De øvrige deltagere fik til gengæld en særdeles lærerig og interes-

sant aften, med den veloplagte Ole J. Knudsen som rundviser.

Vi blev fra starten samlet i et lo-

kale på observatoriet, hvor Ole J. Knudsen kort omtalte observatoriets historie samt gennemgik princippet i de to moderne spejlkikkerter, der er opstillet på observatoriet. Desværre var begge spejlkikkerter optaget, da den ene var under ombygning og den anden var tilkoblet nogle måleinstrumenter, der vanskeliggjorde observationer gennem den. Snydt blev vi dog ikke, idet Ole Knudsen havde ladet opstille en spejlkikkert med en spejldiameter på 20 cm i observatoriets have.

Samtidig omtaltes de vanskelige forhold, hvorunder man måtte observere fra Århus. De mange lys fra huse og gadelamper generede kraftigt, ligesom den luftforurening, der konstant hvilede over Århus by.

Efter dette foredrag bevægede alle mand sig, iført vinterfrakker og halsklæder, udenfor under den frostklare århusianske stjernehimmel for at be-

Mange af SUFOIs medlemmer havde benyttet sig af chancen, og lagt turen rundt om observatoriet denne aften. Faktisk havde så mange tilmeldt sig, at arrangørerne måtte sige nej til flere, der ønskede at deltage.

Observatoriets 20 cm spejlkikkert, der var opstillet i haven i dagens anledning, blev flittigt benyttet af de fremmødte. Her er det et medlem fra SUFOI-Aalborg, der benytter sig af kikkerten.

Imidlertid skulle flere jo til, hvorfor min samvittighed forbød mig at betragte Månen i længere tid, selv om det ikke var lysten der manglede.

Efterhånden som alle havde fået Månen at se, gik vi atter indendørs for at få varmen, blot for igen at blive trukket ud i kulden for at betragte »syvstjernen«, som pludselig viste sig at bestå af adskillige stjerner i stedet for de velkendte syv. Efter at have fået lejlighed til at stille spørgsmål, bevægede vi os atter hjemover.

Arrangementet sluttede i så god tid, at de fleste af dem som kom langvejs fra havde mulighed for at være hjemme ved midnat.

Store dele af Jylland var i øvrigt repræsenteret ved arrangementet: Vejle, Århus, Randers, Ålborg, Silkeborg, Ringkjøbing m.fl.

Alle syntes at have fået noget ud af aftenen, og vi håber naturligvis fra SUFOIs side på, at lignende fremtidige arrangementer vil blive lige så godt modtaget. □

tragte diverse stjernebilleder og dobbeltstjerner gennem spejlkikkerten. Da alle var blevet tilpas frosne, bevægede vi os atter indendørs for at bese observatoriets ene spejlkikkert og få den forklaret i detaljer. Havde nogle håbet at genvinde varmen her, fik man hurtigt følt, at dette ikke kunne blive på tale, da der var isnende koldt, hvorfor flere fortrak til observatoriets varmere områder. Herefter bevægede vi os atter udendørs, hvor spejlkikkerten nu blev rettet ind på »den grønne ost« deroppe. Snart hørtes beundrende udbrud fra de medlemmer, der var først ved kikkerten, og da man ved selvsyn fik lov at betragte Månen, var denne da også pludselig kommet så »nær«, at man følte sig som månemanden. I hvert fald hvis man ikke tidligere havde haft adgang til en stjernekikkert.

Den største af observatoriets to spejlkikkerter blev ligeledes studeret på nærmeste hold, under kyndig vejledning fra Ole Knudsen (th.), der - ud over at være astronom - gennem mange år har haft det interessante og absolut ulønnede bijob som leder af SUFOIs Alarmcentral.

UFO-KLASSIKER

Sjællands Odde, 1967

Af Kim Møller Hansen

Den 18. januar 1967 mellem klokken 16.40 og 16.45 fandt en hændelse sted, som er interessant af flere grunde. Det er for en gangs skyld en dansk nærobservation af 3. grad. Observationsberetningen vrimler med detaljer, og observatørerne er to drenge på 9 og 7 år!

I januar 1967 kom SUFOIs daværende leder af Rapportcentralen, Erling Jensen, via satellitsporingsstationen i Rude Skov i kontakt med en dame, hvis søn havde set noget ganske usædvanligt. Observatørerne var to drenge, Tage og Jesper, på henholdsvis 9 og 7 år. Det var Jespers mor, fru Andersen, der gjorde SUFOI opmærksom på observationen. Hun vidste, at der var et sted, hvor man kunne henvende sig vedrørende UFOer, men ikke hvor. Hun fandt nummeret til sporingsstationen i Rude Skov, hvor man henviste til SUFOI.

Erling Jensen har i februar 1967

på baggrund af interviews med de to drenge rekonstrueret det formodede hændelsesforløb og kortlagt sagens mange detaljer.

«Jeg troede ikke, at en skypumpe var så lille»

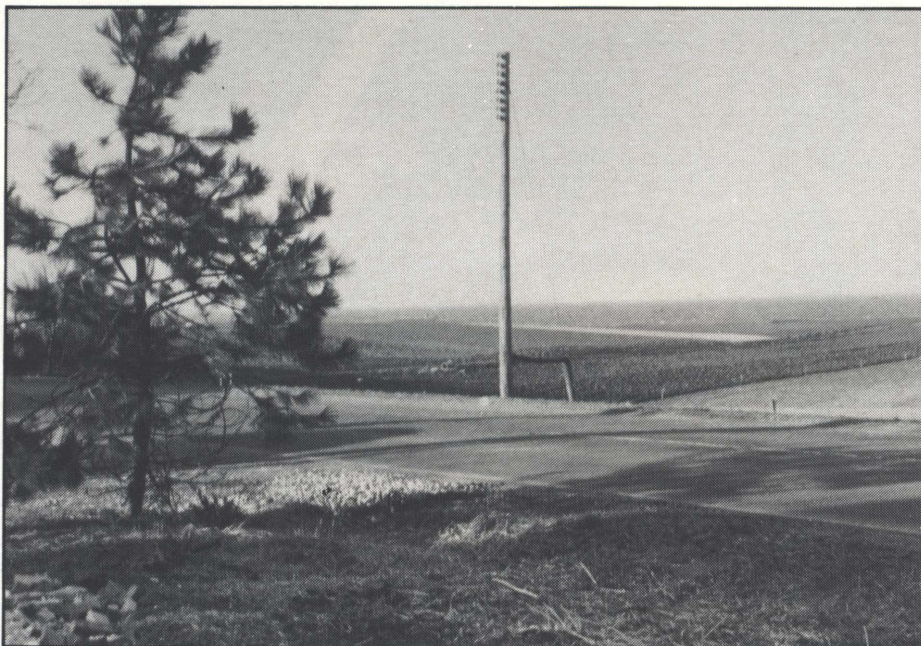
Jesper boede i 1967 i Overby på en gård, der grænser op til vejen fra Nykøbing til spidsen af Sjællands Odde. Trafikken på vejen er normalt ikke stor. Ca. hveranden time kommer der er færgetræk, men på observationstidspunktet var der ingen trafik. Der var i det hele taget ikke mange

mennesker ude, idet man er i staldene omkring den tid.

Den pågældende dag legede Jesper med naboens dreng Tage, samt med sin fire-årige lillesøster, som han skulle passe, da forældrene ikke var hjemme. De legede foran en stor halmstak, der lå umiddelbart op til vejen. På den anden side af vejen falder terrænet jævnt ned mod Kattegat, og man har et godt udsyn.

Vejret på observationstidspunktet var diset og koldt med vind fra vest eller sydvest. Det passer også med vejropgivelserne fra Kastrup, der kl. 16.00 havde vind fra 190° med en hastighed på 13 knob. Temperaturen var 11°C, medens dugpunktet lå på 0°C. Sigtbarheden var 3 km, og skybasen lå i ca. 275 meters højde.

Da tusmørket begyndte, ville Tage hjem. Da han tilfældigvis så op, fik han øje på et mørkegråt objekt på himlen. Det havde slørede konturer

Observationsstedet fotograferet i 1967. I baggrunden skimtes Kattegat.

Da objektet blev set første gang af Tage og Jesper, så det således ud. Det var mørkt med en hale.

og var forsynet med en lille, nedadvendende hale. Tage blev bange ved synet og råbte til de to andre: »der kommer en skypumpe — den er farlig!«. Derefter løb Tage hjem. Han boede skråt over for Jesper.

Tage fortalte sin mor om »skypumpen«: »Jeg troede ikke at en skypumpe var så lille, mor«. Hvortil fru Jen-

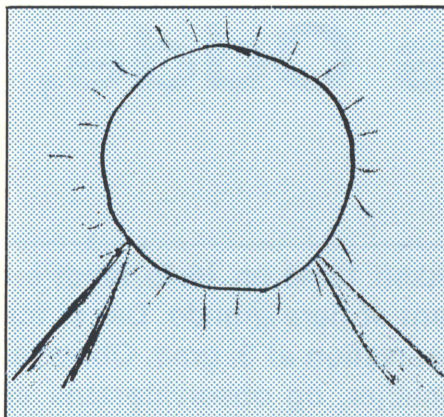
sen, Tages mor, svarede, at det ikke blæste nok til, at der kunne komme en skypumpe. Hun så ud af køkken vinduet, men opdagede intet unormalt. Det skal bemærkes, at Tage aldrig havde set en skypumpe.

»De så venlige ud«

Jesper var ikke bange som Tage, men krøb dog for en sikkerheds skyld i dækning i grøften, hvorfra han fulgte genstandens videre flugt. Objektet fortsatte med samme kurs, ca. Ø-V, alt imens det dalede. Pludselig foretog det et sving op imod observationsstedet, men drejede lige efter næsten 90° mod en lille bakke, som ligger bag Tages forældres hus. Samtidig blev tre ben sænket ned gennem tre huller i bunden, og genstanden fart blev sat kraftigt ned. Det så fuldstændigt ud, som om den ville lande på bakken, men da den befandt sig i omkring en meters højde, blev benene trukket næsten helt ind igen, og genstanden »skød over«. Den fortsatte med en kurs nordvest i lav højde mod Kattegat, men da den var over stran-

den, skete der igen noget. Først faldt der noget »sort duller« ud af bunden på objektet. Det sorte »noget« faldt mod jorden, men Jesper mente ikke, at det faldt helt ned, uden at han dog kunne give nogen yderligere forklaring på, hvad der skete med det.

Genstanden foretog nu et kraftigt sving ude over vandet eller stranden,

Objektet er stadigvæk mørkt, men har nu en korona. To gule lysstråler ligesom »sprøjter« ud fra det, men det mærkelige er, at strålerne »ender« midt i luften. Det er altså ikke almindelige lyskegler.

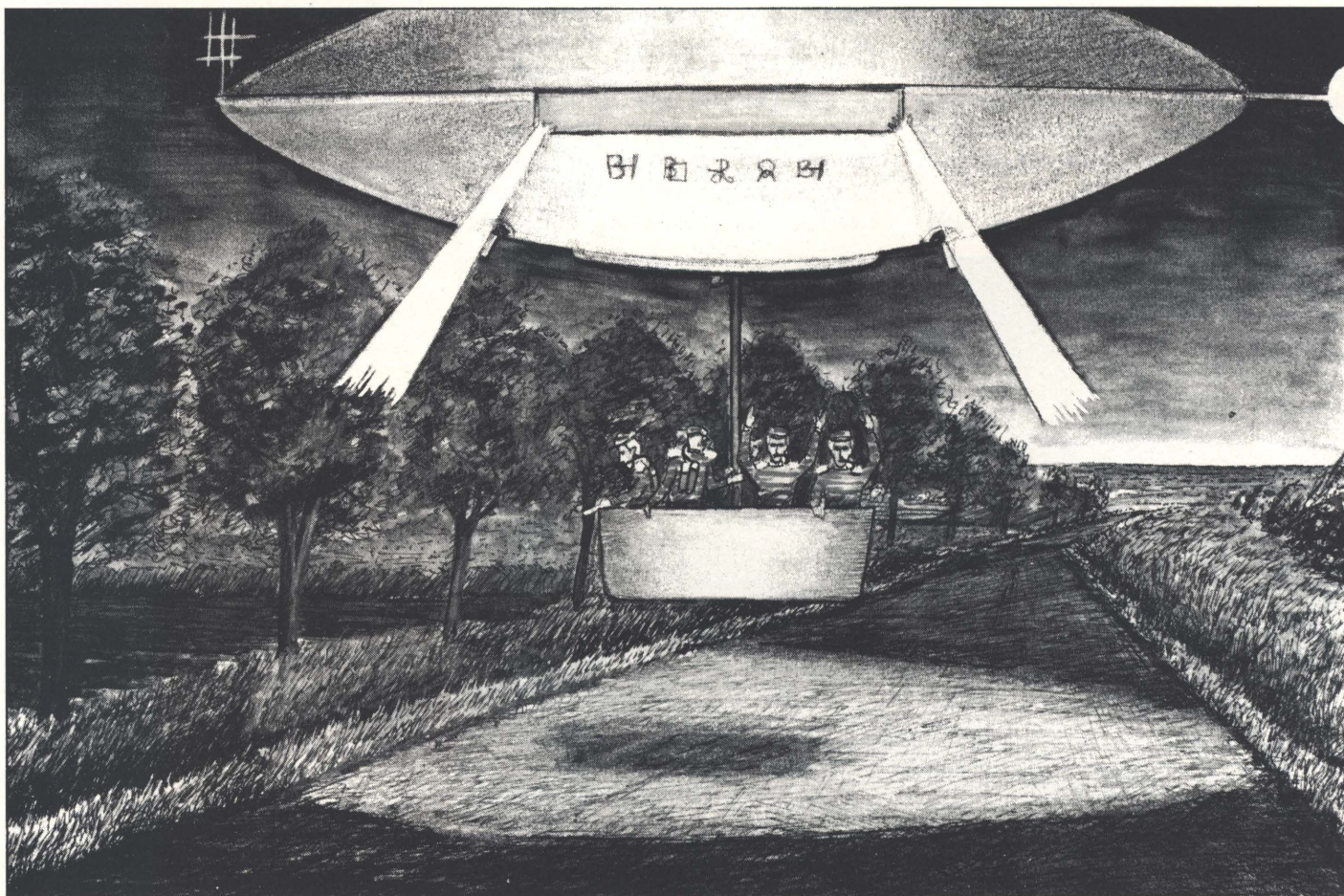
og samtidig blev en firkantet kurv eller kasse hejst ned under den. Tilsyneladende hang kassen i et armtykt tov eller kabel, men under de manøvrer objektet foretog, svajede kassen ikke, så det må alligevel have været en fast, stiv forbindelse. Da kurven eller kassen var nede, kom otte personer ud af hullet i bunden. Først kom en, så kom resten. De klatrede med meget hurtige bevægelser to og to nedad »tøvet« og ned i kurven.

Objektet havde nu fuldført sit 180° drej og kom tilbage med lav hastighed og kurs direkte mod stedet, hvor Jesper befandt sig. De otte personer — eller en af dem — bøjede sig ned og samlede nogle ting op fra bunden af kassen.

Jesper fortæller: »De havde ikke noget i hænderne, da de kravlede ned, men det havde de efter, at de havde bukket sig, så det må have været i kassen.«

De opsamlede ting lignede kikkerter eller fotografiapparater, og da objektet kom tættere på observationsstedet, pegede de med disse instrumenter — eller hvad det nu var — mod Jesper. Han nåede dog ikke at bemærke detaljer, så det nærmeste han kan komme det, er, at det var fotografiapparater eller kikkerter.

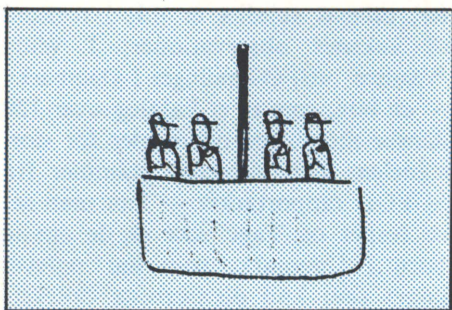
Den 18. januar 1967 mellem klokken 16.40 og 16.45 fandt en hændelse sted ved Overby ved Sjællands Odde. Hændelsen, der må betegnes som en nærobservation af 3. grad, er her tegnet på det tidspunkt af observationen, hvor det objekt, som blev iagttaget, svævede i umiddelbar nærhed af vidnet.

Drengen var ikke bange og gentog bagefter flere gange overfor sin mor, »at de så så venlige ud«.

Da genstanden var ganske nær ved gården, vinkede halvdelen af personerne til Jesper, idet de samtidig smilede til ham. Jesper vinkede ikke igen, men nøjedes med at nikke. De ombordværende vinkede ikke på den almindelige måde, hvor man bevæger hånden op og ned med lodrette bevægelser. Derimod holdt de håndfladen lodret og benyttede hurtige, vandrette bevægelser.

Objektet passerede ganske lavt hen over træer i vejkanthen. Højden anslås til en halv snes meter over jorden. Da det var nærmest bemærkede Jesper en ganske svag summen. Den var svagere end en støvsugers, og Jesper beskrev den som svarende til den svage summen, som interviewerens (Erling Jensen) batteridrevne båndoptager udsendte. Der var intet vindsus og heller ikke nogen varmeudstråling fra objektet.

Kurven, her tegnet med 4 personer.

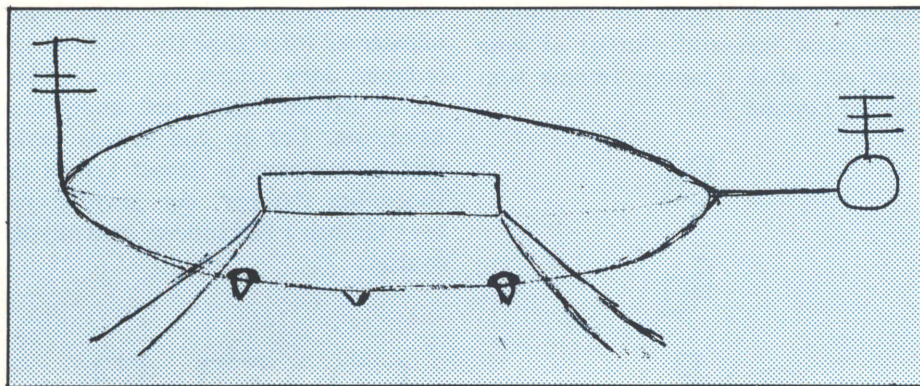
Efter at have passeret observationsstedet fortsatte objektet kursen, der ville have bragt det til kirken i Overby. Men umiddelbart efter at observationsstedet var overfløjet, kravlede de syv af de otte hurtigt op ad »tovet« og forsvandt ind i objektet. Den sidste blev i kurven (Jesper kunne se hans kasket over kanten). Så blev kurven hejst op med manden i.

Jesper mente, at den mand, der blev i kurven, ikke turde kravle op. Da Jesper blev spurgt, hvorfor han troede det, svarede han:

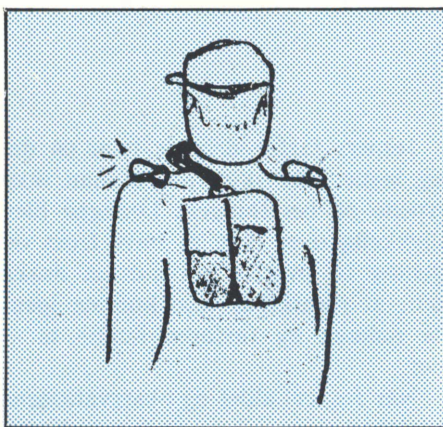
»Jo, enten turde han ikke, eller også ville han ikke, for én af de andre kiggede ned på ham som om han sagde, at han skulle komme op«.

Pygmæer med murerkasketter

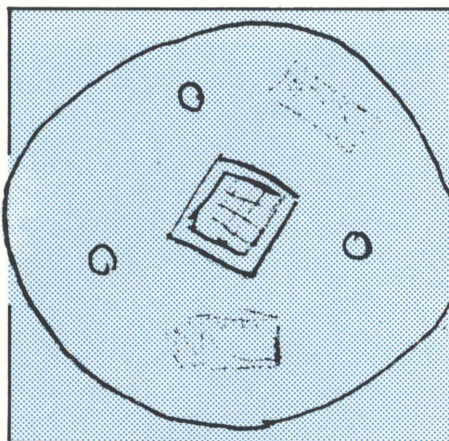
Alle otte personer var små mennesker. Jesper kendte ikke begrebet pygmæ, men beskrev dem som værende af samme størrelse som manegeklovnen i Cirkus Schumann — eller sig selv for

Her ses en tegning af objektet således som Jesper oplevede det. Man ser de tre ben, der efter objektet har »skudt over« nu næsten er trukket ind igen. Over midten af genstanden ses et langt vindue, hvorfra der kommer et blåt eller grønt lys. Jesper mente, vinduet var af glas, men han kunne alligevel ikke se noget bag vinduet. Fra hver hjørne af vinduet kom en lysstråle, der nu havde skiftet farve til blågrøn. Resten af objektet var nu orange og koronaen var væk. Bag objektet hang der ligesom »en rund, gul ost i en snor«. Der var antenner på forreste del af objektet samt på »osten«. Senere skiftede objektet igen farve, således at kroppen blev lilla. Derimod fortsatte lysstrålerne (der endte midt i luften) med at være blågrønne.

Detailbillede af én af UFOnauterne.

I objektets bund var der en firkantet lem, »men der var ingen håndtag på, selvom det var en lem«. Hele vejen uden om lemmen var der tilsyneladende glas. Lemmen udgjorde ikke bunden af kassen, mens to hoveddele gled til hver sin side, således at kassen kunne hejse op. Derpå gled lemme ud igen. Lemmene åbnede altså ikke nedad som på et fly.

den sags skyld. Det vil sige omkring 100—125 cm høje.

»Det var nogle små fyre, ligesom mig« — men Jesper fik ikke indtryk af, at det var børn. De havde allesammen meget lange ansigter og meget

lange næser. De syv var kortklippede, medens den ottende havde skulderlangt brunt hår. Det var måske en kvinde, men drengen lagde ikke mærke til yderligere kendetegn, der kunne pege i den retning. De syv kortklippede var lyshårede.

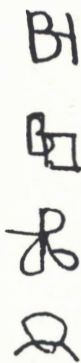
Der var forskelle i deres klædedragt. Den mand, der først kravlede ned i kurven og som tilsyneladende blev tilbage i den, medens den blev hejst op igen, var iført en blå dragt, medens alle de andre var iført en stribet dragt. Striberne var på tværs og vekslede i farverne rødt, hvidt og blåt (farveangivelserne er lidt usikre). De bar alle otte stribede kasketter af en form, der nærmest må karakteriseres som murerkasketter. Selve dragtens udseende var »som en gymnastikdragt eller ligesom de kravlede babyer har på«. Ingen af de otte bar nogen form for emblemer eller mærker.

Bortset fra manden i blåt bar de alle to sammenhængende beholdere på ryggen »ligesom de hersens dykkere«. Beholderne var gennemsigtige, og Jesper bemærkede, at væskestanden i dem var af forskellig højde. Fra beholderne gik en slange frem over skulderen til munden. »Det var som om de havde nogle tremmer for munden.« Da de tog fotografiapparaterne og kikkerterne frem, tog de slangen ud af munden. Manden i blåt bar kantede briller (eller noget lignende) for øjnene.

En anden bemærkelsesværdig detalje var, at de alle havde »lys på skulderen«. »Det så ud som om de havde en lommelygte på hver skulder, og der var lys i begge ender af lomme-

lygten», slutter Jesper sin beretning.

Objektet forsvandt hurtigt af syne mod øst, altså i samme retning som det var kommet fra.

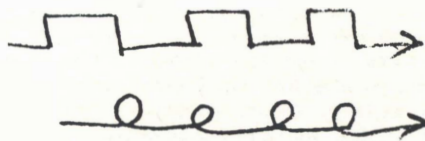
På objektet var der malet én eller to rækker kendingsbogstaver lodret under hinanden. Jesper kendte bogstaverne, men disse var forskellige fra dem, man har lært i skolen. Det første lignede et B og et H kombineret. De andre var fremmedartede, og det kniber med at huske udseendet.

Troværdighed

Den første reaktion på en så detaljeret rapport fra to drenge i den alder er meget naturligt en god portion skepsis. Og Jesper kom da også i forhør hos sin mor, fru Andersen, men alle forklaringer blev fastholdt. Løvrigt er drengen altid til at stole på og plejer ikke at fortælle usandheder.

Faderen, der i 1967 var leder af det

lokale flyverhjemmeværn, viste Jesper billeder af forskellige fly- og helikoptertyper, men Jesper var helt sikker på, at det var noget helt andet han havde set. For en god ordens skyld skal det nævnes, at Jesper kender de forskellige flytyper, der jævnligt ses over Griben i forbindelse med skydeøvelser.

Objektet fløj på en besynderlig måde. Jesper sagde, at »det så ud som om de ikke rigtigt kunne styre den«. Flyvemåden er her beskrevet grafisk på 2 måder. Jesper var ikke sikker på, hvilken der var rigtig.

Jespers farfar drillede ham en del og lagde ikke skjul på, at han ikke troede på beretningen. Drengen blev ulykkelig over ikke at blive troet og gentog tit overfor sin mor et ønske om, at rumskibet ville komme igen, så faderen og farfaren kunne se det.

Når Jespers alder og observationens varighed tages i betragtning er beret-

ningen enestående. Ved vurderingen af rapporten må man huske, at drengen ikke var så gammel og at nogle af detaljerne sandsynligvis er noget forvrængede i hans hukommelse. Der gik omkring en måned, før Erling Jensen fra SUFOIs Rapportcentral den 14. februar 1967 kunne interviewe Jesper og Tage, men ifølge fru Andersen er der dog kun meget små variationer i hans beretning til SUFOI sammenlignet med alle de detaljer, som hun fik nedskrevet i dagene efter observationen. Det indtryk Erling Jensen fik ved at interviewe Jesper og Tage var positivt, og han fandt ikke noget der tydede på, at familien havde en forhåndsviden om UFO-sagen.

Observationen blev pænt omtalt i pressen, men en efterlysning af andre vidner til hændelsen var desværre resultatløs.

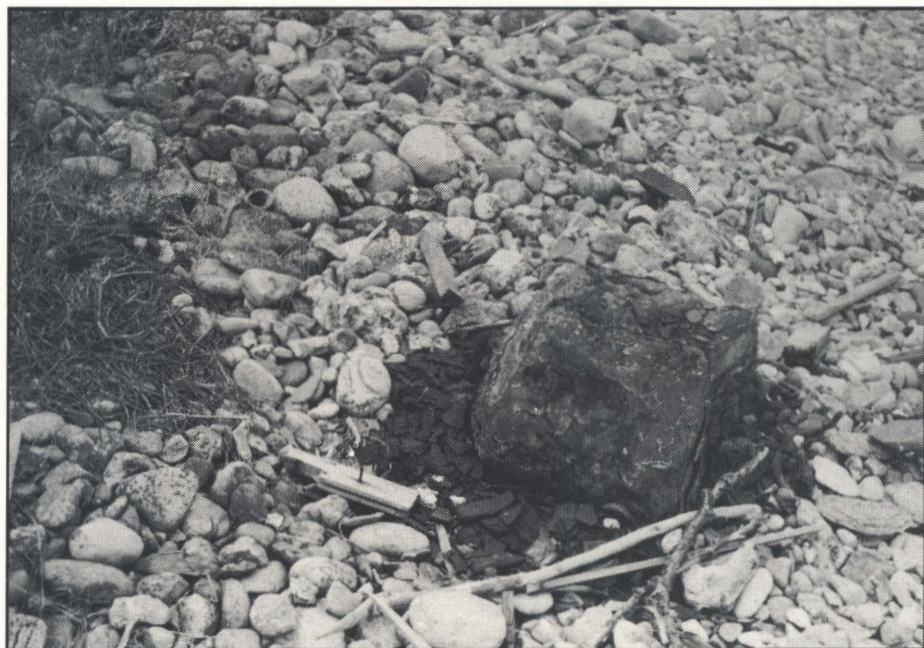
Børns nærobbservationer

At børn har nærobbservationer af UFOer kendes også fra andre rapporter, omend antallet er lille i forhold til voksnes observationer. I Willy Wegners »UFO-landinger i Danmark« — en bog, som er et katalog over 120 danske nærobbservationer, der for størstedelens vedkommende stammer fra SUFOIs rapportarkiv — kan man se, at Jesper og Tage ikke er de eneste børn i Danmark, som har oplevet noget som kun de færreste oplever.

Fra udlandet kendes lignende rapporter. En undersøgelse fra Frankrig over UFO-nautrapporter fra perioden 1954-67 viser, at 90% af UFO-nautberetningerne stammer fra mænd, medens kvinder og børn tegner sig for 7% og børn alene for 3% af den samlede vidnemasse.

Mag.art. i folkloristik, Åge Skjelborg, der i bogen »På sporet af UFO-nauten« analyserer UFO-nautrapporter fra hele verden ud fra en social- og folkloristisk synsvinkel gør sig følgende betragtninger over, hvorfor børn beretter om UFO-nauter:

»...Børn, der bliver ladet meget alene, kan, viser erfaringen, blive disponeret for blandt andet UFO-naut-oplevelser — vel at mærke, når de nødvendige betingelser er til stede. Børn, der flytter meget rundt sammen med den øvrige familie, løber tilmed en risiko for at blive utrygge, og det gælder hvad enten de havner i en højhusbebyggelse eller ude på landet. Børn, der har let ved det i forvejen, vil også hurtigt kunne opspinde episoder med

Under Jespers observation slog objektet et slag ud over stranden, hvorved der faldt noget ned fra objektet. Omkring en måned efter observationen blev der ved vandkanten fundet en 50 kg stor klump af et sortfarvet, fast stof indeholdende en del fugtighed. Prøver af klumpen blev sendt til analyse hos bl.a. Mineralogisk Institut og Teknologisk Institut. Efter flere analyser pegede en kvantitativ analyse på, at klumpen var delvis nedbrudt kunstgødning kendt under navnet Kalkkvælstof. Det viste sig senere, at en beboer fra nabolaget lang tid forinden havde smidt indholdet af en sæk kalkkvælstof, der var blevet hård, ned på stranden. Klumpen havde altså intet med Jespers observation at gøre.

»rummænd« og derved fantasere sig ud af deres trængte situationer. Dette lyder måske lidt bastant, men jeg har med vilje trukket problemet lidt skarpt op... Børns specielle omgangskreds og kontaktfelt afgør tillige deres muligheder for at få impulser, og heri afviger de noget fra de voksne.» (side 55) ...»Vi kan samtidig konstatere, at det viser sig at være børn i alderen ca. 7—13 år, der lader sikre folketros-væsner agere »rumpiloter«. (side 177).

Åge Skjelborgs måde at forklare børns UFOautrapporter på kan meget vel kaste nyt lys over nærobervationen ved Sjællands Odde, men alene på baggrund af sagens akter således som de i dag foreligger i SUFOIs rapportarkiv indsamlet og behandlet af Erling Jensen ville det være at gå for vidt at påstå, at Skjelborgs hypotese også forklarer Jespers og Tages observation, og observationen må derfor betegnes som værende uopklaret.

SUFOI har i efteråret 1983 været i kontakt med familien Andersen.

Fru Andersen fortæller i et brev dateret den 23. oktober 1983, at hendes søn, Jesper, der i dag er 24 år, synes at historien skal have lov at hvile i fred, men da han gerne vil være medvirkende til, at kendskabet til UFOerne udbredes, fandt han det i orden, at vi her 17 år efter igen bringer hans oplevelse i UFO-NYT.

Fru Andersen oplyste også, at (Jespers legekammerat), Tage, aldrig har været glad for at tale om hændelsen.

Jesper har ikke siden 1967 set UFOer. Det har hans mor derimod, ligesom andre beboere på Odden.

På spørgsmålet om, hvilken betydning Jespers oplevelse har haft for hende personligt, svarer fru Andersen:

»Betydningen for mig blev, at jeg blev klar over, der var mennesker, som troede på flyvende tallerkener, noget jeg aldrig havde nævnt til nogen (incl. mine børn), og som har udviklet mig meget inden for hele dette område...«

Kilder:

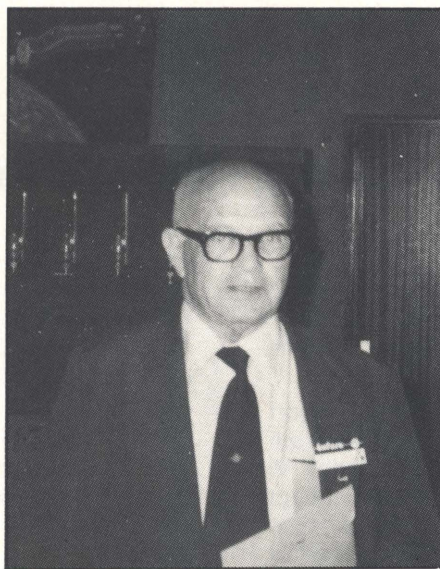
- 1) UFO-NYT nr. 2, 1967.
- 2) UFO-NYT nr. 4, 1967.
- 3) SUFOIs rapportarkiv.
- 4) Willy Wegner. »UFO-landinger i Danmark«, FUFOS, 1978.
- 5) Åge Skjelborg. »På sporet af UFOauten«. Berlingske Forlag, København, 1979.

INTERNATIONAL UFO-KONGRES

— fortsat fra side 30

Accepterer en organisation at blive medlem, er man også forpligtet til at betale et støttebeløb til det internationale arbejde, og dette beløb varierer alt efter organisationens størrelse.

Der blev valgt en ny formand for

Paul Norman, Australiens repræsentant ved ICUR-mødet.

ICUR, som blev Bertil Kuhlemann, mens J. Allen Hynek fortsat er æres-

præsident. Desuden blev Bjarne Håkansson valgt til sekretær, Robert Digby blev valgt som kasserer, mens posten som næstformand foreløbig er ubesat.

På mødet i England blev der vedtaget et arbejdsprogram for de kommende år. Dette program indeholder bl.a. arbejdsområder som standardisering af terminologi (de UFO-ord, som vi allesammen bruger, men som ingen har forklaret tilstrækkeligt præcist), dataopsamling og databehandling, rapportoptagelse og ekstern/intern kommunikation. Endelig omfatter arbejdsprogrammet også et forsøg på at udarbejde en standard UFOlogisk lærebog/tekstbog om UFO-fænomenerne.

Det er mit indtryk fra mødet, at ICUR bestemt er en levedygtig komité og at resultaterne herfra vil blive fulgt med interesse fra hele verden. SUFOI har allerede vedtaget at blive officielt medlem af komiteen.

Hjem igen

Det var et par trætte danske repræsentanter, Lars K. Lassen og undertegnede, der vendte hjem fra 4 dage med UFOlogiske aktiviteter i England. Med os hjem havde vi mange spændende indtryk og informationer — som jeg i denne artikel har forsøgt at give et indtryk af og et par kommentarer med på vejen.

UFO-NYT i 1984 - med over 20% mere stof!

Som den opmærksomme læser sikkert har bemærket, er vi fra og med dette nummer gået over til at bruge en lidt smallere skrift — der dog efter eksperternes erfaringer er mindst lige så let at læse som den gamle brede. Dette betyder, at vi nu kan opfylde et læserønske om mere stof. Ja, der er faktisk blevet plads til mellem 20 og 25 procent mere på den samme plads; så der bliver masser at læse i UFO-NYT 1984!

Har De fornyet abonnementet?

— så De ikke går glip af de mange spændende UFO-nyheder fra ind- og udland? Hvis det fortrykte SUFOI-girokort er bortkommet, kan De sagtens benytte et af postvæsenets almindelige, blot De anfører (på kupon til modtageren), hvad betalingen dækker. Abonnementsprisen for 1984 er kr. 120,- — fællesabonnement på UFO-NYT 1982 + Det Ukendte, 6. årg., i alt kr. 215,- (rabat kr. 26,-).

SUFOIs gironummer er: 9 11 77 25, og adressen: SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

840210 B

UFO FORSKNING

NYHED
fra SUFOI

Et forum for ufo forskning i Danmark og udland

SUFOI starter nu udgivelsen af en række nye informationshefter. Vi kalder dem UFO FORSKNING, og det er lige præcis det emne, de omhandler.

I UFO FORSKNING vil der blive offentliggjort seriøse artikler på et højt fagligt niveau om UFO forskningen i Danmark og i udlandet. Vi kalder ikke tidsskriftet for »et videnskabeligt tidsskrift«. Men det er ingen hemmelighed, at vi forsøger at tilnærme bladet et videnskabeligt niveau. Alle artikler vil, inden de bliver offentliggjort, blive bedømt af kompetente UFO-forskere. Indholdet vil være både danske artikler og oversatte, udenlandske artikler om emner som teoretisk UFO-forskning, UFO-teorier, forskningsprojekter og resultater af eksperimentel UFO-forskning. Endvidere vil der være status-rapporter fra danske forskningsprojekter og referater fra forskermøder, faglige ufologiske møder m.v.

Fælles for alle artiklerne er, at de ikke ellers ville blive offentliggjort. Fordi de er på et så fagligt og detaljeret niveau, at de kun formodes at have interesse for den kreds af personer, der ønsker at følge ufo-forskningen på nært hold.

Det første nummer af UFO FORSKNING er udkommet, og det indeholder følgende artikler:

- *Forslag til en ramme for udformning af definitioner for termene »ufo-rapport« og »ufo«.* Ved Lars K. Lassen.
- *Mod en ufologisk begrebsopfattelse.* Ved Per Andersen.
- *Sammenlignende analyse af danske ufo- og ifo-rapporter.* Ved Lars K. Lassen.

Vi garanterer ikke for *populariteten* af stoffet i UFO FORSKNING. Men vi giver til gengæld garanti for *sagligheden*. Hvis du ønsker at følge UFO-forskningen på nært hold, så er UFO FORSKNING helt sikkert noget for dig.

UFO FORSKNING er redigeret af Lars K. Lassen (ansv.), Jørgen Nielsen og Per Andersen. Det udkommer uregelmæssigt, men med et forvent-

tet antal af 3 pr. år. Som følge heraf kan der ikke tegnes et egentligt abonnement, men hvis du bestiller UFO FORSKNING, nummer 1, vil du fremover få tilsendt de nye numre sammen med et girokort. Prisen vil variere lidt fra nummer til nummer, afhængigt af sideantallet.

UFO FORSKNING, nummer 1, er på 58 sider. Dette nummer af bladet koster **kr. 28,50** incl. forsendelse.

Bladet bestilles ved at indbetale beløbet, kr. 28,50, til **giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte**. Skriv venligst »UFO FORSKNING« på modtagerdelen. Samtidig sikrer du dig fremover at modtage nyudkomne numre af UFO FORSKNING. Der må påregnes en leveringstid på ca. 3 uger.

